öğlen namazına nasıl kalkılır?

9,90 tl

bülent akyürek

3. baskı

İÇİNİZDEKİ ÖKÜZE "OHA" DEYİN'İN YAZARINDAN

öğlen namazına nasıl kalkılır?

bülent akyürek

Bülent Akyürek
Öğlen Namazına Nasıl Kalkılır?
(Deneme - Eleştiri)

Fincan Yayınları: 5
Tüm Hakları Saklıdır.
ISBN: 978-605-5653-04-0

Baskı Notları:
1-15 Fincan Yayınları *Kasım, 2009*

© Fincan Yayınları
Her hakkı saklıdır, yazılı izin olmadan hiçbir formatta çoğaltılamaz.
(Bu kitabın bandrol aralığı SKB-VTL 77911-92910'dur.)

Dizgi: *İbrahim N. Ayyıldız*
Kapak Tasarımı: *M. Ali Erdem*
Tashih: *Selçuk Durgut*
Baskı: *Cantekin Matbaası*

Fincan Yayınları
GMK Bulvarı No: 108/16
06570 Maltepe - Ankara
Telefon: (312) 230 87 03
Faks: (312) 230 80 03

Web: www.fincanyayinlari.com
E-mail: fincan@liberte.com.tr

Bülent Akyürek *(1969-1969)*

Ankara'da yaşıyor ve ulusa buradan sesleniyor. Çok genç yaşlarda çıkardığı ilk romanından beri benzersiz üslûbu, yaşayışı, sert tavırları ve bağımsız yazarlığıyla, attığı her adımda tartışmalar yarattı.

Onu, Türkiye'nin en önemli yeraltı yazarı ve modernizm eleştirmeni yapan başlıca eserleri şunlardır: *Ve Tanrı Ağladı, Cinnetim Cennetimdir* (8. Baskı, Fincan Yayınları) *İtin Biri* (8. Baskı, Fincan Yayınları) *Yağmur Getiren Fırtına* (Fincan Yayınları) *Çöldeki Penguen, Zamanın Efendisi, Kadınlar Üstüne Ahmet Abi'nin Gözünden Kaçanlar, Boş Laflar Antolojisi, Yılgın Türkler* (35. Baskı, Fincan Yayınları) *Seviyordum Söyleyemedim, İçinizdeki Öküze "Oha" Deyin* (26. Baskı, Fincan Yayınları) vs...

Yazara ait daha geniş bilgi için lütfen

www.bulentakyurek.org sitesine bakınız.

İçi*m*dekiler

Bu Kitap "Sabah Namazına Nasıl Kalkılır?"
Kitabına Bir Eleştiri mi? 13

Ey Gafiller Siz de Namaza Kalkın! 15

Aklı Namazda Olmayanın Kulağı Ezanda Olmaz 16

Müslümanın Randevusu Nasıl Olmalı? 20

Küçük Büyüktür! 22

Kâbesini Kaybetmiş Vücutlar 24

Namaz Kılarken Huzur Bulamıyorum 35

Cuma Günleri Oluklu Mukavvayla Gezen Müslümanlar! 41

Müslümanın Rüyası Nasıl Olmalıdır? 45

Beynamaz Edison Cennetlik mi? 49

Namazı Spor Olsun Diye Kılmak İstemiyorum 60

Müslüman Namazını Kılmalı ve Bencil Olmalıdır! 63

İş Yerim Müsait Değil, Bu Yüzden Namaz Kılamıyorum 68

İbadetin Gizli Olanı İyidir, Kılmadığımı Kim Söyledi? 71

Hz. Ali Camide Şehit Edildiği İçin Camiye Girmiyorum 72

Pantolonum Kırışıyor Onun İçin Namaz Kılmıyorum.....73

Namaz, Bir Taşla Beş Kuş Vurmaktır!.....74

Müslüman Bir Adam Nasıl Bir Kadınla Evlenmelidir?.....75

Türban Açılımı!.....77

Bizi Cehenneme Götürecek Olan Şey İyiliklerimizdir!.....89

İsrail İle İlişki Diplomatik Zinadır!.....93

Beynamaz Modern İnsan
Kendisiyle Barışık Bir Hayvandır!.....96

Hz. İbrahim ve Mahalle Baskısı..... 102

Kuran, Sünnet, Google..... 129

Domuzu da Allah Yarattı Niye Haram Olsun ki?..... 132

And İçmek Ateist Yeminidir..... 135

Amcana Teşekkür Ettin mi Yavrum? Aa Çok Ayıp!..... 136

Ailene Namaz Kılmayı Emret..... 138

Kadınlar Namaz Kılmayan Erkekler Yüzünden
Frijit Oldular!..... 140

Daha Windows'u Açamıyon, Öyle Konuşuyon..... 143

Bunlar Güzel Şeyler Ama Kaçımız

Ne Kadarını Yapabiliyoruz Canım?..... 144

Hacca Gideyim de Arapları Zengin mi Edeyim?..... 146

Seni Sevdim de Ne Oldu, Efes-Turkcell Zengin Oldu..... 147

Cool Hakkı ve Fukara Süpermen 149
Örümcek Adam'ın Arkasında Namaz Kılmak! 156
Edep Yahoo! 157
Mirac Asansörleri 160
Din Adamlarımız Niçin CHP'den Aday Oluyorlar? 161
Ramazanda Sokakta Yemek Yasak mı? 164
Allah Kimseye Zulmetmez 166
Denizyıldızının Hikâyesi 168
Laikler İçin Bir Marka Denemesi 169
Meclis Binası Halka Kapatılsın ki Allah'tan İsteyelim! 170
Bayram Temizliği 173
Duası da Bedduası da Kabul Olmayan
Bir Toplumda Yaşıyoruz 174
Klip Kızlarındaki İdrar Yolları Enfeksiyonu
ve Böbrek İltihapları 177
Halifeler Niçin Hacca Gitmedi? 178

☺

..... ' ..... *ithafımdır.*

☹

Bu Kitap "Sabah Namazına Nasıl Kalkılır?" Kitabına Bir Eleştiri mi?

Kafa gözü kör olmasa da kalp gözü kör olabiliyor. Maddî uykuda ustalaşan bu ümmet, manevî uykunun çaylağı oldu...

Gündelik hayatın debdebesiyle bir sonraki namaza hazırlanamayan insanlar, ezanı duyunca koşup görevlerini yerine getirmeye çalışıyorlar.

İnternet başında şeytanın kuyruğuna dolanan, ikinci işte çalışmaktan sabah namazını kaçıran insanlar yavaş yavaş öğlen namazlarını da kaçırmaya başladılar. Üstelik bunu yapanlar âlim de değiller! Çünkü âlim, aynı zamanda Allah rızası için uykuyu ve uyumayı bilendir...

Bu anlamda kitabım Cemil Tokpınar'ın çok satan, ilgi gören *"Sabah Namazına Nasıl Kalkılır?"* kitabına eleştiri mahiyetinde değil, destek görevi taşıyacaktır inşallah... Yine de Cemil Tokpınar'ın kitabına dair bir eleştirim var. Kitabın sonundaki okuyucu mektuplarının birinde: *"Ben umreye gittiğim hâlde bu kadar huşû içinde namaz kılamıyordum."* yazıyor. Keşke bu olmasaydı... Eğer gerçekten öyle bir okuyucu mektubu varsa bile oraya koyulması hoş olmamış.

Tüm Türkiye, Müslümanların reklamcılığı öğrendiğini, kapitalizmin oyunlarını daha vahşî ve kaba oynadığını dile getirirken, bizlerin kalkıp böyle hatalar yapması *(eğer hataysa!)* hiç şık değil. Bunun dışında kitabım Cemil Tokpınar'ın yazdığı faydalı kitaba bir eleştiri değil destektir. Neredeyse milyonlar satmış bir kitabın

arka kapağında *"Dilerseniz, camilerde, okullarda, iş yerlerinde, fabrikalarda, işlek caddelerde kitap dağıtarak toplumun namaz konusunda bilinçlenmesine katkıda bulunabilirsiniz."* yazıyor. Çok güzel, çok anlamlı ve bir o kadar mânidar ama bu *"işlek cadde"* kısmını pek anlayamadım doğrusu?

Müslümanların eskisinden fazla birlik ve beraberliğe ihtiyacı olduğu şu günlerde(!) karşı cepheden birileri bu *"işlek cadde"* kısmının reklam koktuğunu ima ederse üzülmez miyiz? Bizi *"Din tâciri"* olarak eleştirecekler diye ödüm kopuyor. Ya sizin?

İslâm, bulvar dini değildir. Haşa öyle olsaydı niye başka bir kitap dağıtalım? Kuran-ı Kerim dağıtırdık. Yanlış mıyım?

Neyse, yazdığım birkaç eleştiri kitabından dolayı adım saldırgana çıkmış olsa da niyetimin kötü olmadığını bildirmek istiyorum...

Allah'ın selamı üstünüze olsun.

Derler ki; gece yarısı bir melek yatsıdan sonra şöyle dermiş: *"Ey salihler, kalkıp namaz kılın..."*

Salihler kalkıp namaz kılar zikrederlermiş...

Başka bir melek, sabah namazından önce *"Ey müminler kalkıp namaz kılın..."* dermiş. O zaman müminler kalkıp sabah namazlarını kılarlarmış.

Ve başka bir melek, öğlene doğru bağırarak böyle dermiş: *"Ey gafiller, siz de kalkın..."*

Böylece ben gibi gaflette olanlar uyanıp, öğlen namazı kılarlarmış.☺

Evet, bu kitap; dünya koşturmacası içinde namazlarını aksatıp gaflette olanlara bir uyarı olsun diye yazıldı. Umulur ki çok okunsun ve yazarı çok dua alsın...

Allah hepimize acısın...

Aklı Namazda Olmayanın Kulağı Ezanda Olmaz

Namaz vaktini heyecanla, kurtuluş ümidiyle bekleyemiyoruz, modern dünya buna izin vermiyor.

Namaz vaktinin geldiğini ezanı duyduğumuzda anlıyoruz ama yine de nefs için ezan keskin bir kılıç oluyor.

Namazın hayatımızı düzene koyabilmesi için onu aksatmadan, bıkmadan sürekliliğini sağlamamız gerekiyor.

Abdest alıp bekleyeceğiz, bir müddet seccadede dualarla bekleyeceğiz, içimizi şeytanın vesveselerinden arındıracağız, Allah'ın dışındaki tüm şeylerden uzaklaşacağız, bu dünyadan kopacağız yani... Namaz surelerinin anlamlarını idrak ede ede okuyup anladıkça, namazdan sonra nasıl bir duruş ve bekleyişe sahip olacağımız anlaşılacaktır.

Kapitalist dünya bütün bunlara imkân tanımıyor. Seccadelerimizden kalkıp bankadaki havaleye koşuyor, oradan dolar alıp satıyor, televizyonun başına geçip Bülent Ersoy'un abiye kıyafetlerini tefekkür ediyoruz.

Modern insan odaklanma ve hafıza sorunları yaşıyor. Namazın devamlılığı bizi hem odaklanmaya hem de hafızamızı tazelemeye yöneltir.

Dosdoğru namaz kılıp kılamadığınızı namaz sonundaki hareketlerinizin, davranışlarınızın değişip değişmediğine bakarak anlayacak, namazlarınızın kalitesi arttıkça kişiliğinizin de yerine oturduğunu göreceksiniz.

İnsanın hesap vereceği bir makamı yoksa zâlimleşir. Namaz kılan insan ölmeden önce ölen, yapıp ettiklerini iki de bir gözden geçiren, muhasebe yapan insandır. Namaz, başıboşluğun yani şeytanın vesveselerinden kurtulmanın biricik yöntemidir.

Secde etmek Allah'a yakınlaşmaktır. Az önce Allah'ın huzuruna çıkıp yoklama vermiş, *"Rabbim ben buradayım."* demiş, muhasebe yapmış birinin seccadeden kalktıktan sonra konfora, çirkin ticarete sarılması hoş olmasa gerek. *"Eğer öyleyse Namaz kılmayın."* demiyorum ama kıldığımız namazdan nasiplenememek gibi bir tehlike oluşur sanıyorum.

Namaz kılmayan birçok insan *"Allah affetsin kılmıyorum ama..."* diyor. Aman Allah'ım! Bu ne merhamet, bu ne alçak gönüllülük!

"Allah affetsin." diyerek kendisini anında bağışlayan insan, üç kuruş alacağı için borçlusunu bağışlıyor mu acaba? Bunu söyleyen insanın kalabalık bir otobüste ayağına basın, anında kıyameti koparacaktır.

Cüretimiz, terbiyesizliğimiz, utanmazlığımız öyle bir aşamaya geldi ki artık Allah'ın yerine de kendimizi bağışlıyoruz!

Bu toplum, Allah'ın *"Olmazsa olmaz..."* dediği bir ibadeti yerine getirmeyip O'na binlerce bahane, yalan, savunma mekanizması üretti. Çünkü *"Tele Vole"*lerden inmeyen din adamlarımız onların kirli vicdanlarını temizlemek, rahatlatmak için uğraştılar...

Eli sopalı, ağzı tükürüklü, kara sakallı bir hoca kalmadı ki çıkıp onlara şöyle desin: *"Gırtlağınıza bir bulgur tanesi takılsa geberirsiniz, Dünya ya da Ay veya milyarlarca gök mahlûkatından bir tanesi yörüngesinden yarım santim sapsa yanarak ölürsünüz, bu ne cüret? Namaz kılmamak ne demek, bu ne terbiyesizlik, ahlâksızlık, vefasızlık..."* ama yok böyle hocalar. Hepsi teolog,

köşe yazarı, üniversite çapkını maşallah, Allah nazarlardan saklasın inşallah...

Namaz kılmayan insanları yücelten ve namaz kılmayı özendirmeyen bir devlet; zâlim, suçlu bir devlettir. Çünkü namazla belini, ahlâkını doğrultan kişiliğini geliştiren, kendisine ve çevresine saygılı, sorumluluk bilinci yüksek, nâzik, asil, insanlarla yaşamak hepimizin hakkı...

Devletin görevlerinden birisi de bireylerin emniyetini sağlamaksa, namazı özendirmesi gerekiyor çünkü ben namaz kılan bir toplumda daha emniyet içinde yaşayacağıma inanıyorum.

Devlet *"dumansız hava sahası"*na verdiği önemin yarısını bu işe verseydi zaten sigara, alkol, kumar kendiliğinden yok olacaktı.

Namaz kılan insanın kulağı ezanda olmalı, tetikte yaşamalı, kendi bedeninde ve sosyal çevresinde İslâmı temsil ettiğini bir an olsun unutmadan örnek olmalı. Biliyoruz ki bizlerle aynı fikirde olmayan insanların birçoğu ezan okunurken camiye koşmayışımıza farklı yaklaşıp itham ediyorlar.

Eski kaynanalar, süt kaynatırken taşıran gelinlerini boşatırlardı. Çünkü onlara göre; sütün kaynara çıkmasıyla birlikte büyük bir odaklanma ve dikkat gerekir. Eğer gelin iki de bir sütü, kahveyi taşırıyorsa aklında başka biri veya başka şeyler vardır! Sütü, kahveyi taşıran gelinin yuvası yıkılıyor, düşünün ezanı duymayanın ahreti yıkılmaz mı?

Kulak, insanlar için ezanı duysun diye yaratılmıştır. Ezanın dışında her şeyi duyan kulakların kendisi de gönülleri de sağırdır.

Abdest alırken kulakların yıkanmasındaki sembolik anlama dikkat çekmek isterim: Hak'tan başka şeyleri, dedikoduyu, dünyevî sözleri duyan kulakların kiri, günahı abdest temizleniyor...

Bir kıyamet sûru gibi her ezan bizi öldürmeli ve diriltmeli. Ezan okunduğunda elimizde ne varsa ters bir hareket yapmadan yere koymalı, namaza koşup ellerimizi kulaklarımıza kaldırarak teslim olmalıyız.

Zaten düşmanı korkutan da buradaki teslimiyetimiz olmadı mı? İslâm ordularındaki namaz, düşmanın moralini bozardı... *"Bunlar"* diyorlardı... *"Bunlar, öyle bir yere teslim olmuşlar ki, katiyen kimseye teslim olmazlar."*

Evet... İşte böyle... Batı medeniyeti bu yüzden manevîyatımızı çökertmek için çalıştı... Dinimiz, manevîyatımız gitmeden bizden kurtulamayacaklarını anlamışlardı. O gün bugündür ensemizde boza pişiriyorlar.

Dindar bir toplum olmadan da zafer çok uzak görünüyor. Onlar anladı, biz anlamadık, hayırlısı bakalım!

Müslüman, vaktini kullanmasını bilen, ibadetlerini dünyaya değil, dünyayı ibadetlerine göre ayarlayan kişidir.

Bir Fransız ya da İngiliz'le görüşmek için randevu aldığınızda size "*13:40, 15:50*" gibi rakamlar söyleyecektir. Çünkü onun her saniyesi kıymetlidir. Batılıyı Batılı yapan budur. Onun tüm dakikaları işine göre hesaplanır.

Oysa bizler, tüm dakikalarımızı kul olduğumuz Allah'a göre ayarlamıyoruz. Kapitalizmin tanrısının kulları sâdık, günahsız, dürüst, istikamet sahibi. Bizim Allah'ımız kullarının nankörlüğünden yorgun...

Eskiden Müslümanın üç adresi olurdu: Ev, iş, cami... Yine böyle olsaydık cep telefonsuz bir hayat sürdürmemiz mümkün olacaktı.

Biriyle randevulaşırken "*Öğlen namazından sonra, ikindiden önce...*" gibi bir cümleyi başa alırsak gündelik hayatımızı İslâma göre ayarlamakla kalmaz, münafıklıktan da kurtulmuş oluruz... Dünyayı da dünyanın kazançlarını ve ilişkilerini de ikinci plana atmak ancak böyle mümkün olacaktır.

- Efendim, ihale dosyası tamam ne zaman bir araya gelip imzalayalım?

- Öğlen namazından sonra benim büroda.

Randevularda göstereceğimiz tavır yukarıda yazdığım diyalogdaki gibi olursa taşlar yerine oturur! Randevuların namaza

göre ayarlanmasında kulun nezaketi de söz konusudur. "*Şu namazdan sonra*" ya da "*önce*" denilirken bütün işlerde ve adımlarda Allah'ı unutmamış bir de karşıdaki insana hatırlatarak çaktırmadan tebliğ vazifesini yerine getirmiş oluyorsunuz.

Ticaretle uğraşan insanlar kısmen de olsa bir kurtarıcı rolü üstlenir. Namaz saatlerine göre verilen randevular kimin patron olduğunu gösterecektir. Az şey değil doğrusu. Elbette ki Allah'ın da hoşuna gidecektir bu tutum ve cennetini biraz daha genişletecektir insanoğlunun, O ki bahaneye bakıyor rahmet kapılarını açmak için, biraz kafayı çalıştırabilsek kazanan biz olacağız. Ah kafa, ah aptal kafa ah!

Deniz savaşlarındaki en büyük kayıplar, gemileri topa tutarken etrafa sıçrayan kıymıklardan oluşuyormuş.

Muhafazakâr, muhafaza ettikleriyle kârlı çıkacaktır... Bir şeyin bir anda, göz göre göre yok olması felâkettir.

Felâket anında kendi tavrımız olmasa bile reflekslerimiz vardır. Refleks: *"Fabrika ayarlarına geri dönmektir."* Son birkaç yüzyılın önemle vurguladığı akıl, işi karıştırdı.

Oysa erozyon ya da rüzgâr aşındırmalarında bir çiçeğin açışını izleyemediğimiz gibi kendi değerlerimizi kaybederiz. Böyle anlarda cephe yoktur. Düşmanımızın kim olduğunu bile öğrenemeyiz!

Müslüman, küçük günahlardan, küçük uzlaşmalardan kaçınmalıdır. Demokrasinin bize dayattığı uzlaşma kültürü modern insanın yenilgisi demektir ama bunun kibarcasıdır.

Müslüman uzlaşmaz. Onun değerleri ilâhîdir ve o değerlerin karşılığı bu dünyada değildir. Bizim takas edecek şeyimiz yok!

Maddeyi bölüyorlar, bölüyorlar atoma ulaşıyorlar... Sonra çekirdeğine iniyorlar... Bölüyorlar tekrar: Küçük ama tek bir parça kalıyor...

Küçük atomlardan kitlesel imha bombaları icat ettiler, büyük devletler buluşlarını küçültmeye odaklandırdı. Japonlar bu işi ilk algılayan millet. Biz hâlen uyanmış değiliz! İnsan, kaslar-

la örüldüğü için, gücü büyüklük ve irilikle algılar. Büyük hayvanların hantallığını düşünmüyoruz nedense! Oysa düşman tarafından görünmeyecek kadar küçüldüğümüzde kazanan biz olacağız.

Kulluğumuzla kibrimizi küçülteceğiz ki ahiretteki mekânımız ve Allah'ın nazarındaki itibarımız büyüsün...

Bu küçük dua hepimizi kurtarır inşallah...

Küçük büyüktür arkadaşlar! Küçük, büyüktür büyükten... Benim matematiğim zayıftır, sizler daha iyi anlayacaksınız ne demek istediğimi.

Nevroz hastaları bir korkuları oldukça hayatta kalırlar, çünkü onların motivasyon için bir korkuya ihtiyacı vardır. Akıl sahibi insanlar ise sorumluluk, ahlâk, değer yargıları gibi arzulara sahiptirler, bu yüzden toplumu yeterince önemserler.

Müslümana gelince: Onun, ahiret günü Allah'a, peygambere, kitaba mahcup olmak, onlardan korkmak ve yaşadığı toplum içinde de İslâmı en iyi şekilde temsil etmek mecburiyeti vardır. Yeri göğü, bitkiyi, hayvanı, insanları büyük gayret sarf ederek memnun etmek zorundadır Müslüman.

Bakara Suresi 159. ayeti hatırlayarak devam ediyoruz: "*Gerçekten, apaçık belgelerden indirdiklerimizi ve insanlar için kitapta açıkladığımız hidayeti gizlemekte olanlar; işte onlara hem Allah lânet eder hem de bütün lânet ediciler.*"

Bir korkudan diğerine kaçan nevrozlunun motivasyonuyla Müslümanın bir namazdan diğerine kaçması arasında önce bir benzerlik yok gibi görünür ama Müslümanın ölümden sonra da hayatta kalabilmesi Allah korkusunun büyüklüğüne bağlı gibi görünüyor!

Akıl için realite ön koşuldur. Delirmiş nevrozlunun kendi kendine uydurduğu korkuları bile psikiyatrlar, psikologlar, nörologlar onayladıktan sonra "*gerçeğe*" dönüşür.

Doktorlara göre onun beyin elektriğinde fazlalık ya da eksiklik vardır, ne bileyim *B12* vitamini dengesizdir filan...

Yılgın Türkler (Fincan Yayınları, cep boy) kitabımda bir cümle vardı: *"Gerçeğin her zaman iki şahide ihtiyacı vardır."* Evet, bir gerçeği yalnız siz biliyorsanız deli diyeceklerdir ama bir şeyi iki üç kişi bilince o zaman *"gerçek"* olur.

En'am Suresi 72. ayet: *"Allah'tan korkun ve ondan sakının."* Bu yazdıklarımız, bir zamanlar *"Şizofren olmadan Müslüman olunmaz."* diyen ve benim, bir zamanlar kitaplarını çok severek okuduğum Ferhan Şensoy'a cevap olsun. Kırmak için söylemiyorum, şifa niyetine inşallah...

Şimdi zevk, kalite ve ödülü konuşalım isterseniz? Sık sık duyarız: *"Filanca şeyi, işi yapmaktan zevk alıyorum..."* diye. Cümleyi duyduğumuz an zevkin emekle, istemekle, gayret etmemekle ilgisi varmış gibi algılıyoruz. Zevkin, *"istemeden istemek"* gibi bir felsefe olduğunu zannediyoruz.

Komadayken ya da şuurunu yitirmişken, bilemediniz sarhoşken daha önce aldığınız bazı zevkleri alabilme şansınız var mı? Yok...

Demek ki zevk, şuur istiyor, *istemek istiyor!* Zevk, gerçek bir başarı hissidir.

Başarının *"gerçek"* olabilmesi yapılan işin faydalı, *maddî-manevî* yönlerinin olması ve uzun yıllar ayakta durması, anılmasına bağlıdır.

Gerçek başarıda fayda vardır. Gerçek başarıdan şeytan kovulmuştur... En'am Suresi 71. ayet: *"De ki: Bize yararı ve zararı olmayan, Allah'tan başka şeylere mi tapalım?"* Namazın, İslâmın, imanın zevkine varılınca dünya insana oyuncak gibi gelir değil mi?

Allah'ın rahmetini, sevgisini, cennetini kazanmaya yönelik adımlar attığımızda, mutmain olduğumuzda gerçek başarının zevk olduğunu işte o zaman anlıyoruz. Gerçek başarıyı bir kez yakalayınca da artık döktüğümüz ter canımızı acıtmıyor, kafamızı bulandırmıyor...

Allah'tan, ahiretten, dinden, imandan kaçışlarına modern anlamda *"zevk"* diyorlar.

Bildiğiniz içkileri aynı tatta üretin ama içine alkol koymayın içmeyeceklerdir. Demek ki içki bir damak tadı değil, onu sarhoşluk versin diye içiyorlar...

Kulak zarlarını patlatan, müzikli barlarda alkol alan insanlar sizce bir şeylerden mi kaçıyorlar yoksa zevk mi alıyorlar?

Sarhoşluk zevk değil, realiteden kaçıştır... Sarhoş insan, iç ve dış baskılardan kurtulur, dilini özgür bırakır, ahlâkî değerleri yıkılır. Sabah uyandığında doğmuş olan güneş onun içini karartacaktır. Bu yüzden sarhoşun karanlığı sabahtır! Tekrar önünü görebilmek, suçlarını, ayıplarını unutmak ve karanlığını aydınlatmak için alkolün bağışlayan dizlerinde günah çıkarmaya gidecektir.

Önemli yerlerdeki konuşmacıların en ön koltuğunda yani protokolde oturan insanların yüzlerine baktınız mı hiç? O salonun ikinci, üçüncü büyük adamlarını konuşmacının önüne oturturlar...

Protokol sandalyesi, hadımlaştıran bir mevkidir. Orada gözler senin de üstünde olacağından kıpırdayamazsın, konuşmacının en salak cümlesini bile alkışlamamak gibi bir şansın yoktur, ara sıra kırılan gururunu tamir etmek için bacak bacak üstüne atarsın ve elindeki bir bardak suya okyanustaki sandal gibi tutunarak karaya çıkmaya çalışırsın... Şimdi bu adamlar orada olmaktan *"zevk"* mi alıyorlar. Onlara göre evet ama bana göre tabi ki hayır!

Protokol sandalyeleri, bar ve diskolarda yüzlerdeki zevk çizgilerinden uzak gülümsemeler, boş, sabit bakışlar, Kâbe'sini kaybetmiş *(!)* vücut yalpalamaları, bilinçsizliğin orada olmanın gereksizliğini derinden duymanın derin hüznü ve utancıyla

bize şöyle derler: Hayatın anlamı yoktur. Hayatın anlam bulması ahirettir. Seni var eden şey, bu dünyadaki yokluğundur!

Mü'minun Suresi 99. ayet: *"Sonunda, onlardan birine ölüm geldiği zaman, der ki: Rabbim, beni geri çevirin."*

Benzeri durumlar biraz daha masum olmakla birlikte normal insanlarda da gözlenmektedir: Veli toplantıları, yemekli misafir, *parti-apartman-dernek* toplantıları, piknikler ve ille de kermesler!

Ne zaman İsrail, Filistin'e bomba yağdırsa biz Müslümanlar *"cihad"* ayetlerini saklayıp, bol bol sabır ayetlerine sarılarak kermesler kurup içli köfte, gözleme satarak, Filistin için günah çıkartıyoruz.

Gözlemeler yenilirken duvarlarda asılı resimlerde ölen çocukların kanlı suratlarını izleyerek *"Oradan iki de ayran ver hele!"* demeyi ihmâl etmiyoruz. Aynı bilinçsiz, donuk bakışlar, aynı Kâbe'sini kaybetmiş vücut yalpalamaları, sessiz, sıkıcı ama bir cumartesiyi orada harcamanın yürek hafifleten tavrıyla dinî vecibelerimizden *"cihad"* emrini yerine getirmiş oluyoruz.

Allah'ın işine bakın ki Yahudiler için Sept Günü olan Cumartesi'nde onlar çalışmamak zorundayken bomba atıyorlar, biz de cumartesileri oturuyoruz!

Saydığımız ortamlarda *"sıkılmak"* bir değerdir. Cenazeye katılmanın sıkıntısına *"erdem"* diyoruz.

Erdemin önkoşulu ise ahlâktır. Çünkü erdem, ahlâkın sürekliliğidir! Ne iyi ne de kötü diyebileceğimiz insan tiplerini bilirsiniz. Bunlara ahlâklı ya da ahlâksız diyemeyiz. Onların ahlâkı da ahlâksızlıkları da geçicidir. Yani, erdem sahibi değillerdir.

Bütün mesele budur. İşte şimdi gönül rahatlığıyla *"Bir insanın zevkleri ve zevk araçları onun karakteri ve psikolojisini gösterir."* diyebiliriz.

Beden; yağ, tuz, şeker, protein, su, kan gibi besinlerle çalışır ama ruhu harekete geçiren *"anlam"*dır. Anlam: istikamet, ibadet, Kâbe'dir.

Yüzümüzü Kâbe'den çevirdiğimiz *"an"*, bizim sonsuz cehennemde ne kadar kalacağımızı belirler. Yani şimdi, dünya diliyle zamanın en küçük parçasının *"an"* olduğu söyleniyor ya? İşte, aslında *"an"*ın ne kadar büyük bir zaman parçasına denk geldiğini ispatlamış oluyoruz.

Hayatında anlam bulamayan insan, kendisini çaresiz ve kontrolsüz hisseder, var olamaz...

Var oluşumuz Kâbe ile olan yakınlığımızla ilgilidir. Batı filozofları varoluşu sonsuz özgürlükle açıkladı. Oysa bize göre, varoluş; ahiret imkânları için bu dünyanın ve bu dünya üstündeki hisselerimizin, beklentilerimizin yok oluşudur.

Modern psikiyatrik hastalıkların hemen hemen hepsi; amacı cennet olmayanların, Kâbesiz vücutların ruh hıçkırıklarıdır. Allah'ın nefesinden bedenimize üflenen mübarek ruh bu dünyada olmak istemediği yerlerde gezinmekten, görmek istemediklerini görmekten ve duymak istemediklerini duymaktan bedenlerimizin içinde hıçkırarak ağlıyor.

Ateist bir geçmişi olan bu zavallı yazarın tecrübeleri herkese ibret olsun! Kontrolsüzlük hissi acı vericidir... *"Beni aklım kontrol ediyor."* dediğinizde, insan aklının geçirdiği evrelere göz atmanız yeterlidir.

Bakın, dünya düzdü yuvarlak oldu! Yuvarlak da değil elipsmiş! Hem Galileo hem de Engizisyon haklı çıktı bu durumda.

Evet, her türlü matematiksel ve bilimsel çalışmalarda aklın yanılma payını 0,1 koyuyorlar ama böyle bir yanılma payı varken hiçbir şeyden tam emin olamayız ve her ne hikmetse koyulan 0,1 yanılma payı uzun yıllar sonra gerçeğin ta kendisi oluyor. Öyleyse diyorsunuz: *"Akla da güvenmemek gerekir."*

Doğrudur. İşte problem burada çıkıyor: *"Öyleyse neye?"* Hadi, İslâmı biraz araştırayım diyorsunuz. O da ne? *"Bu dine aklı baliğ olmayan giremez!"* diye bir şart. *"Bir arkadaşa bakıp çıkacaktım"* gibi oyalayıcı duraksama anlarını atlattıktan sonra şapkanızı önünüze alıp düşünüyorsunuz?

Önünüzde tek seçenek vardır, iman edip deryaya dalmak ama akıl yenilgiye uğramadan iman edilemiyor. Demek ki bir akıl var ama Allah'ın bize bahşettiği akıl biraz da idrakle ilgili. Yani rahmanî bir akıl. Aklın üstündeki akıl... Beynin içindeki aklı idare eden üst akıl.

Elbette akılsız yaşanır.

(Bundan yazdıklarımı okudukça emin olacaksınız merak etmeyin☺)

Beynimizdeki akıl, bakkala gidip ekmek alırken paranın üstünü getirebiliyorsak, dünya için yeterlidir.

Bahsettiğimiz akılla Müslüman olunmaz, yani Müslümanda akıl olmaz!

(Ohh! Şimdi beni sevmeyenlere gün doğdu... Bu cümleyi buradan kesip internette dağıtıp sırıtacaklardır: Gördünüz mü Müslüman diye geçinen Bülent Akyürek, son kitabında Müslümanda akıl olmaz diyor?)

Olsun bakalım... Müslümanım deyip geçinen birini gördünüz mü akılsızlar!

Kehf Suresi 68. ayet:*"Özünü kavramaya kuşatıcı olamadığın şeye nasıl sabredebilirsin?"* Dünyadaki emeğin karşılığı paradır. İstersen işini en kral sen yap ama karşılığını para olarak alamazsan sana *"salak"* diyeceklerdir. Durum böyleyken, onlar rutin içinde yaptığın ibadetlere harcadığın emek ve zamana bakıp akıl erdiremezler. Buraya takılırsak akılsızlarla tartışmak zorunda kalırız...

Beş vakit namazı gayret ve sebatla kılabilen insan vaktini kullanmayı ve vakti üzerinde tasarrufta bulunmayı öğrenir.

Namazdaki süreklilik, rutin gündelik yaşamındaki uğraşlar için de sabırlı olmayı öğretir.

Demek ki rutin, sabrın basamakları oluyor.

İbadetlerin zamanında ve sürekli olanının daha güzel olduğu, Peygamber Efendimiz tarafından bize zaten söylenmişti.

Namazlarımızdaki süreklilik helâl çalışmak, helâl yaşamak ve ahlâkımızın sürekliliği olacağından erdem sahibi bir insan olamamak için hiçbir nedenimizin kalmayacağı anlamına da gelecektir.

Sabah namazından itibaren sıradaki namazları sırasıyla beklemek ona uygun ahlâk geliştirmek, gündelik hayatımızı ona göre düzenlemek nefsimizin isteklerine nefes alacak vakit bırakmayacaktır.

Şeytan ile nefs, yüzümüzü Kâbe'den döndüğümüz "*an*"ın içinde saklanır. "*An*"dan kaçış cehennemden kaçıştır.

İnançsız insanlara "*Allah*" diyerek çekilen zikir anlamsız geliyor. Tarikatların çoğu "*vird*" verir. Çünkü vird, mümini disipline edecektir. İbadetlerin, zikirlerin yani rutinin hayrı burada gizli.

Rutine girersek aklımız maymun iştahlı olmaktan kurtulur. Bir hedefimiz olur. Taha Suresi 132. ayet: "*Ümmetine namazı emret ve onda kararlı davran...*"

Kararlı insanı; anlık istekler, hazlar, heyecan ve maddî menfaatler yolundan çeviremez ama tam tersine bir işte süreklilik sağlayamayan insanlarda irade gelişemez, zayıf kalır. Onlar her işte eksik, yarım, güvensiz adamlardır...

Kararlı insanlar esir düşmez, bir yola baş koyar, beceremezse bile o yolda ölürler. Namaz kılan bir toplumun kararlı birey-

leri, yine kararlarından vazgeçmeyen, şahsiyet sahibi devletler yaratmakta da ustadırlar.

Modern, kapitalist devletlerin zenginliğe olan kararlılıkları *"Müslüman devletler"*deki bireylerin namazıyla denk gelseydi bugün İslâm dünyasının duruşu bambaşka olurdu.

Bakın, zâlim kişilere veya zâlim devletlere *"Zâlimsin"* diyebilecek erkek bir Müslüman devlet kalmadı.

Bütün kitaplarımda bıkmadan bahsediyorum: Biz erkekliğimizi yitirdik.

Kuran'ın, Allah'ın kılavuzluğunda yürümediğimiz için bacaklarımız titriyor. Yeryüzü kâfirlerin zulmü altında inliyor. Bir Müslüman devlet, zulmü durdurmak adına eline kılıç alamıyor...

Hepimiz konforun esiri olduk. Erkeğin en cesuruna *"kadın simsarı"* denir. Müslümanların modeli kadın satan simsarlar olmalı!

Simsarlar, kadınları saçlarından tutup, çarşının ortasında parayla satacak cesareti bulabiliyorlar... Bu meydan okuyuşu Müslümanlar tersten okuyabilseydi Asr-ı Saadete geri dönerdik! Hiç birimizde simsar cesareti bile yok!

Onların gösterdiği cesur duruşu bizler haklı davalarımızda bile sergileyemiyoruz!

İş yerinde *"söz olur"* diye namazını kılamayan korkak Müslümanlara bakınca, kadın simsarlarına saygı duymamak, cesaretlerini kutlamamak elde değil...

İsrail'i patatesli gözleme, içli köfteyle yeneceğini zanneden *Kermes Müslümanları*, Kuran'daki *Demir Suresi*'nin sırrını çözebilselerdi, peygamberin ezik ve zulme uğramış ümmeti ayağa kalkacaktı ama olmadı, olmuyor...

Demir, dünyaya ait bir element değil, buraya gökten inmiş. Onu döverken su katınca çelik oluyor. Kılıcın malzemesi de bildiğiniz gibi çelik...

Evet, kermeslerde acıklı Filistin şiirleri dinlerken döktüğümüz gözyaşlarını demire akıtsaydık cihad edecek kılıçlarımız olacaktı ama biz gözyaşlarımızı kâğıt mendillerle siliyoruz. Medet Allah'ım medet!

Zâlimi bağışlamak için elimizden geleni yapıyoruz. Tövbe haşa, konu bir güç karşısında kılıç çekmeye gelince Allah'a yakın bir merhametle dolup taşıyor, uzlaşmanın, diyalogun çarelerini arıyoruz.

Cemiyet düşmanı bir sapıkla kavga etmektense doktorlardan gelen laboratuar sonuçlarını bekliyoruz. Getirilen raporda libido, testosteron yüksek çıkarsa derin bir nefes alıp "*Oh!*" çekiyoruz: "*Adamın hormonal dengesi bozukmuş, o yüzden...*" Bugün modern hukukta "*Kendime engel olamadım, zaten son günlerde stres altındaydım...*" gibi bir cümle kurduğunuz andan itibaren cezanın yarısından kurtulursunuz...

Binlerce Müslümanın kanına girmiş bir kâfir devletin sözcüsüyle siz televizyonda karşılıklı tartışıp, sonunda ona "*Size katılmıyorum, sizinle aynı fikirde değilim.*" dediğiniz andan itibaren alkış kopar, toplumsal ödeşme sağlanır ve uzlaşmacı olmakla da olgun lider tavrını sergileyerek tüm takdirleri üzerinizde toplarsınız.

Batı'dan getirilen "*kınama*" kültürüne âşina olalı kendi değerlerimizi, dinimizi, namusumuzu savunamaz, haysiyetimiz için kan dökemez hâle geldik...

Bugün "*kamu faydası için*" yapamayacağınız ahlâksızlık yoktur.

"*Câhille tartışmamak gerekir.*" deyimi de tavırsız kalışımız için önemli bir cümle olmaya başladı. Nedense bilginlerin hepsi korkak...

Âlim için iyi bir tanım getirilmiştir: *Âlim, Allah'tan en çok korkan adamdır.* Allah'tan korkmayan, dinini savunamayan bu

adamlar nasıl olur da karşısındaki herkese *"câhil"* diyerek paçalarını kurtarırlar anlamakta güçlük çekiyorum?

Tarafsızlık; ahlâksızların, dünyevî, kapitalist adamların erdemi oldu... Çünkü onlar da tarafsızlıklarını sürdüren bir ahlâkla erdem sahibi olmuyorlar mı?

Yazının başını hatırlayacak olursak, *"Ahlâkın sürekliliği erdem demektir..."* anlamında bir cümle kurmuştuk. Daha da özetlersek: *"Sürdürülebilir ahlâka erdem denir."* demiştik... Demek ki onlar bile bir erdeme sahip!

Biz ahlâkımızı sürdüremezken erdemimiz yok oluyor ama onlar yine de istikamet sahibi ahlâksızlar olduğu için negatif de olsa bir erdemleri var!

Eğer soruyu *"Var mı, yok mu?"* boyutuna taşırsak *"Onlarda erdem var, bizde yok!"* Üzücü fakat böyle...

Tarafsız kalmak ahlâksızlık; taraf olmak ise yürek... İnanç *"ahirete iman"* duygusu istiyor.

Kötünün, kötü olmadığını ispatlamak ve bilimsel deliller getirmek için çırpınan bir iyinin ahlâkını diğeriyle karşılaştırdığımızda kaybeden yine biz oluyoruz.

Görüyorsunuz bütün çanlar bizim için çalıyor! Bu acıya çan mı dayanır?

Rutinde hayır vardır. Rutin bir ahlâkımız yani erdemimiz olmalı. Oturduğu yerden ceviz masasına anlamlı bir şekilde ritimle *"trak tık tık tık tırak..."* diye vuran bir adamın zikir ehli olmadığını kimse söyleyemez!

Namaz, O'nu anmak akıldan çıkarmamaktır. İbadetlerin sürekli oluşu bize yeni ve makûl, hatta mübarek bir yaşam tarzı sunabilir.

Dinin direği namaz, sıkıntılarımıza sebep olan güçlüklere katlanma ve sabretme, onlarla başa çıkabilme gücü verir.

İnsan-ı kâmil olma yolunda da olgunlaştırıcı bir lokomotif güç olacaktır.

İnsan, sabrederek kimliğini geliştirir, inançlarını pekiştirir en nihayetinde değiştirilemez kararlara varır, işte o an kılıç tutmaktan çekinmez. En az bir "*simsar*" kadar güçlü olur, zâlime meydan okur!

Alçakgönüllü ama savaşçıdır o... Allah'a yaslandığı için kendine güvenen, dünyaya körleşen bu insan tutkularını kontrol altına alarak mükemmelleşir... Dünyaya sırt çevirdiğinden mütevellit ihtiyaçları kalmaz, nefsi söner ve paraya ihtiyacı kalmayacak kadar zenginleşir!

Şimdi, alçakgönüllü, zengin ve savaşçıdır artık... Namaz alışkanlığından dolayı yirmi dört saat Allah'ın huzurunda bulunma bilinciyle hatasız değil ama hatasız geçirmek üzere günler yaşar. Çünkü namazın başka bir kazancı daha vardır:

Namaz; namaz kılan kişiyi tövbeye, tövbeyle birlikte de doğru yola yönlendirmeyi garantiler. Tövbe ve doğru yola girmekle birlikte kaygı, endişe, çatışma ve suçluluk duygularından arınacaktır.

Peygamber efendimizin şu sözlerini hatırlamak tam yerinde olacaktır: "*Birinizin evinin önünden bir ırmak aksa, günde beş kez ırmakta yıkansa, o kişide kir kalır mı?İşte beş vakit namaz böyledir; Allah, onunla bütün hatalarınızı temizler.*"

Maide Suresi'nde de; namaz kılanların günahlarının Allah tarafından örtüleceği müjdelenir. Namaz; niyetle başlar, eylemle biter.

Aksatmadan günü bitirdiğinizde ise bir işe niyet edip onu sonlandırmanın mutluluğunu tatmış olursunuz.

Bu yetmez mi?

Namaz Kılarken Huzur Bulamıyorum

Tüm dünyada gerek kişiliği, gerekse yaptığı işlerin kalitesinden dolayı takdir gördüğü hâlde yalnız başına yaşayan, uzlete çekilen ya da toplumdan kaçmış insanları tenzih ederek söylüyorum ki; bir insana verilebilecek en büyük ceza onu memleketinden, cemaatten, cemiyetten, toplumdan soyutlamaktır.

Çünkü insan sosyal bir canlıdır. Ne kadar kendini övüp beğenen, kendi şahsına methiyeler dizen bir narsis de olsa onun için dış sesler mühimdir. İnsan takdir edilmek, beğenilmek, alkışlanmak, dua almak ya da ödüllendirilmek ister.

Seri kâtiller, katliam yapan faşistler, hayvan işkencecileri bu tip insanların arasından çıkmıştır.

Sevgi dışarıdan değil de içeriden gelirse yıkıcı olur, intikam yüklü olur.

Kendini seven, beğenen insan beklenti içindedir. Onun kendisine olan sevgisi aslına bakarsanız dış dünyaya attığı *"Beni âcilen sevin, yardıma ihtiyacım var."* çığlıklarıdır. Zaten sevmek değer vermektir.

Kendine olan saygısını kaybetmiş tipler kimseyi sevemezler. Sevgiden doğan neşe ve mutluluk duyguları kişinin değerlerini elde etmesinden kaynaklanan bilinç durumu sayılabilir. İnsanın hayatta kalması bir *"yaşam veya ölüm"* konusundan öte *"mutluluk veya ıstırap"* olacaksa kafayı çalıştırmak gerekiyor.

Birini sevebilmek, kendi içimizdeki sevme gücünün şiddetini gösterebilmek adına önemlidir. Yaradanın, yaratılışın ve

kendi yaratılışımızın idrakinde değilsek *"sevgi"* dersinden sınıfta kalırız.

Sahibi olduğumuz ellerle bir eser meydana getirdiğimizde onu sevip sevmeme hakkımız vardır ama dünyadaki hiçbir şeye *"Onu sevmiyorum."* diyemeyiz.

Zâlimlerle savaşırken bile onların kafalarını kesen rahmet kılıcıdır! Zâlim, kendine zulmeden demektir... Başına gelen her şey kendi fiil ve eylemlerinden kaynaklandığı için zâlimin kâtiline zeval yoktur!

İnsanlığı sevmeden bir insanı sevemeyiz. Aragon'un dizelerinde olduğu gibi: *"Bir insanı sevmekle başlayacak her şey"* Yok yok! Şaka yapıyorum... Bugünlerde şairlerin adını karıştırmak moda olduğu için başbakana gönderme olsun diye yazdım...

Neyse, Sait Faik'in *"Bir insanı sevmekle başlayacak her şey"* dizesinde bize göre mantık hatası var. *"Bir insanı sevmek"* başlangıç değil sonuçtur. Birçok şeyi sevmek, tek şeyi sevmekten kolaydır ve kolaydan başlamak daha mantıklı olduğuna göre şiir Karacaoğlan'a aittir. ☺

İyilik ve kötülükle savaşmak da böyledir. Bir kötüyle savaşırsan onu kötü yapan şeyler senin düşünce sistemin veya menfaatlerinden kaynaklanır. Ortada adı olan bir kötü belirir. Kötüyü belirlediğin an bir düşmana sahip olursun ama kötüyle değil kötülüklerle savaşırsan kötülüğün kaynağı olan şeytanı hedef alırsın, böylece cihadın cephesi önce kendi nefsinde açılır. *(Karacaoğlan'ın bu konuyla ilgisi olmadığı için şairin Sait Faik olduğu ortaya çıkmış olur.)* ☺

Derin mutluluk, insan olmayı hak etme, kulluk vazifelerinin idrakinde olmak değil tam tersine onları yerine getirebilmekle elde edilen dünyevî, geçici bir cennettir.

Mutluluğun derinlerden gelmeyen, yüz kaslarında beliren, kahkaha anında çıkan çirkin müziğine de "*neşe*" denir.

Yüzeysel bir mutluluk ânı olan neşeye; karnı doyan, çiftleşecek bir eş bulduktan sonra çimlerde yuvarlanan hayvanlarda da rastlamak mümkündür ☺

Evet, neşe belki de mutluluğun en küçük anları, parçacıklarıdır...

Derinlerden gelen ve "*keyifsizlik*" ten kolayca ayırt edilebilen "*ıstırap*" ise insanın Allah'a karşı yüzünün kalmadığı, utanca boğulduğu, ümidi kestiği anların bitmek bilmeyen yıllarıdır!

İşlerinde başarısızlığa uğramış kişinin mutsuzluğunun yanında kulluğu körelmiş, kullukta yenilmiş insanın "*ıstırabı*" aynı şey değil elbette.

Istırap, cehennem azabına lâyık olduğuna birebir inanmak demektir.

Kendi geçmişimden bildiğim için söylüyorum: Ateistlerin "*İçimde bir boşluk var, dolduramıyorum*" ya da sonradan hidayete ermişlerin söylemiyle "*İçimdeki boşluğu dolduramıyordum.*" dedikleri şey budur.

Anlık kaygılar, geçici aksamalar, küçük aksilikler ateistin bütün dünyasını yıkar, keyfini kaçırır, çünkü onun kendisinden başka gücü yoktur, yardım edecek birisi yoktur ya da buna tenezzül etmez ve şimdi başına gelen aksilikler kendisine rağmen olduğu için çaresiz bir şekilde karın ağrıları çekmeye başlar. Kendisi için yaşadığını sanan ateist çok zora düştüğü zaman intiharı deneyerek kendisi için ölmeyi tercih edecektir...

Bir insana verilebilecek en büyük ceza onun varlığını yok saymak, görmezden gelmek, onu önemsememektir.

Yüzlerce yıldır "*görünmezlik*" ilâcını bulmaya çalışan bilim adamları aslında binlerce yıl ansiklopedilerde yer almak, heykelini yaptırtmak, unutulmamak, daha görünür ve kalıcı olmak için uğraşmıyorlar mı?

Namazdayken Fatiha okuyoruz ve "*Yalnız sana ibadet eder, yalnız senden yardım dileriz.*" demiyor muyuz? Yani yaradanımıza şunları duyurmaya çalışıyoruz: *Ben, Allah'ın sevdiği bir kulum, çünkü beni kulluğa kabul etti, huzuruna davet etti, muhatap aldı. O, beni asla yalnız bırakmayacak, hep arkamda olacak, düşmanlarımla savaşacak, şeytanlarımın dillerini bağlayacak, beni her zaman her yerde dinleyecek, yardımını esirgemeyecek ve sonunda beni cennetine koyacak...*

Namaz, huzura çıkmak demektir. Namazda huzur bulmak onu dosdoğru kılmakla birlikte gündelik yaşamını da Kuran'a, sünnete uydurmanla mümkündür.

Nefsini ve dünyayı seccadenin bir adım yanına park edip, namaz bittikten hemen sonra onları terlik gibi ayağına takacak ya da baş tacı edeceksen namazında huzur bekleme!

Hepimiz, huzura çıkmış huzursuz Müslümanlarız! Namaz anı küçük ölümlerdir. Namaz esnasında dünyadan kopup tekrar geri dönmemiz gerekiyor ama tabi ki bu şu demek değil: "*Tamamdır, namazı kıldık, şimdi vur patlasın, çal oynasın...*"

Benim, bu kitabı yazmaktaki amacım, aslında anlatmaya çalıştığım şey üzerine olgunlaştı. Müslüman, sabah namazını kıldığı andan itibaren bir sonraki namazı ve ondan sonraki namazları iştahla bekleyecek, beklerken de huzurdan ayrılmadığını hiç unutmayacak, biraz sonra seccadesine geri götüreceği ayaklarını harama yürütmeyecek, ellerini pis işlere bulaştırmayacak, diliyle dedikodu yapmayacak, Kâbe'ye çevirdiği gözlerini çıplaklardan uzak tutacak, kulaklarını fitneye tıkayacak... Namaz bizi, tetikte yaşamaya alıştıracak...

Namaz, İslâmın, Allah'ın emridir. Namazda huzur bulmak ise temennidir, hedeftir. "*Huzur bulamıyorum, öyleyse kılmayayım.*" gibi bahaneler biraz basit kaçmıyor mu?

Huzur bulmak, depresyondan çıkmak, psikolojik yani dünyevî bir kavramdır. Oysa ibadetlerin dünyevî faydaları olsa bile, ibadetleri dünyevî, fizikî faydaları var diye yaparsak amacımızdan sapar ve gerçekten kendi kendimizi boş yere yormuş oluruz.

İbadetler dünyevî bir ticaret alanı değildir. Onların karşılığı ahirettedir. Zaten ibadetin yapılabilmesinin ilk koşulu "*iman*" değil midir? Ahiret gününe olan imanımızdan dolayı namaz kılmıyor muyuz?

Madem bize de Batılı tarzda konuşmak ve o jargonla konuşma hakkı düşüyor, anlatayım öyleyse: Huzursuzluk bir güven sorunudur, maddî manevî bir emniyetsizlik içindeyseniz panik atak, şizofren, paranoya, anksiyete gibi modern akıl hastalıklarına tutulursunuz.

İç dürtüleriniz sizi ölüm, hastalık, çaresizlik, işkence, rezillik, düşme, ceza gibi tehlikelerle korkutur. Tüm bunlar emniyette olamama sorunudur. Sizi koruyan birileri olsa dahi bu kez onun bir gün sizi bırakacağından, koruyan kişinin ölümünden korkarak huzursuzluk yaşarsınız. Kuran-ı Kerim'in Taha Suresi'nden alıntı yapacak olursak: "*Şüphesiz ben Allah'ım, benden başka ilâh yoktur. Onun için bana kulluk et ve beni anmak üzere namaz kıl.*"

İşte biz tek Allah'a inanıp, yalnız ona sığınıp, yalnız ondan korktuğumuzda ve sadece onun cennetini arzuladığımızda öteki korkular yok olur... Bir şeye inanmıyorsanız ya da bir şeyden korkmuyorsanız her şeye inanır ve her şeyden korkarsınız, durum budur!

Kork kurtul! Şöyle düşünün: Birisi size yalnız ondan korkmanızı söylediğinde veya göstermiş olduğunda, size saldıran diğer düşmanları karşısına alacaktır. Çünkü o, kendi varlığını korumak için buna mecburdur artık.

O'nun bizden istediği ibadet. Korku ayetlerinin hepsi bizim kendi geleceğimiz için bu kadar sert ama ibadetlerini yaptıktan, gündelik hayatını da Müslüman olarak geçirdikten ve şu ayeti okuduktan sonra bütün korkular yerini huzura bırakacaktır değil mi:

"Ey, huzura kavuşmuş insan, sen Rabbinden hoşnut, Rabbin senden razı olarak Rabbine dön, seçkin kullarımın arasına katıl ve cennetime gir."

İşte bu kadar!

Cuma Günleri Oluklu Mukavvayla Gezen Müslümanlar!

Farz olan günlük namazları kılanların sayısı yeterince çok değil ama sıra "*Cuma, Bayram, Cenaze, Teravih Namazı*" na gelince camiler tıklım tıklım oluyor.

Okey oyununda "*gösterge*" diye bir şey vardır. Rakibiniz oyunu tamamlayıp kan ter içinde dakikalar sonra iki puan alana kadar siz bir taş gösterip saniyeler içinde iki puan alırsınız.

Kahve konuşmalarında "*Gâvurlar pazardan pazara kiliseye gidiyor*" diye konuşmalar yapan vatandaşlar kendilerinin sadece Cuma'dan Cuma'ya camiye gittiklerini ve namaz kıldıklarını görmüyorlar mı acaba?

Kimse kusura bakmasın, ben beş vakit namaz kılmayıp yalnızca Cuma namazlarını kılan bu adamlara "*Bizim Hıristiyanlarımız*" diyorum ve yapılan eylemin mâsum bir şey olmadığını iddia ediyorum.

Beş vakit namaz kılmayıp Cuma'yı, Bayram namazını, teravih namazını kaçırmayışımız bana biraz ticarî geliyor. Çünkü saydığımız namaz türleri cemaatle oluyor. Mahallenin esnafı en azından Cuma günleri camide görünerek diğer Müslümanları kendisine müşteri olarak tutabiliyor.

Allah'tan, cehennem azabından korkmayıp namazlarını kılmayan ama kullardan utanıp cemaat namazlarını kaçırmayan insanımızın durumu içler acısıdır.

Bu fikirleri kitap yazmadan önce de bazı konferanslarımda söylemiştim ve bana kızanlar çıkmıştı. Gerekçeleri şöyleydi onların: *"Hocam, bırakın en azından onları kılsınlar, soğutmayın..."*

Şiddetle itiraz ediyorum. Soğusunlar efendim! Lütfen beş vakit namaz kılmayanlar Cuma'ya, bayram namazına, cenazeye de gelmesinler, kimi kandırıyorlar.

En azından ikiyüzlülükten kurtulmuş olurlar. Kulları kandırmak kolay ama Allah'ı kandırmaktan korkmuyorlar mı? Bir de bunların yüzünden her gün boş camilerde namazlarını kılan mübarek adamlar Cuma günleri cami bahçelerinde oluklu mukavvanın üstünde Cuma namazı kılmak zorunda kalıyorlar. İnsaf, merhamet!

Eskinin hocaları sadece Cuma namazına gelen insanlara bağırıp, çağırıp hakaret ederlermiş, o güzel imamlar o güzel atlara binip İran'a gittiler ah!

Beş vakit namaz kılarken bile iki namaz arasındaki hatalar, gaflet, dedikodu, kalbin katılığı, gündelik dikkatsizlikler, gıybet ve dedikodularımız bizi Allah'tan uzaklaştırırken, bayramdan bayrama ya da Cuma'dan Cuma'ya olan namazlarla nasıl ayakta kalacağız, hatasız yaşayacağız?

Dinde şaka yoktur, bütündür, zincirin bir halkası kopunca gerisi de ziyan oluyor. Namaz kılan insan, vakti kullanmayı öğrenir, vaktin kıymetini anlayan boş sözden, dedikodudan, faydasız ilimden kaçar, hırslarını törpüler, böylece sürüp gider. Sadece Cuma namazlarına gitmek, gidince de iki rekat farzı kılıp kaçmak yakışıyor mu Müslüman evlâdına?

Bir şeyler ters gidiyor. M. Arabî der ki: *"Cennete avamın gitmesi zordur."* Gerçekten öyle ama bu arada âlimin sınavı daha çetin geçecek çünkü bildikleriyle sınav olacak ve bilip de yapmadıklarının cevabını vermek zorunda kalacak.

Hiç kıvırmayalım, birbirimizi üzmeyelim. Müslüman Müslümanın namazını sorar, takip eder. Beş vakit namazı kılmıyorsak kulluğumuzdan bahsetmeyelim. *"Bana ibadet etsin, kulluk etsin diye insanı yarattım."* diye ayetleriyle bizi uyaran Cenab-ı Allah'tan beynamaz insanlar olarak merhamet bekleyemeyiz.

Düşünün bir insan sarhoşken komşusunu üzünce utancından evden çıkıp taşınıyor, artık onun yüzüne bakamıyor, bizlerdeki bu pişkinlik, vurdumduymazlık nedir acaba? Gücümüzü kimden alıyoruz, yoksa bizi ahrette Allah'ın azabından kurtaracak başka bir güce mi yaslandık, başka bir tanrı mı bulduk?

Soğuktan veya sıcaktan şikâyet edip namazdan kaçanlara bile rastlıyoruz... İbn-i Abbas'tan rivayetle şu bahsi anlatmadan edemeyeceğim: *"Cehennemdekiler sıcaktan dolayı Allah'tan yardım dilerler ama yardım olarak öyle bir soğuk rüzgâr gelir ki kemikleri kırılır ve bu kez yine Allah'tan sıcak isterler..."*

Dünyadaki sıcak ve soğuğun cehennemdeki iklim şartlarının yanında kaç kuruş ettiğini bir bilselerdi?

Cehennemin gün içinde iki kez soluk alıp verişi meleklerin ve peygamberlerin bile dizlerini titretirken, insanların ibadetlerini aksatması nasıl bir cüret, ne büyük cesaret, helâl olsun doğrusu!

Dünyadaki geçimimizi sağlayıp karnımızı doyurmak için verdiğimiz çaba, yediğimiz küfür, hakaret sayısızdır. Hepsini ekmek parası uğruna sineye çekeriz.

İki saat işe geç gitsek *"Demek ki senin işe, paraya ihtiyacın yok."* diye dışarı atılırız. Namazlarımızı kılmadığımız vakit de Allah'a şöyle mi demek istiyoruz: *"Benim namaza ihtiyacım yok!"* Allah korusun...

Cuma namazları karnavala dönüşüyor... Turistler, Türklerin Cuma günleri *"Oluklu Mukavva ve Strafor Bayramı"* yaptı-

ğını sanıyorlar. *"Yav, onlar bizim işgüzarlar, beş vakit namazı kılmayıp haftada bir camiye koşan beynamazlar"* diyemiyoruz...

İçim yanıyor, dimağım kuruyor, bu satırları yazan birinin otuz beş yıl inançsız yaşamış olması da ayrı bir komedi ama namazlarımızı aksatmadan kılacağız, başka yolu yok. Namazlar kılınacak...

Müslümanın Rüyası Nasıl Olmalıdır?

Rüyaların kültür ve kelime birikimiyle ilgisi vardır. Kelime hazinesi, sembolleştirme yetenekleri zayıf insanlar kâbus görür.

Kâbus, câhilin rüyası, uykuda saçmalamasıdır... Müslümanlar için "*küçük vahiy*" anlamına gelen rüya bizim istikamette olup olmadığımızın da göstergesidir bu anlamda?

Peygamber efendimiz buyuruyor ki: "*Kul, abdestli olarak uyuduğu zaman, ruhu arşa yükselir. Bu durumda göreceği rüya sâdık olur. Abdestsiz uyuduğunda ruhu arşa yükselmez, gördüğü rüyalar da karmakarışık düşler olur.*"

Hz. Yusuf'un Kuran'daki bölümlerinden dolayı, Müslüman olarak bizler rüya ve rüya yorumlarına çok önem veriyoruz... Öyle ki tasavvuf tarihini incelerken gördüm ki, bir çok mübarek başkalarının gördüğü güzel rüyaları parayla satın almış ya da satın almaya kalkışmıştır. Kendilerine doğru yolu gösterecek bir işaret arayan Müslümanların rüyaya ciddî bakmaları çok yanlış sayılmıyor artık ama bize göre rüya yorumlarken üçe ayırmak gerekiyor: Nefsin gösterdiği rüyalar, şeytanî ve rahmanî olanlar...

Hollywood filmleri kâbus gibi... Çünkü yazarları, gündelik yaşamlarını insan gibi yürütmüyorlar şeytanın kâtipliğini yapmaktalar ve onun görselliğini estetik biçimler vererek insanlığa empoze ediyorlar.

Bugün piyasada olan rüya kitaplarındaki nesneleri, sembolleri rüyalarımızda görmez olduk. Müslümanın kelime hazinesi zayıfladı ve yabancı film izlemekten, şeytan gibi düşünmekten perişanız... Gündüzlerimizi esir alan şeytan uykularımıza da sızıyor.

Kişiyi kuşatan koşulların fırça darbeleriyle oluştuğunu var saydığımızda kâbusun nedenlerinden en önemlileri gündelik hayat, sağlık, ekonomik, rızık korkusu da olabilir.

şeytan, insanı *"Allah'ın kulları için kefil olduğu"* açlıkla korkutur. Hayvanların, rızık korkusu, eş bulma korkusu, biriktirme hırsı ve kibirleri olmadığı için kaygılardan uzak bir hayat yaşarlar. Onların kâbus görmediklerini sanıyorum. İnsanlıktan çıkmış bazı insanların da başka insanların kâbusları olduklarını varsayarak onların da kâbus görmediklerini iddia ediyorum.

Gözün gündüz gördüklerine nesne, uyurken gördüklerine de rüya diyoruz. İstesek de istemesek de önümüze çıkan şeyi görürüz ama rüyaların oluşmasında istemek, bazen çok istemekle hiç istememek arasında gidip gelebiliyor. Evleneceği güne kadar haramdan uzak duran gence sunulan cinsel rüyalar ilâhî yardım da olabiliyor!

Ahlâklı olduğu için mutlu yaşayan insanların (*uyuyunca kafaya takacakları bir şey kalmayan*) Platon'un İdeal Devlet'inde yurttaşların rüyaları düzgün olacaktı, o buna inanıyordu. Birkaç Amerikan filmi de buna vurgu yapmadı mı? İnsanların düşlerini kontrol eden modern devlet, gece yarısı bazı kişileri polis kullanarak yatağından kaldırıp sorgulamaya ya da tedaviye götürüyor. Buradan anladığımız kadarıyla gelecekte modern devlet, rüyalarımızı da devlet kontrolünde görmemizi isteyecek.

Plutarkhos, rüyalar için *"İnsan ruhunun kalitesini belli eder."* diyor. İyi insanlar rüyalarında küçük vahiy beklerken kötüler ise iğrenç arzularını tatmin etmek üzere yumarlar gözlerini.

Peki, nasıl kurtulacağız kâbuslardan? Elbette Müslüman olarak ve Müslüman kalarak, çaresi yok!

Çünkü Hıristiyan öğretisine göre de şeytanın hükmü müminlere geçmiyor. Onun tek görevi var, o da aldatıcı, günaha davet eden nesnelerle müminleri karşılaştırmak, yoksa zorla kolundan tutup götürmüyor adamı...

Freud'a kadar rüyalar en azından Allah'ın veya şeytanın elindeydi, Freud'un rüya kitapları ve bilinçaltı zırvalarından sonra rüyalar da kişinin tekelinde oldu.

İnsan her şeydir *"Her şeyin nedeni ve sonucu insandır."* fikrini kabullenen Batı için, bu yorumlar nimetti ve hemen üstüne atladılar tabi. O günden beri rüyalar elimizde olduğu için kötü veya iğrenç bir rüya gördüğümüzde suçu kendi bilinçaltımıza atarak yalpalıyoruz.

Oysa kötü rüyalar, şeytanın mümine bir davetidir belki de, orada suçu işleyip pişmanlık duyarak acıyla uyanan müminin gerçek hayatta günahlardan iki kez kaçması olası değil midir?

Bir de düşleri gerçek hayat olan kişiler var ki onlara da *"deli"* diyoruz ama zihnin geceleri gündüzden daha fazla özgür kaldığını söyleyen İbn-i Sina'yı da hatırlatmadan yazıyı bitirmek bize yakışmayacak galiba.

İbn-i Sina: *"Gündüz zihnimiz, ayaklarımız ve tüm organlarımız hareket hâlinde bu yorgunlukla yüce âlemlerle rabıta kurmamız çok zor fakat gece uyuyunca maddî organların istirahatiyle zihnimiz güçleniyor ve irtibatını daha büyük makamlarla kurabiliyor."* diyor. Zaten ruhun geceleri özgürleşmesi ondan çok önceleri de kullanılan bir klişeydi. Cicero'dan örneklerini araştırmak yeterlidir.

Madem *"küçük ölüm"* dediğimiz uykuda ruhumuz özgür kalıyor, öyleyse bakalım kime gidiyor, ne işler çeviriyor, çevresi

iyi mi, kötü mü? Bunların bizim kişiliğimizle ve gündelik hayatımızla bir ilgisi olabilir değil mi ama?

Gündüz günaha batıyoruz... Rabbim, ruhumuzu (*bari*) geceleri cennetine koysun inşallah...

Beynamaz Edison Cennetlik mi?

"Şüphesiz göklerin ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün birbiri ardınca gelişinde, insanlara yarar şeylerle denizde akıp giden gemide, Allah'ın yukarıdan bir su indirip de onunla yeri ölümünden sonra diriltmesinde, diriltip de üzerinde deprenen hayvanları yaymasında, rüzgârları değiştirmesinde, gök ile yer arasında emre hazır olan bulutta, şüphesiz akıllı olan bir topluluk için elbette Allah'ın birliğine deliller vardır."

Kuran-ı Kerim, Al-i İmran Suresi 190-191.ayetler

Bilimi baş tacı eden Müslümanların yıllardır Edison üzerine kurdukları cümleyi biliyorsunuz: *"Bir de adama kâfir diyorlar, Allah razı olsun ondan, dünyada gece-gündüz diye bir şey kalmadı, ya elektriği bulmasaydı?"*

Önce bilinen büyük bir yanlış var onu düzeltelim: Edison elektriği bulmadı, ampulü buldu... (*Oh be! Elektriği, Beyaz Türk Ediz Hun buldu...*)☺

Geçen gün, Eryaman Türkleri'nden "Mehmet Batar" köyüne gitmiş ve döndükten sonra dedi ki *"Abi orada akşam olunca akşam oluyor..."* Bu acıklı cümlenin kökenine inince suçluyu bulduk: *Edison!*

Allah isteseydi yirmi dört saatimiz aydınlık olurdu. Gecenin ve gündüzün peşi sıra olmasında hikmetler vardır. Elektriğin bulunmasından sonra sokaklar ışıl ışıl, kafamızı dinleyecek karanlık ortam bulamıyoruz. Ölümü unuttuk. Yıllardır insana

günde iki buçuk saat uykunun yeteceğinden ve sekiz saat uykunun sadece aptallar için olduğundan dem vuruyorlar.

Az uyuyup çok çalışmak alkış topluyor, fedakârlıktan sayılıyor. Kahve tüketimi, uyarıcılar bu yüzden arttı.

Kapitalistler, insanlar çok çalışıp az uyusunlar diye kafeinli içecekleri pazarlıyorlar, daha sonra çok çalışıp az uyumaktan çıldıranlara da uyku ilâçları pazarlıyorlar.

1980 Darbesi, insanımızın ruh sağlığını birkaç yıl da olsa korudu. Akşam saat beşten sonra dışarı çıkma yasağı vardı. TRT, gece saat on birde kapanıyordu. Karartma geceleri vardı. Bir halkın erkenden uyuması için ille de askerî darbe mi olması gerekiyor acaba?

Modern insan sürekli meşgûl ve gürültü çıkarıyor. Eğlence kültürü bir sektör yarattı ve gecenin kaçı olursa olsun arabanıza atlayıp dışarı çıkıyorsunuz. Çılgınca bir koşuşturmanın içindeyiz. Erkenden uyuyanlara *"Tavuk"* diyorlar.

18. Yüzyıl Aydınlanma Çağı'ndan beri Batı, karanlıktan utanıyor, korkuyor... Karanlık, ilkellik oldu. Sokaklar, caddeler, parklar, yollar, dağlar sabahlara kadar aydınlatılıyor.

Elektrik tüketimi küresel ısınmayı beraberinde getiriyor, kıyameti hazırlıyor, niye? Çünkü Allah bize *"Akşam olunca uyuyun, sabah olunca uyanın."* dedi ama biz ayete muhalefet ettik. Nesnelerin karanlıkta görünmemesi gibi sürekli aydınlık bir dünya ateşböceklerinin sonu oldu.

Gecelerin aydınlatılarak gündüze çevrilmesi kapitalistlerin işine yarıyor.

Eskiden yatsı namazından sonra mezarlığa dönüşen evler, şehirler şimdi ışıl ışıl, panayır alanı gibi. Televizyon ve teypler bangır bangır bağırıyor, arabalar durmuyor, balkon muhabbetleri sabaha dek sürüyor.

Kapitalist çağda *"Vakit nakittir, boş oturmak ayıptır, zamanı verimli kullanın."* sözleri modernitenin ayetleri oldu. O ayetleri çiğnememek adına Allah'ın ayetleri unutturuluyor...

Tahammülsüz, öfkeli, stresli insan tipi gece gündüz demeden çalışan uykusuzların arasından çıkıyor.

Kapitalizm, düzgün bir şeyi ters çevirerek veya onun şekliyle oynayarak kazanır. İnsan ve doğanın yapısına müdahale ettikçe palazlanıyor ama yapısını kaybeden bir şeyin kötü elektrik verdiği de hepimiz tarafından bilinmekte ☺

Allah'ın her dediğinin tersini öğütleyen şeytanın kapitalizmle aynı kafada olduğunu düşünürsek sanırım referanslarımız daha da güçlenecek.

Kapitalizm, girdiği yeri sömürürken oradaki alışkanlıkların yerini değiştirir, kültürü yok eder, para hırsı aşılar, çalışkanlığı öğütler ve insanları uykusu bırakarak uyuşturur...

Çok çalışan insana bir taraftan ailesi ve çevresi tarafından alkışlanırken diğer yandan uykusuz, intibaktan uzak şapşal beyniyle efendilerinin emirlerine uymakta zorlanmaz. Artık bu kölenin ödülü bir tek pazar günü öğlene kadar uyuyabilmesi için uyku hapıdır. Çünkü uykusuzlukla ritmi bozulan kişinin yol haritası kalmaz, sadece dizginleri vardır ve o dizginler kalın dudaklı, kalın enseli, purolu bir etoburun ellerindedir.

Uykusuz kalmak modern zamanlarda entelektüelliğin göstergesi oldu. Entelektüelin göz altındaki uykusuzluk torbaları onun insanlık için ne kadar acı çektiğini gösterir.

Entelektüelin uykusuz göz kapakları vitrinidir... Son yıllarda çok satan mizah dergilerinden "UYKUSUZ" bir anlamda uykusuz gençlerin acısı ve derdi olan insanlar olduğuna vurgu yaparak okuyucusunu buldu, çünkü gençler uykusuzluklarıyla övünüyorlar.

Eski kültürlerde Çin'de, yakını ölenler aylarca mezarlıkta yani sokakta kalıyor ve uyumuyorlardı.

Şimdi acılarımızı uykusuzluktan başka bir şeyle somutlaştıramıyoruz. Cenazelerde takılan siyah gözlükler, acı çekmeyen uykusuz kalmamış göz kapaklarımız belli olmasın diye var.

Televizyonlara dikkat edin; Okan Bayülgen, belgesel gibi sözüm ona elit izleyicileri olan programlar geç saatlerde veriliyor. Onun izleyicileri fedakârdır, bilgiye susamıştır, ona olan bağlılıklarını tıpkı âşıklar gibi uykusuz kalarak ifade edeceklerdir.

Bir kulağı havada tek gözü aralık uyuyan köpekler ve yüreği korkudan her çıt sesine küt küt vuran serçeler misâli metrolarda, iş yerlerinde küçük uykularla ayakta duruyoruz. Kapitalizmin köpeği insanoğluna da köpek uykusu yakışırdı zaten!

Şeytan ve kapitalizm, huzursuz ruhlardan beslenir. Uyku unutuştur. Dünya iplerini bir süreliğine koparmaktır. Her karanlık odada kapanan gözkapakları kapitalizmin cebinden bir şeyler çalacağı için bundan hiç hoşlanmazlar.

Kendi gelecekleri için gece gündüz çalıştıklarını iddia eden uykusuzlar kendileriyle başbaşa kalamayan zavallılardır.

Batı, kâr edemeyeceği her ânı insan hayatından siler ve onu reklamlar, sloganlar aracılığıyla basitleştirir, gözden düşürür. Uykusuzluğun yükselen değer olması modernitenin icadıdır. Gelecek kaygısıyla sınavdan sınava sürüklenen insanoğlu yapacakları hiçbir iş olmadığında da sırf boşa zaman geçirme kaygısından kurtulmak için kendilerine sunulan en basit şeyleri bilgece uygulama şapşallığına düşüyor. İzcilik, spor, bulmaca, kitap okumak ve daha beteri kitap yazmak, salakça çekilmiş bir filmi eleştirel gözlerle izlemek gibi...

Uykusuzluk maddî dünyayla ilişkiyi kesmeme, gözlerimizi onun gözlerinden ayırmamadır.

Dünyaya ve dünya süslerine olan ilgimiz uykuyu yenmekteki biricik ilâcımız oldu. Kafamızın içine *"Siz uyurken dünya dönüyor ve siz uyurken mutlaka bir şeyler kaçırıyorsunuz."* inancını yerleştirdiler.

Dünya için olmayan tek uykusuzluk biçimi gece ibadetleridir. Gece ibadetlerinin en mübarek yanı ne için uykusuz kaldığımıza verilen cevaptır. Mümin kul, gündüz tüm ibadetlerini yapmış ama gece de yaratandan ayrı düşmemek ona olan bağlılığını göstermek için ayaktadır. Karanlık, korku ve şehvet gibi iki duygunun yoğunlaştığı atmosferdir. Hangisinin kucağında uyanık kalırsan ahiretin de ona göre şekillenecektir...

Kapitalistler de karanlıkta görünmez oldukları zaman unutulacaklarını sanıp panik oluyorlar. Dükkânlar kapalı olsalar bile vitrinler gece boyunca ışıl ışıl olmalıdır. Eminim ki onlar yıllardır insanların rüyalarına girebilecek bir radyo dalgası bulmak için uğraşıyorlar. Bunu becerdikleri an, rüyalarımızın arasında reklamları izleyeceğiz Allah korusun!

Gece, insanların Allah'la randevusu ve küçük bir ölüm provasıdır. Bütün gün dik dik gezen insanın yataylığa geçerek kibrini yenmesini sağlar. Cenab-ı Allah Kuran-ı Kerim'de geceye *"ayet"* diyor ve şöyle buyuruyor:

"Gece uyumanız, gündüz onun lütfûndan rızkınızı aramanız onun ayetlerindendir."

Uyku, küçümsenmeyecek kadar büyük bir nimettir. Ömrümüzün bir kısmı uykuyla geçer çünkü böyle takdir edilmiş. *"Ne yani ömrümü uykuyla mı geçireyim?"* diyen birisi Allah'ın ayetine muhalefet etmiş olur. Kuran'daki her ayet Müslümanlar için farz olduğuna göre *"Gece uyuyup, gündüz rızık peşine düşmek"* zorundayız.

"Su uyur düşman uyumaz." diyorlar. Doğrudur... Suyun rızık korkusu yok, pusu kültürü yok, fitne ficur düşünmez,

Allah'ın emriyle mecrasında akar. İnsanın da kader inancı olsaydı, kendi mecrasında akıp gidecekti. Suyun azizliği mecrasında akmasıdır. Aynı azizliği insandan nasıl bekleyelim?

Uykusuz insan eğer hasta değilse, gece ibadeti yapmıyorsa, faydalı bir işten dolayı mecbur değilse biliniz ki onda ahlâksızlık emareleri vardır. Allah'ın emri olan uykuya vakit kaybı diyen insanların sabahlara kadar ne garip işlerle meşgûl olduklarını bilmiyor değiliz. Bir kere sabah namazına vaktinde kalkabilmek için yatsıdan sonra uyumamızda fayda vardır diye düşünüyorum. Uykusuz bir gecenin sabahında pişman olmayan insan yok gibidir. Nedenini bilmediğimiz bu pişmanlık acep ne ola ki?

İnsanoğluna Allah'ın her emri zor geliyor. Hac için para gerek, namaz için mesai lazım, oruç için sağlık... Hepsini anladık, diyelim ki bunları yapamıyoruz ama Allah'ın emri olduğu için uyumak neden bu kadar ağır geliyor?

Allah'ın rahmeti o kadar büyüktür ki iyi niyetle yapılan bir harekette cenneti hak etmek çok kolay olabilir. Bir insan, ömrü boyunca yatsıdan sonra Allah'ın emridir diye ibadet yapıyormuş gibi uyursa belki de selamete ulaşır, mümkün değil mi sizce?

Âlim; Allah'tan en çok korkan adamdır. Takva sahibidir. Emirlere kafa yormaz, sadece uyar ve açıklama getirmeye çalışmaz. Batı'nın bilim adamlarıyla arasındaki bir fark da budur. Biz şimdi bu satırlarda modern insana akıl vererek desek ki: *"Uyku ihtiyaçtır, bir arabanın nasıl dinlenmeye ihtiyacı varsa insanın da vardır. Uyku anında beyin ve tüm organlar dinleniyor, kendini onarıyor. Akıl hastalıklarının çoğunda uyku problemi vardır. Sağlığımız için çok önemlidir. Gün içindeki telâş ve streslerimizi uykunun sibobuyla atıyoruz..."*

Eminim ki buna herkes katılır ama benim üstteki paragrafta anlatmak istediğim şey çok farklı. Tüm bunları faydacılık esas-

larında düşünmeden, uyumanın ayet olduğunu bilerek uygulamaktan bahsediyorum. Allah *"Uyu"* dediği için uyuyup, *"Uyan"* dediği için uyanmak, mesele bu...

Kuran'da Kehf Suresi var ve *"Yedi Uyurlar"* dan bahsediliyor. Ben orada onlarla birlikte uyuyan *"Kıtmir"* adlı köpeğe dikkat çekmek istiyorum. Köpek, Allah'ın emrine uyuyor. İşte biz Allah'ın emirlerine karşı köpek olabilirsek *"kul"* olmuş olacağız.

Bir lokma veren adamın peşinden ölene dek giden köpekler; bize hayatı, nimetleri, cenneti sunan Allah'a karşı hepimizden daha sâdık davranıyorlar. İnsanlara bakarak öğrenemediğimiz kulluğu, köpeklere bakarak öğrenmekte gecikmiş sayılmayız!

Edison'un yarattığı aydınlık dünyada, ölmeden önce ölemiyoruz... Karanlık ölümdür. İnsanlar karanlıkta Allah'ı ve ahireti hatırlar, içlerine döner ve muhasebe yaparlar.

Edison ampulü buldu bulalı muhasebe kayıtlarımız yok, ani bir kıyametle teftiş edilirsek yandık.

Aydınlığın ferahlatıcı etkisi ölümü unutturduğu içindir ki artık elektrik kesintilerinde insan olduğumuzu, ahireti, ölümü hatırlıyoruz. Radyonun, televizyonun, internetin kuşatıcı cinneti diniyor ve bizler çocukluk hikâyelerimizden başlayarak kendimize dönüyor karanlığın kabrinde tatlı bir huzur buluyoruz. *"Akşam olunca akşam olan"* Orta Çağ, insanlığın en aydınlık zamanıydı.

Allah'ın ayetlerinden olan geceye kibrit çakan, aydınlatan, insanları sokağa düşürüp durmadan tüketmesini sağlayan her el yine Allah tarafından kırılacaktır.

Dolunay'ın uğursuzluğu aşırı ışığında değil mi? Ampullerin aydınlığı insanlığın en gerçek karanlığı oldu.

Karanlıkta uyanık olması gereken tek şey karanlık olmalıdır. Yüzyıllarca, uyutmamak bir işkence şekliydi ve düşman tara-

fından yapılırdı. Şimdi kapitalizm bize harcatarak gecelerimizi çalıyor... Uyumadığınız zamanlarda ne yaptığınıza bakarsanız kendinizi daha iyi tanımış olursunuz.

Masalı bilirsiniz; Uyuyan Güzel'i beyaz atlı yakışıklı bir prens öperek uyandırıyordu. Beyaz at, orada karanlığa sızan bir ışık huzmesidir. Oysa bizler, gözlerimizi açtıktan sonra prens değil çalar saati görüyoruz.

İnsanoğlu, çalar saatin ziliyle değil de uykusunu aldığı için uyandığı gün eşref-i mahlûkat olacaktır tekrar.

Orta Çağ'ın sonlarında "*Yatak Odası*" fikri iyice gelişti ve bugüne geldi. Yatak odalarının en küçük oda olması ve tabutu hatırlatması gerekirken kırmızı ışık ve aynalarla donatılması ise son yüzyıla aittir.

Konuyla ilgisi yok ama aklıma gelmişken yazmakta fayda var. Yeni evlenen insanlara "*Bir yastıkta kocayın.*" denirdi. "*Bir yastıkta kocayın.*" önemli bir duadır. Birliği temenni eder. Şimdi iki yastıklı yaylı yataklarda eşler birbirlerinin nefes aralıklarına alışmadan, birbirlerine dokunmadan uyuyorlar.

(*Çek-yatlara karşı, geber-yat kanepeleri üretilirse hoş olmaz mı? Çekiyorsunuz ve geberip yatıyorsunuz* ☺)

Tek yastıktan iki yastığa geçiş bireycilik felsefesinin en büyük zaferidir.

Tek yastıkta yatan eşlerin kafaları birbirlerine değer, zamanla senkronize hareket etmeye başlarlar ve gündelik hayatta da birbirlerinin reflekslerini önceden tahmin ederler. O eşler gitti, eşler birbirlerini tanımıyor, aynalı, kırmızı ışıklı yatak odalarında şeytanın kollarında kâbuslar görüyorlar.

Aydınlanmanın mimarı, Allah'ın kalın çizgilerle birbirinden ayırdığı gece ve gündüzü katıp karıştıran, modern insana ölümü unutturan Edison'un cennetlik olup olmadığını şimdi bu

ayetin eşliğinde yeniden düşünelim ne dersiniz? (*Resulüm!*) *De ki: "Düşündünüz mü hiç, eğer Allah üzerinizde geceyi tâ kıyamet gününe kadar aralıksız devam ettirse, Allah'tan başka size ışık getirecek tanrı kimdir? Hâlâ işitmeyecek misiniz?"*

"*Günde en az yirmi kez ölümü hatırlayın.*" diyen peygamberimize inat, mezarlıklar kentlerin dışına atıldı, bir mezar taşı gibi başımızda taşıdığımız sarık gitti, ölüm unutuldu. İşimiz Yaşar Alptekin'e kaldı. Onun, ölümün unutulduğu bu çağda kefen defilesi yapmasını o kadar çok isterim ki anlatamam? Hıncal Uluç'u da çağırırız elinde kadeh ve yanında birkaç manken kızla saçları diken diken olur. (*Aman da aman ne güzel olur...*) ☺

"*Ahir zamanda*" diyor, Peygamber Efendimiz "*Öyle bir zaman gelecek ki uyanık olmaktansa uyumak daha hayırlı olacak...*" Kapitalizm, bir lokma uğruna bütün vaktimize el koyuyor. İnsanlar da kalan vakitlerini televizyon, eğlence gibi şeylerle geçirerek istirahat etmeyi unutuyorlar. Dünyadaki tüm insanların sinirini, stresini, zâlimliğini uykusuzluklarına bağlıyorum. *(Yine İsviçreli bilim adamlarının araştırmalarına göre ölümle sonuçlanan meslekî hata ve kazaların azımsanamayacak bir kısmı uykusuzluk yüzünden meydana geliyormuş...)*

Biz ibadeti, Allah'ın "*Yap*" dediklerine uymak olarak olarak algılıyoruz fakat dikkat edin "*Yapma*" dedikleri "*Yap*" dediklerine kıyasla ölçülemeyecek kadar çoktur.

Namaz kılmanın yasak olduğu bazı vakitler de buna örnektir. Allah, o vakitlerde namaz kılmayı yasaklıyor, o vakitteki yasağa korkarak uymak namaz kılarak aldığımız sevaplara eşit olabilir. Yani bu hesaba göre hiç namaz kılmamış bir insan, bilinçsiz olarak kerahat vakitlerinde yasağa uymuş mu oluyor? Hayır! Çünkü burada bilinç yok! Tıpkı uyku meselesinde anlattığım gibi bunu bilinçli şekilde yasak olduğu için uygularsak ibadet etmiş oluruz.

Cenab-ı Allah, hep kılınan namazlara sevap yazacak değil ya, gördüğünüz gibi güneş doğarken, tepedeyken ve batarken namaz kılmadığımız için de bize merhamet edebilir.

Hepimiz maddî uyku ustasıyız... Âlimin uykusu ibadettir, çünkü âlim ibadetlerini aksatmasın diye vaktinde uyur vaktinde uyanır...

Bazı uyanıklar: İslâmda *"Küçük Ölüm"* diye tanımlanan uykuya, Antik Yunan'da *"Ölümün Küçük kardeşi"* denilmiş, diye sırıtarak tarihi farktan dolayı kendilerince espri yapmaya çalışıyorlar.

Onlara sadece iki şey söyleyeceğim: *Birincisini unuttum, ikincisini ise sonra söylerim!*

İpucu olsun diye üçüncüsünü söylüyorum: Antik Yunan'ı da Allah yarattı. Şaka bir yana ateist arkadaşları hep sevmişimdir; çünkü ateizm, Tanrı üzerine bir düşünce sistemidir. Öyle ki, Tanrı'dan başka konusu yoktur!

Bir ateist, Tanrı'ya inanmadığı zaman Tanrı yok olmaz! İnsanın varlık sebebi Tanrı'dır ama Tanrı'nın varlık sebebi kendisidir ya da var olması için bir sebebe gerek yoktur...

"Şimdi bu nasıl bir cümle? Bilimsel değil!" diyecekler, öyleyse onları kendi silâhlarıyla vuracağım: Newton'a yerçekiminin nedenini soruyorlar o da *"Hipotez öne süremem"* diyor.

Süremez tabii... O bulmasaydı da yerçekimi vardı zaten. Babasının malını mı buldu? (*Ben yerçekimini yerde bile bulsaydım tenezzül edip almazdım doğrusu?*) Yerçekimini gökte bulmadıktan sonra ne işe yarar?

Gördüğünüz gibi iman, insanların mizah anlayışlarını köreltmiyor, bizzat yüceltiyor.

Evet, geceyi aydınlatıp gündüz eden Edison'dan buraya kadar geldik... Tekrarda fayda vardır diyerek yazıyı noktalamak istiyorum: Gündüz gündüzdür, gece de gece. Gece olunca insanlar uyurlar ve Allah'ın "*Uyuyun*" dediği gecede bilinçli bir şekilde sağına yatarak uyumak ibadettir...

"*Gece nöbeti tutanların durumu nedir?*" diye soracaksınız biliyorum ama bana sormayın ne olur. Üzerim!

Böyle sululuklara gelmem bilirsiniz!

Namazı Spor Olsun Diye Kılmak İstemiyorum

Namaz kılmayanlar adamlar hiç kimsenin namazını beğenmezler.

Onlar herkesin yanlışlarını bulmakta ustadırlar ama kendileri de bir kez olsun namazın ne doğrusunu ne de eğrisini kılmışlardır! Namaz kılmamaktaki en büyük bahaneleri şudur: *"Ben namazı spor olarak kılmak istemiyorum abi..."*

"Dinin direği namaz" ve *"Temizlik imanın yarısı"* olduğuna göre, namazın abdest almak için kılındığını söyleyebiliriz, çünkü abdestsiz namaz kılınamıyor!

Abdest alabilmenin şartlarından bazıları ise; cenabet gezmemek ve taharettir. Öyleyse Müslümanın iç temizliğinin nereden başladığını gördünüz değil mi?

Demek ki: *"Namaz kılmıyorum ama benim içim temiz abi..."* diyenlerin kendi *arka*larından haberi yok ama dışı temiz, manevîyatı kirli olanların bu satırlarda korunduğu anlamı da çıkmamalı tabii... ☺

Müslüman; aklını şirk ve şüphelerden arındırmadıkça iman sahibi, kalbinde Allah sevgisinden başkasına yer ayırdıkça mutmain; ruhundan kibir, haset, gurur, bencillik, kin kovulmadıkça da mümin olamıyor...

Abdestin nasıl alınacağı Maide Suresi'nde şöyle anlatılır: *"Ey iman edenler, namaza kalkacağınız zaman yüzlerinizi ve dirseklerinizle birlikte ellerinizi yıkayın. Başınızı mesh edin. Her*

iki topuğunuzla birlikte ayaklarınızı da yıkayın" Bu mübarek ayetlerden abdestin farzlarının şunlar olduğunu sıralayabiliriz: Yüzü yıkamak, kolları dirseklerle birlikte yıkamak, başı mesh etmek ve ayakları topuklar dâhil olacak şekilde yıkamak...

Abdest için farz olan dört şeyin Hz. Adem'in işlediği günahla ilgisi vardır.

Hz. Adem, yüzüyle yasak ağaca yöneldi, ayaklarıyla yürüdü, eliyle yasak meyveyi aldı, hatasını anladığında da elini başına koydu!

Hıristiyanların "*günahkâr doğmak*" inancıyla bir kez vaftiz olmasına karşılık, Müslümanın günahlarından dolayı günde beş defa abdest ile temizlenmesi bizlerin ciddiyetini ziyadesiyle vurgulamaktadır.

Peygamberimizin buyurduğu gibi bu ümmet, kıyamet günü abdest ve secdeden dolayı diğer ümmetler arasında farkını hemen belli edecektir, tanınacaktır.

Buraya kadar iyi hoş ama abdestin bilimsel olarak birkaç faydasını söylemezsek modern insanın sıkıntıya düşeceğinin farkındayım, dinleyin öyleyse:

Abdest, vücut doku ve hücrelerinin iyi beslenebilmesi için kan dolaşımını sağlayan esnekliklerin korunmasında, damar sertlikleri ve damar tıkanıklıklarının önlenmesinde büyük rol oynar. Vücut dokularında biriken atık maddelerin daha çok el ve yüz bölgelerinde bulunduğunu bildiğimize göre vurgunun buralara yapılmasındaki hikmet anlaşılacaktır sanırım. Ağız, burun ve boynun su ile teması beyindeki kan dolaşımına fayda sağlıyor. El ve ayaklar vücudun uzak bölgeleridir öyleyse lenf bezlerinin ıslahı da abdeste bağlıdır değil mi?

Durgun su, kullanılmış su, veya ısıtılmış su özelliklerini kaybeden sudur. Saydığımız su çeşitleriyle abdest almak mekruh-

tur, çünkü; Abdest vücudumuzdaki statik elektriği düzenleyerek sinirlerimizi yatıştırır, öfkemizi söndürür.

Öfke anında kan beyne çıkar. Öfke şeytanîdir. Şeytan ateştir. Ateşi de söndüren su olduğuna göre bu kısma fazla takılmadan geçiyorum...

"Ben, namazı spor olsun diye kılmak istemiyorum..." Uyy, yesinler seni! Sen, beni değil kendini kandırıyorsun. Bir kere namaz kılıp, onu tüm iliklerine kadar hissedebileceğini mi sandın, haşa sen Hz. Ali misin? Peygamber misin?

Namaz, Arap dilinde kavuşma, boyun eğmedir. Bize düşen ezanı duyunca namazı kılmak...

İdeal bir namazın peşine düşersek çok bekleriz, o nasip meselesidir. Biz, şimdilik kütük vücudumuzu Rabbin önünde eğip bükerek beden eğitiminden geçelim yeter.

Gerisi Allah Kerim!

Müslüman Namazını Kılmalı ve Bencil Olmalıdır!

Bütün zamanların en büyük zikrinin *"La ilâhe illallah"* olduğunu biliyoruz. Allah yolunda yapılabilecek şeyleri en iyi şekilde yapmaya gayret ettikten sonra en büyük vazife Allah'ı zikretmektir. Zikir anında Allah'ın huzurunda olursunuz.

Dünya zamanında Allah'ın huzurunda bulunduğunuz anlar ahiret yurdunda cehennem ateşine karşı koruyucu kalkanları olacaktır... Namaz, niyaz ve zikirlerimizle Allah'ın indindeki popülerliğimiz artacaktır.

Dünyadayken elini ayağını nimetlerden çeken, varlıklara, nesnelere, şahıslara *"Eyvallah"* demeden, kimsenin tanımadığı biri olarak ölüp giden bir insanın ahiretteki şöhretini görmüş olsaydık, buradaki fikirlerimizin çoğu değişirdi ama *"Öbür dünyaya gidip dönmüş"* birini bulamadığımızdan dolayı söylediklerimiz masala dönüşüyor!

Hayırlısı olsun bakalım, belki böylesi daha hayırlıdır...

"Deneyen bir kez kaybedebilir ama denemeyenler ebediyen kaybeder!" diyen satanistler küçük insanları sebepsiz yarışlara sokuyorlar.

Kendi kurdukları kapitalist düzende yarışa girenlerin kaybedeceklerini bilmiyorlar mı? Öyleyse amaçları aşikâr... Onlar, köşelerinde oturan yüz binlerce insanın zararlarıyla palazlanıyorlar. Belli ki bir borsa tekniği olan bu aldatmacayla kandırıyorlar hepimizi. *"Amacımız ne olursa olsun, kazanmaya*

çalışmalıyız." dersek, dünyanın hâli ne olur? Kazanacağımız şeyin ahiretimize, insanlığa faydası yoksa *"kaybetmek"* kazanç sayılmaz mı?

İnsanlığın şuursuz, amaçsız, kişisel kazanç uğruna yaptığı deneyler masumiyetimizi yok etti. *"Kaybedilmiş bir masumiyet"*i bulmak için modern insan zaman zaman bir yaralı hayvana sahip çıkıyor ama onun da belgeselini çekip, masrafının yüz katı gelir elde ediyor.

İnsanlarda intihar duygusunu tetikleyen düşünce: Kaybetme, başarısızlık, yenilme, yarınlara olan güvensizliklerden kaynaklanır. Bir taraftan intiharın yaygınlığı ve engellenmesi için büyük çalışmalar yapan insanlığın, diğer yandan kaybetmeyi *"Utanç"* la eşitlerken vicdanları sızlamıyor mu?

Allah'ın bir meleği var ve bize her gün şunları haykırıyor: *"Ölüm için doğdun, yokluk için biriktir, yıkım için inşa et!"* öyleyse neyi deneyeceğiz, ahiretin önü olacağımıza niçin başarının figüranlığını yapalım?

Bu film bitecek, seyirci dağılacak, salon boşalacak, afişler sökülecek!

İsra Suresi'nin 21. ayeti şuursuz deneylerimizi engelleyecek ve gönlümüzü hoş tutmaya ziyadesiyle yetecektir: *"Bak, nasıl dünyada onların kimini kimine üstün kıldık! Elbette ahirette erişilecek daha büyük mertebeler, kazanılacak daha yüksek faziletler vardır."* gördüğünüz gibi kitabımıza sarılınca hiçbir zehir bize zarar veremiyor...

Kendi çıkarını herkesten ve her şeyden önce düşünen insanın ibadetlerini yerine getirmesi, yoluna çıkanları elinin tersiyle itmesi, gerekirse hicret etmesi, cennet mutluluğu için karısını çocuklarını ayak bağı etmemesi gerekiyor. İnsanoğlu dünyevî hazlar ve dünyevî birkaç kuruş için bile burnunun dikine gidip

en yakınlarına vefasız davranıyorsa varın Müslümanın sonsuz bir cennet uğruna dünyadayken nasıl bir bencillik hakkı var siz düşünün!

Bazı günahları sevdiklerimiz adına işliyoruz. Yakınlarımız adına yalancı şahitlik yapıyoruz. Arkadaşlarımız rahatlasın diye onların her fikrine katılıyoruz, "*Bir kereyle bir şey olmaz.*" diye çamura batıyoruz, kendimizi düşünmüyoruz.

Bir değerimiz olmalı. Değer, bir insanın kazanmak veya korumak için çabaladığı şeydir.

Modern dünya bizlere tek alternatif sundu: *Olmak ya da olmamak...* Etik okuyup reklam ajanslarının eşiğinde el etek öpmekten fırsat bulamayan bencil bir Müslüman şair onların karşısına çıkıp da: "*Cennette olmak ya da olmamak...*" diyemedi.

Batı'ya göre "*değer*" kavramı hayati bir kavramdır. Ölçülebilir ve maddîdir: Ölünce, yok olursun, yok olunca da "*değer*" in kalmaz.

Bize göre ise dünya ve hayat yokluktur. Bu yokların yok olduğu kıyamet günü kıyama kalkarak var olacağız! Namazlarımızdaki "*kıyam*" kıyametin küçük bir provasıdır. Rabbin davetine ve namaz emrine karşı kul davete uyar ve onun huzurunda ayakta durur. Biz kıyamdayken küfre, şirke, nefse ve şeytana karşı isyan edip baş kaldırmış oluruz. Hakikatin önünde titreyen bir yalan oluruz... Kıyam, Allah'tan başka her şeyin kenara atıldığı bir saygı duruşudur. Çünkü kıyam öncesi tekbirde iki elimizin tersiyle ne var ne yok arkaya atarız. Birçok surede olduğu gibi Bakara Suresi 39. ayette de kıyamın şekli vurgulanmıştır: "*Allah'a itaat ederek ayakta durun.*"

Secdede Allah'a kul olan insan, rükûda onun sevgisini ve rahmetini kazanmış olmanın mutluluğuyla Batı'nın tanımlamaya çalıştığı "*öz saygı*"sını geliştirmiş olarak ayağa kalkacaktır.

Gerçekten beş kuruş etmez, günaha batmış, değerlerini, ahlâkını yitirmiş insanın öz saygı kurma girişimleri içindeki kirlilikten arınmak amacını taşıdığı için beraberinde Firavuni bir kibri getirir.

Aslına bakarsanız onun kibri, bencilliği komplekslerinden kaynaklanır. Dünyevî bencillik onu dünyanın merkezine koyar. Oysa Allah'ın kendisinden hoşnut olduğunu tahmin eden, ibadetlerini aksatmayan insanda *merkezde* duruş yoktur. O, sevginin en büyüğünü, taktığı ve saygı gösterilecek en büyük makamdan hisseler kaptığı içindir ki gözleri dünyayı görmez. Kendisinden hoşnut ve akan saniyelerinden memnundur.

Kulluğun olmadığı, ibadetin ıskalandığı her saniye, gönlümüzün kanseridir... O, kusurlarını da kendisinden bildiği için düşman sahibi olmaz, zaten en büyük düşmanı nefstir...

Nefsiyle çarpışırken dünyevî düşmanlar görünemeyecek kadar küçülmüştür.

Batı ile Doğu arasındaki önemli ayrımlardan birisi de şudur: Batı insanının karakterini ve tipolojisini, felsefesini oluşturan Socrates *"Kendini tanı."* buyruğunu verirken, Kuran'ın yani İslâmın getirdiği fikir *"Nefsini bilen Rabbini bilir."* oluyor. İnsan, Allah'ın ruhundan üfleyerek yarattığı bir varlık. Onda Allah'ın sıfatlarının küçük küçük parçaları mevcut.

Örneğin; cimriliğimizi yenip cömertleştiğimizde, Allah'ın yeryüzündeki cömert eli oluruz...

Sinirli, kindar bir anımızda gücümüz yettiği hâlde karşıdakini affedebilme kabiliyetiyle Rabbimizin merhamet özelliğiyle kuşanırız.

Kendini bilmek, kendini tanımak onların dediği gibi gücünün ve yeteneklerinin sınırlarını çizip silâhlanmak, vahşîleşmek, işi ticarete dökmek demek değildir..

Namaz esnasında *"Senden başka ilâh, senden başka sığınak yok."* derken kendi kulluğumuzun farkına varır, kulluğumuzu kabullenir ve böylece olmamız gereken yerde dururuz.

Zâlim, Allah'ın yazdığı kaderin dışına çıkarak kendi mevkisini beğenmeyen insanların arasından çıkar.

Oysa Allah, her şeyi yerine koyandır. Kader; *"Biz istesek de istemesek de başımıza gelecek olan şey..."* demekse zâlimleşmenin kimseye faydası yoktur.

"Allah'tan başka dost yok, hayır da şer de Allah'tandır." dersek bizi ötekilere düşman eden duygulardan kurtuluruz.

Namaz kılan insan; övgünün, takdirin, hamdın, şükranın, teşekkürün tek muhatabı olarak Allah'ı bilir... Bizim bencilliğimiz, âlemleri yaratan Allah'ın farkında olarak yaşamak ve bu yüzden kendimizi sevmekten geçer.

Gerçek bencillik, öbür dünyada ebedî bir huzur için bu dünyada kimsenin dediğini yapmamak, taviz vermemek, sadece Allah'ın emirlerini uygulamaktır. İnsan, kendi iyiliğini ancak böyle düşünebilir. İki kuruşluk menfaat için dünyayı takmayan adam sonsuz bir ahiret için niye kendisini düşünmesin değil mi ama?

Bir yargıcın, her karar verişinde kendisini yargıladığı gibi attığımız her adımın sorumluluğunu bilerek ve bir kul olarak üstümüzde şık durup durmayacağını düşünerek yaşarsak, evet böyle bir bencillikle tüm pozlarımızı gökyüzüne yaparsak kurtuluşa daha yakınız demektir.

"Her koyun kendi bacağından asılır." derler. Bu koyunun hedefi cennet olduğu için neden bencil olmasın ki? Yanlış mıyım?

İş Yerim Müsait Değil, Bu Yüzden Namaz Kılamıyorum

"Sol" şeytanı temsil eder. Sağ elimizi sol elimizin üstüne koyunca taharetlendiğimiz elimizi baskı altına almış oluruz.

"Sol el" az çalıştığı için yeteneksizdir. Boş işlerimizi onunla yaparız. Başka bir görüşe göre de sol el dünyaya, sağ el ahirete işarettir. (*Şahadet parmağımız sağ eldedir.*)

Bosna, Çeçenistan, Filistin mitinglerinde şahadet parmaklarımız havadadır ama bakınız dörtlü tabildota meyve eklemek için sokağa dökülen, homoseksüellere, lezbiyenlere *"Özgürlük ve hak"* isteyen dünya sendikacılarının sol elleri havadadır...

Namazdayken sağ elimizle sol elimizin üstünü kapattığımızda dünyalıklardan vazgeçip ahirete yönelmiş oluruz. Bir tür, dünyadan el ayak çekme mânâsı da taşır.

Kıyam duruşunda, kişi kendi muhasebesini yapar, kıyamet senaryosunda oyuncudur artık ve *"Ölmeden önce ölünüz."* ayetini, kime ait olduğunu, rızkının kefilinin ve din gününün Allah'a ait olduğunu hatırlar.

Namaz kılarken kıyamda duran kişi, bundan böyle kimsenin karşısında aynı şekilde duramayacağını öğrenecektir.

Biliyorsunuz en önemli zatların önünde bile el öperken seviyenin bel altına gelmesi edebe aykırı bulunmuştur. Zaten çok büyük zatlar da hiç kimseye bu şekilde davranması için imkân vermezler.

İslâmî öğreti şunu da öğretmiştir. Kim olursa olsun, hangi makama giderseniz gidin maruzatınızı anlatın ama eğilip bükülmeyin, el ayak ovuşturmayın. Bu hayatın bize güzel şeyler sunmasını isterken, arkamıza dönüp "*Bize tüm nimetlerini esirgemeyen Allah için neler yaptık?*" diye düşünmüyoruz bile.

Dünyada lüks evlerimizin olması için çalışırken öbür tarafta çamurda kalacağımızı bile bile toparlanmıyoruz, akıllanmıyoruz. "*Hayat, tadına varılmayacak kadar kısa...*" diyerek tüketim duygumuzu kışkırtanlara inat "*Dünyada cenneti hak edemeyecek kadar kısa kalacağız, nefes almadan, rızık uğruna kan-revan olmadan sınavı geçmeliyiz, ha gayret!*" demedikçe kurtulanlardan olamayız.

Bazı kapitalistler, yorgan altında kendilerini muhasebe edip "*Yetinen, şükreden*" insanları düşününce moralleri bozuluyor ve çareyi diğer insanları kendisine benzetmekte buluyor. Ne olur, onlardan olmayalım ve namaz kılamayacağımızı bilemediğimiz yerlerde mümkün oldukça çalışmamaya gayret edelim. Namaz kılan Müslümanın alın terinin karşılığını beynamazdan alması çok hoş değil.

Fukaranın, dilencilerin eğilip bükülmesi, el ayak ovuşturması hesaplanmış ve nefsi hedef almış ticari bir manevradır.

İnsan, karşısında eğilip bükülen birini görünce gururlanır, yarı tanrı konumuna geçer ve Allah korusun bundan hoşnut kaldığı için cömert davranır.

Veren eli diğer elin görmemesi bunlara tedbir olsun diye vardır. Hatta şu an var olan bir yanlıştan bahsetmek istiyorum: Normalde dilenci avucunu açınca biz yukarıdan sadaka veriyoruz ama doğrusu veren el aşağıda durmalı ve dilencinin eli sadakasını yukarıdan almalıdır.

Görüyorsunuz ki kıyamın felsefesi bile bizlere gündelik hayatımızda bir davranış ölçüsü getirmeye yetiyor.

Gerçi, şimdi biz bunları söylerken modern dünya yeni dilenci tipleri yaratmayı da ihmâl etmedi.

Dilenmek gurur kırıcıdır, o da Allah'ın adına yapıldığında sayısız faydası vardır.

Artık kimse adam gibi yüzünü buruşturarak dilenmiyor. Ağlayıp, sızlamadan yara bandı, kâğıt mendil filan satıyorlar.

Küçük şeyler satarak dilencilik etiketinden kurtulmaya çalışan bu kibirli insan tipi yüzyılımızın en çirkin icatlarından biridir.

İbadet etmek kulluk etmektir.

İbadet etmiyoruz ki kul olalım.

Kul değiliz ki ibadetimiz olsun, her şey birbirine girdi vesselam...

NOT: Kitap dizilirken arkadaşım *"Abi askerlikte de önce sol adım atılır."* dedi. Ama ben gaza gelmeyen bir aydın olarak *"Bunu düşüneyim, sonra yazarım."* dedim. Herkesin dediğini yaparsak, değil mi ama.

Namazı, "*Kılabilirsiniz*" denilen yerden daha çok, "*Kılamazsınız*" denilen yerde kılabiliyor ya da teşebbüs edebiliyorsak ne mutlu!

Çünkü namaz manifestodur.

Namaz kime saygı duyduğumuzu, hangi yöne döndüğümüzü ifade eder.

Evet, kaza namazlarını, nafileleri camide kılmak yakışmaz ama ahir zamanda farzları göstererek kılmak bir nevi cesaret işi olduğu için aşikâr kılınmasını daha makbûl buluyorum.

Dinde en az dinsizlik kadar dayatma olmalıdır.

Artık bu kadarı hak ve hukuk özgürlüğüne girsin canım, değil mi ama?

Son bir söz söylemeden edemeyeceğim:

Yahu, sokak ortasında hayvanların bile yapamayacağı şeyleri yapıyorsunuz da namazın aşikâr olanından niçin bu kadar korkuyorsunuz, ben de onu anlamadım gitti?

İyi de sevgili kardeşim; aynı Allah'a, peygambere, kitaba inanıyoruz. Peygamber efendimiz de evde vefat etti, ne yani evlere girmeyelim mi?

Kör olası Batı kültürü; eli kanlı, savaşçı, kıllı inançlı erkek tipinden tıraşlı, kremli, pantolonunun ütüsü bozulacak diye sürekli ayakta pozlara giren dinsiz imansız bir erkek tipi yarattı.

Kuran-ı Kerim: "*Mutlaka namaz, fenalıktan ve ahlâksızlıktan vazgeçirir.*" diyor.

Yani namaz, insanın günlük yaşam tarzını ve karakterini belirler, kullandığı kelimelere, beden diline müdahale eder, olaylar karşısındaki tutumunu belirler.

İnsanlarımızın aksattığı ibadetlerine baktığımızda bütün bahanelerinin rızık probleminden kaynaklandığını görüyoruz. Göktekini bırakıp yerdekilere tutundukça da sorun çözülmeyecek. Rızık için korkup titrediğimiz zaman Allah'a olan imanımızı sorgulamak gerekiyor.

Madem ki namaza müminlerin küçük miracı deniliyor, insan ütüsü bozulacak diye Allah ile olan yakınlaşmaktan kaçar mı?

İslâmın beş şartına bir göz atalım isterseniz: Kelime-i şahadet getirmek, namaz kılmak, zekât vermek, oruç tutmak ve hacca gitmek.

Namaz kılarken kelime-i şahadet getiriyoruz. Günlük vaktimizin bir kısmını namaza ayırarak hem vakti düzenliyor hem de kul olarak yirmi dört saatin zekâtını veriyoruz. Namaz anında yeme içme olmadığı için bir nevi oruç da tutmuş oluyoruz.

Geriye hac kalıyor ki onu zaten bu kitapta daha geniş biçimde anlattım.

Bir ömür boyu gitmeye çalıştığımız Mekke'ye namaz esnasında her gün dakikalarca dönüp bakmamız hac provası sayılmaz mı zaten?

Çok net olarak bildiğim bir şey var: Türkiye'de din, iman, konuşmalarını hep erkekler yapar ama namazı kılan çoğunluk kadınlardır.

Çünkü erkekler namaza başlamak için emekliliklerini bekliyorlar! *"Altmış beş yaşından sonra emekli olup ne yapacağım, zaten ondan sonra bir iki sene ya yaşarım ya yaşamam."* diyen erkekler, nedense namaz konusu açılınca *"Emeklilikte bol bol kılarım."* diyebiliyorlar.

Namaz neredeyse emekli sporu olmaya başlayacak, korkuyorum doğrusu. ☺

Ebu Davut'tan rivayetle Peygamber Efendimiz buyuruyor ki: *"Gece kalkıp namaz kılan, eşini uyandıran, eğer kalkmazsa onun yüzüne su serperek kaldırana Allah merhamet etsin."*

Sinirlenince otuz saniye bekleyemeyen, hemen oracıkta iki cinayet işleyen, zengin olmak için yirmi dört yaşı geç sayan insanımız namazı altmış beş yaşından sonraya ertelemekte ustadır... (*Ben şimdi bu kitapta namaz konusunda yalanları yıktığım için tonlarca düşmanım olacak biliyorum ama bir eksiği kapatacağımı umuyorum.*)

Eli sopalı, kodumu oturtturan hocalarımızın yerini; bağışlayan, kişisel gelişimden geçmiş, kravatlı, namaz kılmamaktan utanmayan çağdaş hocalar aldı. Biz burada kaybettik...

İslâm dini, kibar, nezaket sahibi, centilmen imamlar ve hocalar sayesinde eriyip gidiyor.

Eskiden bir vakit camiye gelmeyen adamın evine sinsice ziyarete gidilerek *"Yav korktuk, başında bir iş mi var, hasta mı, sıkıntıda mı, merak ettik..."* diye yoklama alınırdı.

Şimdiyse durup dururken camide gördüğümüz bir adamın *"Herhâlde Allah'a işi düştü!"* diye düşünüyoruz. Kıyamet ense kökümüzde haberiniz olsun!

Türban Açılımı!

"Türban" muhabbetinden yıldık, bıktık, usandık... Bir millet, neden kurtuluş mücadelesi verir biliyor musunuz? Namusları, dinleri ellerinden gitmesin diye...

Birçok aydın, çağdaş cemaatler ve bunların mübarek yazarlarının anlamadığı ya da anlayıp da anlamazlıktan geldiği şey budur!

Necip milletimiz, büyük halkımız; Kurtuluş Savaşı'nı namusu ve dini için verdi. Tersanelere girdiler tık yok, telgrafhaneleri bastılar tık yok, Dolmabahçe'de oturdular yine tık yok ama ne zaman ki Maraş'ta gâvurun eli Müslüman kadının baş örtüsüne uzandı; Sütçü İmam minareye çıkarak savaşı başlattı.

Siz, hem şehitliklerdeki mezar taşlarını okumadan Kurtuluş Savaşı'nı sahipleneceksiniz, hem de inançlı insanların değerleriyle oynayarak oy avcılığı yapacaksınız... Olmaz! Eğri oturuyorsunuz, bari doğru konuşun!

Bir ülke düşünün ki; puştu, pzvngi, hırsızı, şerefsizi, fahişeyi koruyan çağdaş yasaları Batı'dan satın alsın ama kendi öz halkına inançlarından dolayı düşman kesilsin, eziyet etsin, zulüm yapsın, sonra da söylemlerine *"Yüzde doksan dokuz nokta dokuzu Müslüman olan güzel ülkemizde..."* diye devam etsin! Üzülüyorum... Ağzımı açıp başımı örtesim; Süleyman Demirel'e uyup Arabistan'a, İran'a göçesim geliyor... Ben, aydın duruşunu, bunun ne demek olduğunu; Aziz Nesin'den, Kemal Tahir'den, Ebu Zer'den öğrendim. İçim rahat, vicdanım

temiz, alnım açık, ayda yetmiş beş dolara geçinebiliyorum... Servetim bu... Müslüman, gâvur fark etmez, haydi, beni satın almak isteyen varsa buyursun gelsin... Gerekirse böbreklerimi satıp, kimseye eğilmeden yazmaya devam edeceğim.

Bu büyük milletin millî kahramanları sıradan insanlardır. Savaş esnasında pırpırlarla dolaşan binlerce büyük adamın önünde savaştılar. Sadece iki örnek vereceğim: Nene Hatun, Sütçü İmam... (*Toprakları bol, mekânları cennet olsun.*) Millî kahramanlarımızın ya sütçü ya tüpçü olması bir yerlere mesaj vermiyor mu sizce?

Necip milletimiz, büyük halkımız; Kurtuluş Savaşı'nı namusu ve dini için verdi. Tersanelere girdiler tık yok. Telgrafhaneleri bastılar tık yok. Dolmabahçe'de oturdular yine tık yok, ama ne zaman ki Maraş'ta gâvurun eli Müslüman kadının baş örtüsüne uzandı; Sütçü İmam minareye çıkarak savaşı başlattı. (*Anlayışı kıtlar için genel tekrar!*)

Kurtuluş Savaşı, analarımızın bacılarımızın kutsal zülüflerine namahrem eller uzandı diye başladı. Yine tekrarlansın, yine aynısı olur! Olay budur, konu basittir... (*Fazla çağdaş ve aydın olmayan her insan söylemek istediğimi bir kerede anlayabilir!*)

Türban, sembolik bir savaş aracı değildir, somuttur. Müslümanım diyen her kadının uyması gereken vecibelerden biridir, *kutsal kitabımızda* mevcuttur. İsteyen arasın bulsun, ben suresini, ayetini hatırımda tutacak kadar inançlı bir insan olamadım, zaten şu anki bilgilerimi de eskiden Kuran-ı Kerim'i açıp çelişki avcılığı yaparken edinmiştim. (*İnançsız her insanın araştırmacı yönüne güveniyorum, ararsanız bulursunuz!*) Ona uzanan her el; yine sütçüyü, tüpçüyü, marangozu, çiftçiyi kahraman yapar, bana kalırsa devlet olarak daha ciddî işlerle uğraşmakta fayda var.

Saç, sakal, kıl, tüy, türban, mürban devlet sorunu olmamalı, bütün bunları halk kendi arasında çözer ve zaten yüzyıllardır çöz-

müş durumda. Türkler, devletlerini kıl çadırlarda kurdular, yine kıldan çözülmeleri hoş olmaz, yakışıklı durmaz, *gerenk* yok!

Kurtuluş Savaşı bu yüzden verildi. Kudurmuş Yunan, kudurmuş Fransız, Rus ve İtalyanın kirli elleri başörtümüze uzandı diye... Onurlu halkımız, onları savaş bittikten sonra biz soyalım diye savaşmadı. Bu insanlar bir de sizden mi kurtulacak?

Kafayı türbana takan Batı, türbanın sahibidir. Türban Yahudilikten Hıristiyanlığa, oradan da İslâma geçti. Şimdi neden itiraz ediyorlar anlamıyorum?

Yıllardır kafam karışıyor, türbanı İslâmcılar mı kafaya takıyor yoksa diğerleri mi? Bana sorarsanız diğerleri takıyor! Kırk yıldır seçimlere giren bu partiler acaba türban olmasaydı hangi söylemlerle oy toplayacaklardı? Durum vahim.

Bir zamanlar Rıdvan giderse Fener çöker diyorduk ya, aynen öyle. Solun tek golcüsü türban çözülsün, sol çökecek!

Gelmiş geçmiş sol liderlerin ömrü, kafaya türbanı takarak geçti, komediye bakın! Üstelik kamusal alanı bırakın, Meclis'in, hatta Anıtkabir'in içinde bile psikolojikmen takarak gittiler!

Türban takıntısı (*obsesyon*) siyasi rejimlerin, kemik bir kitlenin, gerici solun tıbbi bir hastalığıdır! Belirli zamanlarda, önemli gün ve haftalarda telkin ve ilâç kullanıyorlar ama atlatamadılar, onlara da yazık, Allah hepsine âcil şifa versin. Dua etmekten başka çare yok. Yazık ki ben dua da bilmiyorum, bilenler etsinler bu kardeşlerimize, esirgemeyin ne olur!

"*Türban takanlar okula gitmesinler, işte çalışmasınlar, yolda yürümesinler!*" Peki, gerici oldukları için üzüldüğünüz bu insanları neden modern hayatın dışına atıyorsunuz, daha da geriletiyorsunuz? Bunlar üniversitelere gitmeyince; kimden aşkı, meşki, cinselliği, pornoyu, sigarayı, modern yaşam tarzlarını, yabancı dilleri öğrenip çağdaşlaşacaklar, soruyorum hadi? Bı-

rakın ki gitsinler, gitsinler de medenî olsunlar, topluma ayak uydursunlar! Ayrıca *"Gerici"* dediğiniz adamlar dünyadayken ahireti görebilecek kadar ilericiler!

İlericiler ise bu dünyaya toslamış duruyorlar!

Aklı başında sol liderler, büyük adamlar, okumuş profesörler televizyona çıkıp; türbanla sokağa çıkmayı bile yasaklamayı düşündüklerini söylüyorlar. Bu insanlar zenci mi? Gettolarda mı yaşayacaklar?

Yüzde doksan dokuz nokta dokuzu İslâm olan bu milleti, nereye kapatacağız, sizde akıl yok mu, siz ergenliği ne zaman atlatacaksınız? Bunlar özürlü mü, sakat mı? Niye kamusal alandan, sokaktan uzaklaştırıp evlerine kapatacağız, burası Uygur Ülkesi mi? Uygar mı, Uygur mu onu söyleyin? Okula gitmeyecekler, dışarı çıkmayacaklar, işte çalışmayacaklar, bunlar ne yiyip ne içecek?

Öyleyse sosyal devlet olarak onlara maaş bağlayın. Evet, sakat maaşı mı olur, *"Çağdaş Yaşam Malûlü"* mü, bilmiyorum, maaş bağlayın evde oturup ihtiyaçlarını karşılasınlar ve sokağa çıkmayıp dinlerini yaşasınlar, bu bir iş olsun! Başını örtüp evde oturanlara "Meslek Erbabı" deriz, olur biter! Valla o zaman ben de türban bağlar, yine aslanlar gibi romanlarımı yazarım, nerede sosyal devlet?

(Nerede sosyal devleeeeet!) Bakın, yine sosyal devleti aradık diye çıt çıkmıyor. Sosyal devlet aranınca *"asosyal"* oluyor, kayıplara karışıyor!

Ulusal bayramlarda ponponlu kısa etek giyecek diye ortaokulu yarıda bırakan arkadaşlarımız oldu bizim... Doğu çocuğuyum, Elazığlıyım, gördüm, yaşadım, biliyorum...

Onlar ki başlarını açtıklarında kendilerini çırılçıplak hissettiklerini söylüyorlardı, ponponlu eteği nasıl giysinler?

Lütfen empati yapın, elinizi vicdanınıza koyun, insanları anlamaya çalışın. Fransa değil orası, Elazığ'dan bahsediyorum! Çoğu inançlı ve hepsi vatansever insanlardır. Böyle bir şeyle niye devletle karşı karşıya gelsinler? Mantık mı bu!

Ben erkek olduğum hâlde, aldığım kültür gereği bu yaşıma kadar ayak parmaklarımı bile babama göstermedim. Yemin ederim, babamın yanında çorapsız gezmedim. Bizde ayıptır, terbiyesizliktir. Hayatım hastalıklarla geçti, felçler yaşadım, beni tuvalete götürüyorlar diye hastalanınca aylar boyu yemek yemedim, su içmedim. Bunu size nasıl anlatayım?

En çok da buna kızıyorum. Kendi ülkemde birilerine laf anlatamamak beni çok üzüyor. Siz İngiliz misiniz ki ben derdimi size anlatamıyorum? Nasıl iş, nasıl devran, hayret ki hayret!

Savaş öncesi, milleti "*Allah Allah!*" diye cepheye gönderip, zaferleri balolar vererek kutladıkça içimizdeki barış ve güven ortamı hiç gelişmeyecek... Pragmatizm bu demek değildir! Dinini yaşamak isteyen, toprağının kültürlerine bağlı halkların, hangi rejimi tehlikeye düşürdüğü görülmüş? Bana örnek verin. Ben on beş bin kitap okudum, yok böyle bir şey, varsa söyleyin!

Halkınızın inançlarını statükoya bağlarsanız, o halk sizinle barışmaz, halk ile devlet bütünlük kuramaz ve bu yazıyı yazdım diye yargılanırsam birçok aydın gibi beni de kaybedersiniz...

Siz yaşamayı ne kadar seviyorsanız, ben de ölümü o kadar çok seviyorum... *Bilenler bilir...*

Bütün hayatını Yunan ile savaşmakla geçirmiş; yüce komutan, büyük Atatürk'ün istirahatgâhını Yunan mimarisiyle dizayn ederken, Atamızın kemiklerinin sızlayacağını nasıl düşünemezsiniz? Önce bunu düşünün, inanın çok üzülüyorum!

İngilizi kovup dilini, Fransızı kovup yasalarını, İtalyanı kovup gemicilik terimlerini, yemeklerini, Yunanı denize döküp mimarisini aldık, öyleyse biz hangi savaşı kazandık? İlim, bilim tabii ki alınacak ama saydıklarım bunların dışında.

Bakın, Almanların teknolojisine, Rusların klasiklerine söz etmiyorum. *Ben bir aydınım,* kafama takılan sorular var ve ikna olmak istiyorum! İkna dediysek de dayakla, mahkemeyle değil, medenî bir şekilde, demokratik çerçeveler içerisinde, diyalogla olsun diyorum! Onu belirteyim, ne olur ne olmaz!

Bana izah edin, belki on beş bin kitaptan öğrenemediğim bir şeyler vardır...

Adım Bülent. Onu bana, 1969'da Elazığ'ın üç solcusundan biri olan babam koymuş. Hâlen Ecevitçidir, yetmiş iki yaşında, galiba son nefesine kadar da öyle kalacak. *(Benim babam da solcu ☺)* Adımı cemaatçiye, çıkarmak isteyenler olacaktır. Beni karalayıp, ülkenin aydınlık geleceğini tıkamayın diye söylüyorum! Art niyetim yok, bilmiş olun... Bir gün dört dörtlük dindar olduğumda, rejim için tehlike arz ettiğimde, ismimi de değiştirir ve ilk olarak ben açıklarım, size söz veriyorum. Gelirsem gürültüyle, erkekçe gelirim, rahat uyuyun...

İslâmcı aydın ve yazarlar, rantiyeci suskun dindarlar kendi kitlelerini korumuş olsaydı, erkekçe ayakta dursalardı, dertlerini anlatabilselerdi; adı Bülent olan ve ayda yetmiş beş dolara geçinen bir adam romanlarını yazmaya devam ederdi, memleket işlerine burnunu sokmazdı, ne yapalım vatan sağ olsun! Vurun ben gibi kahpeye...

Bu ülke; Türk Kürt'ü, solcu sağcıyı, şehirli köylüyü, aydın câhili, ortak müşterekler ve bireysel özgürlükler kısmında savunabildikleri sürece gelişecektir.

Mağdur ve mazlumun yanında olmak aydının görevidir. Oysa, sistem kime kafayı taksa herkes birden susuyor.

Bu ülkeyi bu yüzden çok seviyorum. Bana her zaman kahraman olma fırsatı veriyor! Sütçü de, tüpçü de, çiftçi de olsa ölene dek herkesin kahraman olabilme imkânı var ☺

Ellerinizi vicdanlarınıza koyup söyleyin; bu ülkede kitapları milyon satan kaç adam var? En az dört. Peki her biri mağdurların yanında olsa, doğruları söylese ne olur? Ne olacak "şık" olur. Memleket ihya olur. Yer yerinden oynar. Peki onlar neredeler? Yere bırakılınca ağlamaya başlayan nazlı kucak bebekleri ne yazıp, çiziyorlar, kimlerin kucaklarındalar? Tarihe karşı bu hesabı nasıl verecekler? Bir milyon satıp bir kez televizyonda görünmeyen ucubelerde aydın tavrı ne zaman gelişecek?

Memleketin eşeği hep ben mi olacağım? Bir kadife pantolonum, bir ayakkabım, bir gömleğim var. Hepsi de ortalama on yıllık, beni tanıyanlar tanır. Araştırın, soruşturun.

Yoksulluk edebiyatı yapmıyorum, tam aksine zenginliğimi sergiliyorum. (*Tutup da kahvelerde teneke açıp aranızda para toplamaya çalışmayın rica ederim! Anlayanlar anladı zannederim. Öyleyse geçiyorum...*)

Halktan kopup burjuvaya, aristokrasiye, lordlar kamarasına; sazdan kopup, saksafona, Veysel'den kaçıp; Bach'a hizmet eden Türk solu; halkın hür oylarıyla sandıktan çıkamayınca iktidara *paşa paşa* gelmeyi istiyorlar.

Onların teknikleri hep böyle oldu. Aydın solun, başı sıkıştıkça orduyu çağırmaktan boğazları parçalandı.

Sol, bir ülkenin geleceğidir. Yenilikleri getirir, özgürlükler dağıtır, haklara saygı duyar, eşitlikler için çarpışır, oysa bizim sola bakın; onlardan daha tutucu, yobaz, şekilci, statükocu, muhafazakâr bir kesim kaldı mı?

İnanın yok. Bu sol dünyada bir tane. Gözbebeğimiz onlar. Onlar gururumuz! Aferin onlara, alkış onlara... Maşallah size!

Yıllarca kendilerine sancak yaptıkları, şarkılarıyla yol yürüdükleri, kurşun sıktıkları rahmetli Cem Karaca, ömrünün sonunda inançlı olduğunu söyledi diye soldan aforoz edildi.

Cem Karaca da, Kazancı Bedih de bu ülkenin doğal madenleridir. Böyle sesler, böyle bestekârlar zor gelir dünyaya. Hepsini harcadık, hepsini kovduk, üzdük...

Cem Karaca'nın annesi, rahmetli Toto Karaca Ermeni'ydi. Türk Tiyatrosu'na hizmet etti. Babası Müslümandı. Kendisi de fikrini açıkladı. Hepsi bu. Koca adamı görmezden gelip yok ettiler. O, inancını açıklarken solculuğunu bırakmadı. Siyasi görüşünü değiştirmedi.

Türkiye bunu anlayamıyor: İnanç, solculuğa karşı değildir. İslâm, bin dört yüz sene önce köleliğe karşı çıkıp yasakladığında, dünyanın en çağdaş, en büyük sosyal devrimini yaptı: Putları yıktı, stokçuluğu engelledi, zengin fakir ayrımına son verdi, sınıfları kaldırdı, haksız kazancı, üretmeden tüketmeyi, faizi yasakladı., İlim dedi, Çin dedi...

Peygamberimizden daha solcu, daha devrimci bir insan gelmemiştir dünyaya, bunu kafanıza sokun! Aklınızı başınıza alın! İnançlı insanlarla alay etmeyin, onları taşlamayın, toplumun dışına itmeyin, bir dakika olsun kendinize gelip bu çocuksu siyaseti bırakın ve halkınızla kucaklaşın.

"*Demokrasi halkın kendi kendini yönetmesidir.*" diye öğrettiniz bize, oysa gördük ki demokrasi sandıktan çıkan iradeye saygısızca davranıyor.

Şanlı ordumuzun her Mehmetçiği, dualarla anneleri tarafından kınalanarak, gönderilir vatan görevine.

Şehitlik mertebesi en yüce mertebedir bizim için ama bir takım güçler bu ülkenin insanıyla, bu ülkenin ordusunu karşı karşıya getirip rant toplamaya çalışıyorlar. Kimse kusura bakmasın, şanlı ordumuzla derviş milletimiz hiçbir zaman karşı karşıya gelmez. Bunu öğrenemediniz gitti... *(Demokrasi, halkın kendi kendisini yok etmesi demek değildir!)*

Bir ülkenin hassasiyetlerini gözetmeden televizyona çıkıp çattadanak konuşan adamlar var. Daha geçen gün bir tanesi aynen şöyle dedi: *"Din, Kur'an, kutsallıklar güzel ama onları öpüp başımıza koyduktan sonra bir kenara bırakmalıyız artık, onlar bir kenarda dursun..."*

Açıkça söylüyorum: bunu diyenin gözlerine dikkat ettim, vücut dilini okudum, adam samimiydi, kötü niyetle söylemedi ama câhildi, üslûbu bilmiyordu...

İnsanların dikkatli konuşması gerekiyor. Aynı şeyi, ters çevirerek bir İslâmcı ağzından kaçırsaydı, valla onun derisini yüzerlerdi. Bir kişi de benim gibi çıkıp *"Yav adam, lafın gelişi söyledi, bilmeden konuştu."* demezdi.

Şimdi düşünün; bir insan inanmış, hayatını dinine göre düzenliyor, adımlarını oradan aldığı ahlâkla atıyor ve birileri çıkıp *"Kutsallarınızı bir kenara koyun."* diyor, olacak iş mi?

Kutsallar bir kenara koyulduğunda taşlaşır ve put hâline gelirler ama İslâm, zaten putları kırarak kuruldu. Yani bu insanlardan istediklerinizi gözden geçirin, kendinizi onların yerine koyun ve tekrar düşünün. Hoş mu, medenî mi, mantıklı istekler mi?

Yapmayın lütfen, reca ederim, kendinize gelin... Siz okumuş insanlarsınız, aydınsınız, çağdaşsınız, Batı'nın ilmi ve filmleriyle yetiştiniz, hiç yakışıyor mu?

Müslümanlar türbanlarını başlarından çözdükleri gün, sol partiler o an iki dakikada çözülüp dağılacak, yazık ki böyle. Garip ama gerçek!

Sol, türbanı kullanıyor, türban üzerinden siyaset yürütüyor, ordu çığırtkanlığı yapıyor, dini siyasete alet ediyor, fikir özgürlüklerinin önünü tıkıyor, toplumsal barışı zedeliyor ama hiç yargılanmıyor, kapatılmıyor, uyarı almıyor. Atatürk'ün partisi ne hâle geldi, gören yok mu, dur diyecek kimse yok mu?

Taktınız kafaya türbanı, delirip gidiyorsunuz! Yaptığınız saplantıdır. Devrim yasalarına aykırıdır, ayıptır, günahtır, Allah şifa versin... Sizi medeniyete davet ediyorum efendiler! Bırakın yobazlığı ve barışın halkınızla... Belki o zaman askersiz, cuntasız, demokratik olarak bir kez sandıktan çıkıp yönetirsiniz devleti! Türban demeden bir seçime girin, ilk oy benden, hadi bakalım, yalancının gaş gabak dıbığını seveyim...

Türban yasağı, kadın hakları ihlalidir. Kafasına türban takarak üniversiteye giden bir erkeğin hukuksal bir sorunu olamayacağına göre bu iş sadece kadınları bağlıyor! Her halta *"Kadın hakları!"* diye çığırtkanlık yapıp sokaklara dökülen kadın dernekleri, morumsu çatılar, aydın solcular neredeler?

"Biz de Müslümanız elhamdülillah..." diyerek Kuran-ı Kerim'de sabit emirleri olan türbanı toplum dışına itekleyen; çoğulcu, renklere saygılı, demokrat solumuz yeri gelince Yahudiler gibi dipten dibe çalışarak belirli kesimleri kışkırtmaktan geri kalmıyor.

Bir ülke, özgürlük mücadelelerini sola teslim etmeyecekse kime edecek? Ankara'da, Konya'da herhangi bir belediye sınırları içinde iki büfe içki satmadığında kan gövdeyi götürüyor. *"Şeriat gelecek!"* korkusunu aşamıyorlar ama her şey zıddıyla vardır. *"Şeriat gelecek!"* diye bir korku varsa, başka bir grup için de din elden gidecek korkusu oluşur. Demokrasi, iki tarafın gönlünü alarak müşterekte birleşmekse, bir nevi uyum demekse, bizim demokrasimizin tanımı nedir?

Uzun zamandır, demokrasi konusu da canımı sıkmaya başladı. Tüm dünyaya yıllar boyu demokrasinin nimetlerini anlatan Batı'dan kuşkulanmakta haklıyım. Bizlere dışarıdan gelen her şeyin zararlı olduğunu defalarca gördük. Artık eminim...

Demokrasi, Batı'ya hizmet eden bir şey olmasaydı; Amerika, onu buralara (*Türkiye, İran, Irak, Afganistan vs...*) getirmek için kafayı sıyırmazdı.

Onlar, demokrasi götüremediği yeri bombalıyor, asker yığıyor. Savaş, kazananlar için kazanç demek ise ve demokrasi gelince Batı kârlı çıkıyorsa, demokrasi bizlere karşı bir nevi kayıp vermektedir. (Ortada güzel bir şey olduğunda, insanlar onu zorla değil, parayla satın alırlar...)

Düşünün, biri size silâh zoruyla ilâç verirse, siz onun derman vereceğini düşünebilir misiniz? "*Bunda bir hılt var.*" dersiniz, değil mi?

Demokrasi; insanların birbirine saygı ve tolerans göstermesi demektir. Böyle öğrettiler... Renkler karışacak, herkesin hakları olacak ama neredeyse, türban görünce *Çılgın*'a dönmek demokratik bir davranış biçimi olmak üzere.

İnsanların dinî inançlarını, yaşam tarzlarını aşağılayarak, onlara saldırarak; aydın olduklarını savunup, halktan oy toplamaya çalışmak için uğraşan başka bir solcu parti dünyada yoktur. Sol, halkı karşısına değil, yanına alır. Eleştirmek tabii ki hakkıdır ama halkından utanmaz, halkını karşısına almaz...

Dinî ve millî duygular insanların en köklü duygularıdır. Ondan sonra dillerini korumak gelir. İnsan, köklerine dokunan eli kırar. Onu insan yapan budur. Onur, gurur, haysiyet, namus gibi savunma alanları din ve millî duyguların defanslarıdır, bilirler ki onlar çiğnenince golü yiyecekler. Bu yüzden, bütün takım kale önüne çekilip bent kurar.

Bunları söylediğim için suçlansam da, suçlanmasam da inanın ki böyle.

Her şeyi iyi niyetle, daha huzurlu bir ülkede yaşamak için yazıyorum ama siz bilirsiniz... Dünya dönüyor, zaten siz kabul etmeseniz de dönecek...

Kitaplar yazdım, konuşmalar yaptım. Hayatım, daktilomla birlikte bir odanın içinde hapsolmakla geçti. Yaş kırk. Niyetim iyidir. Kötülükle işim yoktur. Yazdık, çizdik, gideceğiz. Dünyada gözü olan Bülent'in gözü çıksın...

Bu yazıyı yazarken arkadaşlarla fikir alış verişinde bulundum. "*Evinde türban takanlar sakat, malûl maaşı alırlarsa devlet ekonomik olarak çöker...*" dediler. Türbanı oradan çeksen devlet çöküyor, buradan çeksen devlet çöküyor. Demek ki çekiştirmemek gerekir!

Zaten, yüzde doksan dokuz nokta dokuzu Müslüman olan bir ülkede (*!*) Müslümanlığın tüm kutsallarını dürüp çekiştiren, hakaretler eden; içimizdeki sıfır nokta birlik derin kitleyi bulursak, her sorun gibi bu sorun da çözülecek...

Ah! Bulabilsek, bir bulabilsek onları... Mumla mı arasak onları, saz çalarak mı, zülfikârla mı, bilmem ki ne yapsak!

Camide değil bu adamlar, bir de barlara mı baksak? Ah! Ne etsek, ne yapsak? Nerelere baksak...

Hz. Adem; şeytanın fitlemesiyle yasak meyveye uzanırken Allah'ın bize mecbur kıldığı "*Besmele*" sınırını çiğnemiş oldu.

Allah tarafından koyulan bir yasağa aklımızı kullanmadan uymak "*iman*"dır. Hz. Adem, imansız mıydı? Tabii ki hayır... O, sadece nefsinin isteklerine yenildi ve Allah'ın izni olmaksızın bir şeye uzandığı için edep sınırlarını aştı.

Besmele; her adımı atarken, her nefesi alırken ve her şeye uzanırken nimetler için Allah'a teşekkür etmek, izin almak ve kulun Allah'a olan nezaketidir.

Besmele çektiğiniz an, her şeyin sahibi olanın Allah olduğunu kabullenmiş olursunuz, eğer yanlış bir yorumda bulunmamış olursak; besmele, bir anlamda Allah'a bağlılık yeminidir.

İnsanoğlu, Hz. Adem'in karşılaştığı bütün sınavlarıyla karşılaşacaktır.

Aslına bakarsanız "*domuz*" biz insanların elmasıdır! Müslümanlara haram olan domuzun sağlık açısından faydalı mı zararlı mı olup olmadığını tartışmaya başladığımız an ayaklarımız kayar. Çünkü tüm mesele onu tartışmadan domuzdan uzak durmaktır.

Batı'dan getirilen çizgi filmlerde domuzlar şirin ve sevimli gösterilir, çocuklarımız da bir güzel nasiplenerek bizlere şu soruyu sormakta gecikmezler: "*Babacığım, domuzu yemek bize haram ama onu sevmekte mi haram?*"

Sorular ürkütücüdür. Evet, bize yasak olan şeylerden tiksinmek gerekir. Çünkü bizi fareden uzak tutan duygu da *"tiksinti"*dir.

Domuzdan, içkiden tiksinmeden onlarla aramıza mesafe koyamayız ama bu tiksintilerin geleneksel ya da damak tadıyla ilgili değil, dinen karşılığı olmalıdır.

Allah'ın sevmediklerini bizlerin hümanist ayaklarla sevmesi, bizim sevgimizin onun rahmetinden büyük olduğu anlamını çıkarır ki o zaman kurtuluş ümidimiz kalmaz.

Kötülüklerimizin kaynağını şeytana yükleyerek tövbe edip kurtulmak mümkündür ama iyiliklerimizin kaynağını kendi vicdanımıza ve hoş görümüze eklemlendirirsek muhteşem bir hataya düşeriz.

Allah'ın rızası için sevecek, Allah için düşman olacak, bağışlayacak veya savaşacağız. Sadaka Allah rızası için verilir. Onun bize verdiği nimetleri başkalarıyla paylaşırken kendimize mal etmemiz hoş olmaz. İnsanın da insanın elinin de insan eliyle dağıtılan şeylerin de Allah'ın olduğunu aklımızdan çıkarmazsak her şey yerli yerine oturur.

Eskiden, sadakayı veren el altta durur, alan el yukarıdan alırdı. *"Veren elden de alan elden de Allah razı olsun."* denilirdi.

Rabbimiz en çok fukaranın gururunu hoş görmezmiş. Gerçekten de modern dünyada insanlar istemekten, dilenmekten, yardım almaktan utanıyor, gururları kırılıyor.

Benlik, ego, kibir çağındayız... Hepimiz kurtarıcı olduk. İyiliklerimizi Allah rızası için değil nefsimiz için yapıyoruz. Üstelik yaptığımız şeyin iyilik olduğu cüretini de göstererek Kuran-ı Kerim'e zıt davranıyoruz. Çünkü *"Sizin hayır bildiklerinizde şer, şer bildiklerinizde hayır vardır ama siz nereden bileceksiniz?"* diyor Cenab-ı Allah.

Hz. Ömer, Müslüman olmadan az önce Peygamber Efendimize kötülük yapmak için yola çıkmıştı ama onun hidayeti gerçekleşti. İyi ki o an birileri Hz. Ömer'in yolunu kesip iyilik yapmaya çalışmamıştı...

İyiliğin öznesi "*Ben*", alan el veren el "*Ben*" olursa gövdemiz yarı tanrı durumuna geçer.

Sokaklardan onlarca kör-topal kedi toplayan ve onları evlerinde besleyen bazı insanlara bakın. Çoğunun psikolojisinde tanrılık iddiası vardır, çünkü kendileri olmasa o hayvanlar açlıktan öleceklerdir!

Kediye nankör diyoruz. Kediler rızkın Allah'tan geldiğini bildiği için kimseye boyun eğmezler. Köpekler sâdıktır ama sahipleri olmayınca aç kalacaklarını sanırlar. Niçin, kedilerin bildiğini bilmeyen insanlar var hâlen anlamış değilim!

Yirmi dört saat iyilik yapmaya çalışan insanlar bir süre sonra obsesyona sürüklenir. Yemeden içmeden iyilik için çırpınırlar oysa bağlamını Allah'tan koparark yaptıkları iyilik, kendilerini cehenneme sürüklüyordur.

Bizler, elimizden geldiği kadar iyilik yaparak ve obsesyona sürüklenmeden cennetin kazanılabileceğini bilmek zorundayız. Ucuz kahramanlıklar hoş karşılanmaz.

Allah şöyle buyuruyor: "*İşitilsin ve görülsün diye iş yapan kimse, dağı yumuşatmak için sırtı ile su taşıyan kimse gibi olur; ancak yorgunluk ve zahmet çeker, yaptığı iş boşa çıkar. Her su taşımaya koyuldukça dağda yumuşama olmaz...*" Yani Cenab-ı Allah, "*Ey insanoğlu! Bilesin ki benim rızam dışında olan hiçbir ameli kabul etmem; ihlâs sahiplerine müjdeler olsun...*" diyor...

İhlâs, yaptığımız ibadet ve iyiliklerin farkına varmamaktır. Ahirette cehenneme gitmek üzere olan bir adam son anda Allah'ın emriyle cennete gidiyor. Sevapları yazan melek, ada-

mın başka bir iyiliğinin olmadığını söylüyor fakat Allah, onun bir gün iyilik yaptığını ama meleğin bile gözünden kaçtığını bildiriyor. Bunun üzerine melek *"Nasıl olur, benim gözümden nasıl kaçar?"* deyince, Allah cevap veriyor: *"Kulum o gün iyiliği öyle içten yapmıştı ki sen bile görmemiştin, hatta kendisi bile farkında değildi..."* İşte ihlâs budur.

İhlâs ile yapılan iyilik ve ibadetler sadece Allah'ın katında arşivlenir.

Fahişe tipli sanatçılardan tutun da alnı secdeye gelmemiş adamlara kadar *"Sizin en kötü huyunuz nedir, ya da en büyük zaafınız hangisidir?"* diye sorun, *"Emm... Benim en büyük zaafım çok iyi bir insan olmam ve kazık yediğim insanlara bile yardım etmemdir..."* diyeceklerdir. Mesele bununla da bitmiyor. Bir de iyiliklerinin *"erdem"* olduğunu söyleyenler var.

Allah rızası için yapılmayan iyiliklerin *"Ahlâk Tanrısı"* için yapılması da Cem Yılmaz'ın alanına girer, bu görevi ona bırakalım isterseniz!

İyilik ve kötülük algısının; kaderle, rızayla, gayb ile ilişkisi vardır. Bir anlamda şeytan da bizim nefsimizin ve dünyadaki yaşantımızın iyiliğini istemiyor mu? *"Başa gelen her şeyde hayır vardır."* dersek rıza makamına yaklaşırız.

Öyleyse; Müslümanın ne kendisine ne de başkasına acıması, gözyaşı dökmesi, duygusallığa kapılması hoş karşılanmaz.

O kendisine biçilen gömleği gönül rahatlığıyla giyecek ve şükrünü arttıracaktır.

Mesele budur, yazıyı daha fazla uzatmanın anlamı yoktur.

Kötülük yapmadan evvel çok düşünmek gerekiyor ama iyilik yaparken bir saniye bile düşünmediğimiz gün kurtuluş ümidimiz olacaktır.

İçinizdeki Öküze "Oha" Deyin (Fincan Yayınları, cep boy) kitabımdan dolayı Anadolu'nun muhtelif şehirlerinde söyleşiler yaptım ve bu arada "*Gazze Katliamı*" sürdüğü için Filistin yararına düzenlenen kermeslerde içli köfte ve gözleme yerken; "*Allah'ın mübarek Kuran'da lanet ettiği Yahudileri bizlerin mitingler yaparak kınamasının anlamsızlığını*" anlatmaktan dilimde tüy bitti ☺

Müslüman Müslümanın kardeşi olduğu hâlde, Filistin'e gidip şehit olmayı beceremiyoruz ama eşek kadar, bıyıklı adamların kerhane duygusallığıyla okudukları Filistin şiirlerine gözyaşı dökerek vicdanlarımızı rahatlatmayı unutmuyoruz.

Neredeyse yüzyıldır, Müslüman milletler; yanı başımızda İsrail'in, İngilizlerin, Amerika'nın kuşatmaları altında can veriyor. Yahudi İsrail, Hıristiyanların tetikçiliğini yaparak ayakta kalıyor.

Yahudiler, Hıristiyanların bütün cinayetlerini işliyor ve günden güne insanlıktan çıkıyorlar. Bana sorarsanız, Amerika Yahudileri kullanarak burada tam anlamıyla hegomanya kurmayı becerince hepsini topyekun yok edecek. Birkaç milyon Yahudi'nin tüm dünya sistemlerinin başında olduklarına inanmıyorum.

Yahudiler, Hıristiyanların bilinçaltıdır, tüm pisliklerini oraya itekleyerek gizleniyorlar!

Yahudiler; sayıları az oldukları için simülasyona inanırlar. Her yerde ve gizli olduklarına dünyayı inandırıp korku kültürü yaratıyorlar. Hâl böyle olunca dünyanın her yerinde paranoyak *Yalçın Küçük*'ler çıkmaya başladı. Bu tip adamlara sorarsanız her taşın altında Yahudiler vardır!

Kitabımızda beddua almış olan Yahudiler bir düşmanı olmadan yaşayamazlar. Kâtil doğdular kâtil ölecekler. Onlar Allah istemedikçe düzelmeyecek! Bir Yahudi, hidayet gelmedikçe kendi kişisel uğraşlarıyla kurtulamaz!

Nihayet Türkiye tarihinde ilk kez bir başbakan onlara "*kâtil*" dedi. Hepimizin kanı dondu, içimizdeki ataların nal seslerini yüreklerimizde hissettik ve Osmanlının yitik evlâtları, dünyanın her yerindeki ezik Müslüman devletlerin vatandaşları, sokaklara dökülerek Türk bayrağı salladılar...

Bir kez daha anladık ki Türkiye, ezik Müslüman halkların önderi olmaya devam edecek. Başbakan sayesinde bir farzı yerine getirdik, çünkü *"Zâlim sultana zâlimsin"* dedik.

Kırılan gururumuzu tamir ettik, güce değil imanımıza güvenmeyi hatırladık, TOKİ'nin bir gecede kurduğu sitelerden bile daha küçük olan "İsrail Köyü"ne *"Sesin çok yüksek çıkıyor, kendine gel"* dedik. ☺

Başbakan'ın Davos'ta Peres'i tartaklayarak yurda dönmesi ümmetin toparlanmasına vesile olacaktır.

Freud'un da Yahudi olduğunu bildiğimizden dolayı, şimdi Frodyen bir açılım yaparsak kimse kızmaz sanırım. Efendim; İsrail topraklarının küçüklüğü Yahudilerde aşağılık kompleksine sebep olmuştur. *"Küçük ama çok etkili, küçük ama işlevi büyük, küçük güzeldir."* sloganlarını bu yüzden uydurdular. Arkalarına Amerika'yı alarak ereksiyon olmaya çalışıyorlar, bakalım sonları ne olacak?

Bir avuç İsrail köpeği: *"Dolar çıkacak, borsa düşecek..."* diye alttan almaktan bıkmayan bazı çevreler *"Başbakan duygusal davrandı, ülke menfaatlerini düşünmeliydi."* diyorlar.

Duygusallık iyidir kardeşlerim! Duygusallık yere çakılan insanlığın kara kutusudur!

Varsın İsrail ile ilişkilerimiz bozulsun, zaten Kuran'a göre onlarla dost olmamız, ilişkiye girmemiz; diplomatik ve ticari bir zinadır.

İsrail'le bitirilmeye çalışılan bu yasak ilişkinin bizleri Batı'dan, Avrupa Birliği'nden koparacağını da düşünecek olursak ne kadar kârlı olduğumuzu siz düşünün?

Bir gusül alıp tövbe ettik mi Allah'ın rahmeti yakındır, bugünleri de gördük çok şükür...

Bir de Osmanlı kurulsa, Fener şampiyon olsa, hoş olmaz mı?

Beynamaz Modern İnsan Kendisiyle Barışık Bir Hayvandır!

Bildiğiniz gibi *İçinizdeki Öküze "Oha" Deyin* adlı *Kişisel Gelişim Kitaplarının Zararları Hakkında Yararlı Bir Kitap*'a sahibim. Aylardır Türkiye'yi adım adım gezerek konuşmalar yapıyorum ve bu konuda nazlanmıyorum çünkü yaratılan egoist, narsis, bencil insan tipinin bir an evvel yok edilmesine inanıyorum. Çünkü:

Kişisel gelişim şeytanları, Kuran'ı tersten okuyup yorumlayarak modern dünyanın yeni dini olmaya çalışıyorlar. Kuran *"Yalnızca Allah'a güvenin, kibre kapılmayın, hiçbir şey elinizde değildir, kader değişmez..."* diyor. kişiliksiz gelişimciler ise *"Kendinize, yeteneklerinize, güzelliğinize, içinizdeki deve inanın..."* diyerek Kuran'ı tersten yorumlayıp para kazanıyorlar. Kuran-ı Kerim ayetlerinin mükemmelliğini yıkamayınca, tersten yollara başvurarak gayelerine erişmeye çalışıyorlar.

Yabancı dillerden çevrilen kişisel gelişim kitaplarının, bizim kültürümüze ve insanımıza uygunluğuna bakılmadan bolca reklamı yapılarak okutturuluyor. Çevrilen kitapları okuyup özümseyenlerin, bizim ülkemizde sevilen değil, nefret edilecek adamlar olacaklarını bilmiyorlar mı? *"İçindeki Devi Uyandır, İçindeki Tüccarı Fişekle vs..."* kitaplarının binlerce benzeriyle içimizin şeytanlarını serbest bırakanlara inat, bir Allah'ın kulu da çıkıp; *"İçinizdeki Mümini, dervişi uyandırın!"* diyemedi! Sabahları uyanır uyanmaz tüm dünyaya av hayvanı gibi bakan, kazanmaya kilitlenmiş, para avcısı insanlar topluluğuyla nasıl birlikte yaşayacağız?

Kişisel gelişim; insanı ürün hâline getiriyor, onlara bir tüketim nesnesi olarak bakıyor, hepimize kendi kendimizi pazarlayan adamlar olmamızı öğretiyorlar. Sakın, bizi eşref-i mahlûkat makamından alıp pazarlanacak mal konumuna getiren şey kişisel gelişim dinini kuran, şeytan olmasın? İnsanlara ilk aşama olarak dünyayı; yani doğal olarak evi; arabayı, makamı, kadını, erkeği, parayı, gücü, kariyeri sevdirip ardından da bunlara ulaşabilmenin binlerce sapık yolunu öğretiyorlar.

Kişisel gelişimcilerin *"Bir şeyi çok iste ki olsun, evrene titreşim gönder ki dünya senin için organize olsun."* ayetlerine inat, ben; ileriye atılan bir insanın, ebediyen kazandığını görmedim. İleriye dönük adımlar attığınız andan itibaren, bütün tabiat örgütlenip sizi durduracaktır, çünkü hayrını istemeden nefsanî isteklerle ileriye atılmış her adım başka birinin hareket alanını kısıtlar, dengeler değişir, birilerini silâhlandırır. Besmelesiz her adım, tabiatın ve kişisel kazalarımızın dengelerini sarsar.

Tecrübe; insanın eşya, nesne ve varlıklara dokunarak, onları hayatına katıp çıkarımlar yapmasıdır. Binlerce yıldır dokunarak uğruna ruhumuzu kirlettiğimiz varlıkların kalıcı olmadığını gördüğümüz hâlde, maddede direniyor olmamız, insanoğlunun akıl ve tecrübe açısından iki adım ilerleyemediğini göstermiyor mu? Dünyayı, her saniye büyük bir felâketten, kötü elektrikten, aksiliklerden kurtarıp evrenin ömrünü uzatanlar, ileriye koşan girişimciler değil, takvayla başını eğerek oturmasını becerenlerdir. Durmak, beklemek; kabullenmektir. Kabullenmek muhabbet ve rıza ister. Durmak ve akıbetini beklemek rıza makamına ulaşabilmiş derviş ruhlu insanların işidir. Durmak, yaratanın işlerine burnunu sokmamaktır. Rekabet duygusu arttığında insan, karakterini serbest bırakır ve artık düşünmez, ayrım yapmaya çalışmaz, haya etmez, hayvanlaşır.

İleriye doğru bir adım atmak enerji kaybıdır, daha sonra kaybettiğimiz enerjiyi yerine koymak için çalışmamız gerekir

ama kapitalist düzende hiçbir zaman çalışmamızın karşılığı bize kaybettiğimiz enerjiyi telafi ettirecek kadar geri dönmez, yani; çalıştıkça yoksullaşırız, etimiz, kemiğimiz erir.

İkinci sınıf ama helâlinden bir hayatı kimse sürdürmek istemiyor. Bilmeliyiz ki tatmin ve şükür için dünyevî başarı gerekmiyor. Asıl meziyet başarısızlığa düşüldüğünde "*Sabır*" gösterebilmektir.

Tanrısallık iddiasında bulunan idealist kişisel gelişimciler, dünyanın ve insanların kaderlerini yönetmek gibi bir düşünce bataklığına saplanmışlardır. Kişisel gelişim; karşımızda bizden beceriksiz, bizden akılsız ve yeteneksiz ama konumu ya da serveti büyük bir salağa gaz vererek övme sanatıdır! Rızık adına, güçlüden ve güçten yana olmayı öğütleyen kişisel gelişim kitapları; kimsede şahsiyet bırakmadı. Kendinden başka kimseyi düşünmeyen insanlar yaratmayı planlayan bu papazlar, kapitalist dünyanın yeni peygamberleri gibi davranıyorlar.

Güçlü ve zâlim insan, bizim yanımızda zayıf kalmalıdır. Onunla mazlumun hakkını alıncaya kadar savaşmamız gerekir. Niye ellerini öpelim, niçin onların yollarını temizleyelim? Biz hangi kitabın kullarıyız, kişisel gelişim kitapları mı yoksa Kuran-ı Kerim'in mi?

Sıradan bir kişisel gelişim kitabına baktığınızda şu başlıklara rastlayacaksınız: "*Mutluluk Senin Hakkın, Büyük düşün çok kazan, Neden Az ile Yetinesin, Birinci Ol Arkada Kalma, En İyi Arabalara Sen Binmelisin, Çevrenizi Yönetin Kontrol Sizde Olsun, Kaybetmek Ölümdür, Zirveye Koş, Ömür Geçiyor Bütün Zevklerden Tat, Kimseye Eğilme ve Bağlanma, Kaderine Razı Olma Sonuna Kadar Diren, Üstünlüğünü Fark Et ve Kabullendir, İnsan Kaybetmeyin Bir İş Kurduğunuzda Onlar Senin Müşterilerin Olacak, İste Başar, Uzan Kopar, Suyun Gözesinden Sen İç, Hep*

İsteyin, Daha Çoğuna Talip Olun vs... " Kişisel gelişim, bütün kurgusunu, şeytanın lanetlenmiş özelliklerinden alıyor.

Kişisel gelişim sektörü; vasıflı, namuslu, hakkaniyetli, işin ehli, fıkha uygun adamlar yetiştireceğine kısa zamanda voleyi vurduracak şeytanî teknikleri öğretip aradan çekiliyor.

İnsana ait bütün kurgular "*Kazanmak*" üstüne yapılıyor. Kaybetmeden Kazanma Dini'ne dönüşen Kafamızda "*başaracağım!*" düşüncesinden başka bir şey olmadığında gözünüz kimseyi görmez, zâlimleşirsiniz.

Kişisel gelişim; kaybetmeyi ayıplıyor, hedefler gösteriyor, yöntemler verip saldırtıyor, nefsimizin köpeği yapıyor... Kazanma isteğimiz ve duygularımız olmasaydı, yenilginin ne olduğunu bilemeyecektik. Yenildiğimiz şey, kazanma düşüncelerimizdir. Kazanma düşüncesine yenilmeyin. İnanın kazanmak zorunda değiliz. Kulluğumuzun amacı bu dünyaya körleşip ahireti kazanmaktır.

Kişisel gelişim kitaplarının en büyük tehlikesi, insanın nefsi istek ve arzularına yenilerek onlara hizmet etmesi, onların dilediklerini yerine getirmek için çabalayarak başka insanların yaşam haklarına kibar barbarlar gibi saldırmasıdır.

Söyler misiniz lütfen; "*İçimizdeki Güç*"ü ve "*Yüce Ben*"i "*Sevgi*" numarasıyla, Allah'tan korkmayıp yirmi dört saat kutsarsak, nasıl O'nun yüzüne bakacağız, hayvan gibi bencilliğimizi geliştirirken ümidimizi nasıl bu kadar ayakta tutabiliriz?

Adam gibi hayal kuran bir kişi kalmadı. İsteklerimiz, hayallerimiz bizi aşan psikopatik biriktirme hırsıyla ambalajlanmış. Bütün samimiyetiyle yemin ederek, "*Kral ya da Başbakan olmak istemeyen* " birine rastladınız mı hiç?

Mutluluk ve zenginliğin gücüne tapanlar, elimizden "*Yaşadığımız hayattan memnun olmak*" erdemini aldıklarından beri insan olarak kulluğumuzu unutup isteklerimizde haddimizi aştık.

Giyimi iyi olan bir insanın saygıdeğer olmasını hangi bilimle temellendiriyorsunuz? Halifemiz, Hz Ömer; ümmetin parası çarçur olmasın diye dokuz yamayla dolaşırdı ama Roma kumandanları onun karşısında titrerlerdi!

Elbisemizdeki yamalar namusumuzun, haysiyetimizin madalyalarıdır! Takının, altının, ipeğin, gösterişin yasak olduğu İslâm dinine bağlı bu çocukları, niçin *"Kişisel Gelişim"* adı altında, şeytanın arkasından koşturuyorsunuz? Şimdi sanatçının, âlimin karnını doyuramayanına *"Başarısız Entel"* diyorsunuz! İpekli kravatlarınıza bakmaktan, ilmimizin madalyaları olan yamalarımızı göremiyorsunuz ki?

Peygamberlerin; siyah gözlükleri, son model arabaları, düzgün fizikleri yoktu ama onlar, sağlam ve faydalı öğretileriyle binlerce yıla damga vurdular. Karşımızdaki insanlara ve kendimize güven veren çulumuzla psikolojimizi kurtarmanın aptallığına *"imaj"* dediğimiz günden beri sahtekâr ruhlarımızla günahkârlıklarımızı çoğaltıyoruz.

şeytanın suflesiyle yazılan kişisel gelişim kitapları sayesinde paranın modern çağda tanrılaştığına ve güç dininin büyümesi için nasıl canhıraş çabalandığına şahit oluyoruz.

Sabır ve şükür, dünyada başımıza gelenlere dayanma gücüdür. Kişisel gelişimcilerin dediği gibi, ille de içimizden bir *"Dev"* çıkaracaksak, bu; *"Sabır, Şükür ve Rıza Devi"* olmalıdır. Modern insan, insan olmanın hüznü ve utancıyla bir kez olsun ağlayacak olursa ona *"depresyonda olduğu"* söyleniyor ve bir an evvel mutlu olması için ilâçlar veriliyor.

Kimsenin ağlayarak günahlarından arınmasına izin verilmiyor. Buna *"zayıflık"* diyorlar. Müslüman, çevresinde zayıflar zulüm görürken, aç yatanlar varken ve kul hakkına girdiği zaman kendisiyle barışık bir hâlde kafasını yastığa koyamaz, koyma-

malıdır işte bu yüzden ilk sözümü son söz olarak da tekrarlıyorum:

Modern insan, kendisiyle barışık bir hayvandır!

Sırtını Kâbe'ye dönen, yüzünü nereye döner? Hz. İbrahim'in putlara tapan kavmi Mezopotomya Ovası'nda, Ayrıca Orta ve Doğu Anadolu'da yaşayan birçok kavim göğe, yıldızlara, kabartma resim ve heykelciklere tapıyorlardı.

Nisa Suresi 125. ayette Allah diyor ki: *"İyilik yaparak kendini Allah'a teslim eden ve tevhidi olan İbrahim'in dinine uyandan daha güzel dinli kimdir? Allah, İbrahim'i dost edinmiştir."* Ayette belirtilen *"dostluk"* göndermesi onun Allah'a olan sevgi ve korkusunun kanıtı olmuştur.

Hz. İbrahim, putlara tapan kavmine Allah'ın emirlerini getirmiş ve onları uyarıp korkutmuş, hak olan dini, dünyayı ahreti ve ölümü anlatmış, kendisine en yakın olan insanı yani babası *Azer*'i bile Allah'ın dinine yorulup usanmadan davet etmiştir.

Enam Suresi 74: *"Sen putları ilâhlar mı ediniyorsun? Doğrusu, ben seni ve kavmini apaçık bir sapıklık içinde görüyorum."* Ama başta babası olmak üzere bütün kavmi İbrahim'e inanmayıp inkâr ettiler.

Mahalle baskısının artmasına dayanamayan Hz. İbrahim, eşi ve ailesiyle birlikte hicret etmek zorunda kalacaktı. Oradan ayrılıp yola koyulurlar. Mekke'ye geldiklerinde Allah'tan gelen vahiy üzerine konaklayarak oğlu İsmail ile birlikte başlarını sokacak bir ev inşa eder. İşte o ev bugün de Müslümanların bugün de kabul ettikleri Kâbe'dir. Bu durum, Hac Suresi'nde şöyle bildirilmektedir: *"Hani Biz İbrahim'e Evin (Kabe'nin) ye-*

rini belirtip hazırladığımız zaman (şöyle emretmiştik:) Bana hiç bir şeyi ortak koşma, tavaf edenler, kıyam edenler, rükua ve sücuda varanlar için evimi tertemiz tut."

Bu kadar hassas bir konuda "*başlarını sokacak bir ev*" deyimini kullanırken edep sınırlarını aşmışsam Allah affetsin ama söylemek istediğim şu: Namaz kılarken yönümüz Kâbe'dir. Sabah namazından itibaren hep bir sonraki namazı düşünüp ona göre davranmak ve helâl yemek, dedikodu etmemek, zinadan kaçmak, hırsızlık etmemek, nefsine yenilmemek zorunda olan Müslümanın aklı fikri, kafası hep Kâbe'de olmalıdır. Namazı sürdürmek, bir sonraki namaza kadar yine Müslüman kalmak başımızı Kâbe'den çıkartmamak demektir.

Kâbe, yön duygusudur. Bir düşünceye, bir inanca aşırı ölçüde bağlı olan kimseye "*yobaz*" denildiğine göre Müslüman "*fikri sabit*" tutucu yani "*yobaz*" olmalıdır. Yobazın halk arasındaki anlamı ise şu demek: *Kaba, inceliksiz.*

Çağdaş Müslümanın günümüzdeki problemlerine göz atacak olursak; kimseyi kıramamak, yanlış anlaşılmaktan korkmak, dinci diye damgalanmamak için namaz kılmamak, din için düşman sahibi olmamak, sivrilirse işten atılabileceği korkusu başta geliyor. Namaz kılıp ibadet etsin diye yaratılan insanoğlu, topluma olan inceliklerini sürdürmek pahasına Allah'a karşı kabalaşmayı daha mantıklı buluyor.

Namaz kılmak; yıkılmaktan, yüzünü yere koymaktan, eğilmekten korkan insanın nefsine zor gelir. İnsanın Allah'a en yakın olduğu an secde anıymış... Secde de teslim olmak vardır. Allah'ın büyüklüğü karşısında af hissiyle teslim olursun.

Batı tarzı kişisel gelişimciler, psikologlar, modern karakter ustaları secde anını insanı alçaltıp, küçük düşürdüğünü, pasif kişilik yarattığını söylerken bir şeyi ıskalıyorlar. Sadece Allah'ın

karşısında başını eğen Müslüman, şu dünyada hiç kimseye eğilmez, medet ummaz, yalakalık yapmaz, bel bağlamaz, rızık için takla atmaz.

Öyleyse borsa oklarının inip çıkmasından bile korkan modern insanlara soruyorum: Bundan daha muhteşem bir karakter, huy, kişilik özelliği olabilir mi?

Kâbe, bizim saplantımız olmalıdır. Gözlerimizdeki son ışığı onun örtüsüne nakşedene kadar, istikametle, ısrarla namaza devam. Ateist bir geçmişim olduğu için söylüyorum.

Otuz beş yaşıma kadar Allah'ın önünde eğilmedim ama ne zaman ezan okunsa onun nağmeleri kırbaç gibi başımda şakladı. Yalnızca Allah'tan korkmadan evvel her şeyden, herkesten korkuyordum. Şimdi Peygamber Efendimizin köleliği kaldırışını daha iyi anlıyorum. İnsan yalnız Allah'a bağlanınca yeryüzündeki bütün küçük efendiler yok oluyor.

Tek Allah'a inanmayan modern insan eline geçen her nesneyi eğip büküyor, kırıp döküyor çünkü bilinçaltında yekpareliğe olan saplantılı bir inat yatmakta.

Modern plastik cerrahlar bir kadına bile "*Bir kadın*" olarak bakamıyor. Uzmanlaşmış doktorlar tek tek onun burnuna, göğsüne, basenlerine, göbeğine, yanaklarına, gıdığına, kaşlarına bakarak arıza tespiti yapıp gidiyorlar ve tıpkı sanayide tamire gitmiş bir araba gibi parçalarına ayırıp güya var olan arızalarını onarıyorlar.

Tevhit inancı olan bir insan uzmanlaşamaz. Var olanı kavrar ve kabullenir. Bizim en büyük problemimiz bu. Kapitalizm; insanın hayatını küçük parçalara bölüp tüketim nesneleri hâline getiriyor. Yaşadığımız zamanda en küçük parçalardan büyük tüketiciler oluşturmak daha kolay!

Kapitalizmin, kişisel gelişimin, psikolojinin sektörleri olan en küçük parçalara bir göz atılım isterseniz: *Menopoz, andropoz, bebeklik, yaşlılık, ergenlik, orta yaş dönemleri... Doğum öncesi ve sonrası dönem... Babalığa hazırlık ve babalık dönemi... Cinsel kremler, kozmetik, yüz, omuz, diş eti, gözaltı-göz üstü kremleri, kırışık önleyici ve engelleyici kremler...*

Kâfir: *Samimi olmayan, örten, saklayandır...* İşte insan, kapitalizm uğruna en küçük parçalarına ayrılarak yavaş yavaş yok edildi. Gözaltı, burun ucu, kulak zarı, kırışık, gen, pigment, but, deri, karın kası, basen gibi bir arabadan daha fazla olan binlerce parçamız var artık. Bir bütün olarak kendimize bakma umudumuz kalmadı, kendimize dinî açıdan, bütün olarak baktığımız ayna kırık artık!

"İçinde kibrin zerresi olan cennete giremeyecek" ise ve bunun geni varsa, ondan ameliyatla kurtulup cennete mi gideceğiz?

İnsanlık, çürümeye genlerinden başladı... Günah, kalpte siyah bir nokta oldu... Yüreğimizdeki siyah noktaya gün içinde tıkladıkça site büyüyor!

Kibir, zerresinde dünyayı yok edecek kadar tehlike taşıyan bir bombadır... Kendine bakmaktan kendini görememek, *"Kendini görmekten Rabbini bilememek duygusu"* dur! Kibrin son aşamasında bir yalan *"Gerçek"* oluyor, gerçekleşiyor. Kusuru karşısında, iyiliği kendinde arayan herkes zâlimdir. Zulüm, tevazunun karşıtı olarak her şeyin yerinden alınmasıdır...

Dediğim gibi otuz beş sene ateist yaşadım, taa ki üç gün üst üste bir rüya görene kadar ama ondan birkaç gün önce *İmam Gazali*'nin bir sözü beni çok yıpratmıştı: *"Namaz kılmayan bir insanın duası da bedduası da kabul olmaz."*

Oldum olası işlerim, sağlığım, talihim, selam verdiğim herkesin işleri ters gidiyordu ☺ Bir gudubetlik mi desem, lânet mi bilmiyorum fakat çok çalışıp hiçbir şey elde edemiyordum ☺

Ölümüne fedakârlık ettiğim insanlardan kazık yiyordum, gözümün içine baka baka beni dolandırıyorlardı. Kızgınlıkla gece gündüz beddua ederdim, onun da karşılığı gelmeyince iyiden iyiye çıldırırdım. Hem Allah'a inanmayacaksınız, hem de beddua tutacak cehalete bakar mısınız? Zaten Allah'a inandıktan sonra da beddua etmek zorlaşıyor. Yani namaz kılıyorsanız Allah'a inanıyorsunuz demektir. Beddua eden bir inançsızsanız niçin dediğiniz olsun ki? Şimdi çok iyi anlıyorum!

"İbadet etsin diye yaratılan insanoğlu asıl işini, namazı terk ederse ona insan denir mi?" Bu soru beynimi kemiriyordu. İnsan olmak, tek yaratana inanıp dünyayı yönetmekten kurtulmak istiyordum.

İnançsız insanın işi çoktur, hiç bitmez! Ortada *"Tanrı"* olmadığı için her canlının rızkını düşünmek, kutuplarda eriyen buzullara çare bulmak, okullar açmak, dağları delmek, herkese meslek öğretmek zorundadır. Bilim manyaklığı, ekonomi, icat, pozitif bilimler bu aklın ürünüdür ☺

İnançsızken *"Benim yerime"* her taşın altındaki solucana rızkını gönderen bir Allah olmadığı için yemeye, içmeye, uyumaya vaktim olmuyordu ☺ Kâinatın yükü sırtımdaydı. Hem burayı kurtarsam bile sonsuz evrende sonsuz gezegen ve yıldızlar da vardı. Öyleyse *"Of Allah'ım yapılacak ne çok iş vardı?"* ama Allah yoktu ☺

Bırakın duayı, bedduası da kabul olmayan bir toplumda yaşıyoruz. İslâm dünyasını yerle bir eden, işkence, tecavüz ve insanlık dışı yöntemlerle öldüren İngiliz ve Amerikalılara, İsrail'e gece gündüz beddua ediyoruz ama olmuyor, olamıyor! Niçin?

Şükür ve dua eden bir toplum olsaydık, dosdoğru namazımızı kılsaydık beddualarımız tutardı fakat tutmuyor...

Konuyla ilgili uzak bir temas olacak biliyorum ama şu hatırlatmayı da yapmadan edemeyeceğim. İsmail Hakkı Bursevî; namaz kılanın hamdine, Allah'ın da hamd edeceğini işaret ediyor.

Zaten Cenab-ı Allah; kulu övgü ve takdir, hamd ile şükür içerisinde anacağını ve onu övülmüş kulları arasına katacağını defalarca vurgulamamış mıdır? Allah, kulun şükrüne karşı tabi ki kuluna lütufta bulunacak nimetlerini arttıracaktır, bundan şüphe yok.

Çok zengin bir soylunun, villasına gelen temizlikçiye koşarak terlik getirmesini görenler şaşkınlıkla izlerken, zengin ve soylu adam diyor ki: *"Dostlar! Bir hizmetçinin benden daha nazik ve kibar olmasına müsaade edemezdim değil mi?"* Bizi yaratan, her türlü kıyastan uzak, büyüklükte, merhamette, rahmette benzeri olmayan Allah, kulu O'na bir adım gelirse varın onun kuluna ne kadar gideceğini siz hesaplayın!

Kul, namazdayken; (*Rabbenâ leke'l hamd*) yani: *"Rabbim, seni övüyorum, hamd, şükür, takdir ve övgünün en güzeli senin içindir."* derken; Cenab-ı Allah'ta kuluna: *"Hamdımı, övgümü, şükrümü ve taktirimi sana lütfediyorum ve seni övülmüş kullarımın arasına katıyorum."* der.

Şükür; ihsanda bulunana vefasızlık etmemek, inkârdan kaçınmak ve verilen yere boyun eğerek teşekkür etmektir.

Modern dünyanın dinsiz imansız anne babalarına bir bakın. Çocuklarına birisi sakız verdiğinde: *"Yavrum, amcana teşekkür ettin mi? Çok ayıp, hadi amcana teşekkür et."* derler.

Modern çocuklarının kursaklarına ona buna teşekkür etmeden bir nane şekeri bile girmez oldu ama onu dünyaya getiren, bu evreni, bu gezegeni ayaklarının altına serip, göğü tepesine koyan, nimetlerle donatan Allah'tan haberleri yok ☺

Amcalara, teyzelere teşekkür var ama Allah'a asla *"şükür"* yok! İnsanın insana gösterdiği nezaketin yüzde biri Allah'a gösterilse cennetin kapıları açılacak fakat ne yazık ki insanoğlu akılsız ve nankör.

Şükretmeyen insan zâlim olur. Bencilleşir... Şükürsüzlük insan özgürlüğü ve terbiyesizliğinin son noktasıdır. Kanser hastalığını inceleyin. Bir hücre kendisine emredilen yörüngeden çıkarak kendi kafasına göre takılır, yani özgür davranır ve onu taşıyan bedeni ölüme sürükler. Bireyci, özgürlük saplantısı olan modern insanı ve onun akıbetini kanserden daha iyi açıklayan bir enstrüman yok gibi. Bakın, kanser bulaşmıyor yani sosyal değil! Kişisel, kişiye özel, bencil, yenilmez!

Peygamber efendimiz, alın ve burnu tek organ kabul ederek şöyle demiştir: Biz, yedi kemik üzerine secde etmekle emrolunduk. (*İki el, iki diz, iki ayak parmakları ve yüz.*)

Darwinci yaklaşım, insanın maymunken ayakları üstünde durması ve ellerini kullanarak alet yapması yani kavrama yeteneğine vurgu yapar. Eğer öyleyse, insan ayakları üstüne kalkıp, ellerini kullandığında ve kendi kendine yettiğini sandığında mı insan oldu?

Öyleyse namaz anında yedi kemiği tekrar toprağa yaklaştırarak maymuna mı yoksa insana mı dönüşüyoruz? Bana sorarsanız, insan oluyoruz... İnsan olmak haddini bilmektir! Burnunu secdede kırmakla yükümlü bir Müslüman kadın, nasıl oluyor da plastik cerrahlara giderek o burnu sivriltip yukarı kaldırtıyor anlayamıyorum? En büyük ibadetinin en önemli parçası secde olan Müslümanın niçin bütün organları sivriliyor ve havaya kaldırtmak için doktorlara para ödeniyor anlayan varsa ne olur Allah rızası için beni de aydınlatsınlar...

İbrahim Suresi 37. ayete bir bakalım isterseniz: *"Rabbimiz, gerçekten ben, çocuklarımdan bir kısmını Beyt-i Haram yanında*

ekini olmayan bir vadiye yerleştirdim. Rabbimiz, dosdoğru namazı kılsınlar diye öyle yaptım. Böylelikle sen, insanların bir kısmının kalplerini onlara ilgi duyar kıl ve onları birtakım ürünlerden rızıklandır. Umulur ki şükrederler."

Hz. İbrahim Mekke'ye geldiğinde orası bir şehir havasından uzak, çorak ve boştur. Putlara tapan, sapkın, kalabalık bir yurttan çıkıp samimi bir kalple dosdoğru namaz kılabilsinler diye Mekke'ye geliyorlar. Bu, hemen hemen bütün peygamberlerin bir yöntemidir.

Gündelik yaşantımızda bizler de evlerimize bakacak olursak; televizyonun, kalabalığın, eşyanın, şatafatın, konforun olduğu salonlarımızdan çıkıp küçük ve sade bir odada namaz kılmak, zikir etmek bir nevi hicret değil mi? Fincan Yayınları'ndan jeep boy olarak çıkan *İçinizdeki Öküze Oha Deyin* adlı kitabımda da dediğim gibi:

Televizyon olan salondan, televizyon olmayan küçük bir odaya kaçmak hicrettir...

Neyse, İbrahim Suresi 37. ayetteki "*Ekini olmayan bir vadiye yerleştirdim.*" kısmına dikkat çekmek istiyorum:

Bize namaz kıldırmak istemeyen şeytanın en büyük vesvesesi rızık korkusudur. Şeytan, bizi aç, çıplak ve susuz kalmakla korkutur. Çalışmanın da ibadet olduğunu fısıldar. Biz biliyoruz ki çalışmanın da ibadetin de aşırısı üstümüze vazife değildir. Namaz kılarken Kabe'yi düşleyerek gözlerimizi oraya sabitlememiz şart koyulmuştur. Buradaki amaç dünyayı, nimetlerini ve süslerini görmemek, onlardan uzağa kaçmaktır.

Ebuzer'den rivayet edilen hadisi şerifi hatırlayalım: "*Kul namazda iken yüzüyle sağa sola dönmediği sürece Allah onunla ilgilenir, ona yönelir. Kul ne zaman ki yüzünü sağa sola çevirirse, Allah da onunla ilgilenmeyi, ona yönelmeyi bırakır.*"

Namazdayken Kâbe'ye yönelerek bir tek yönümüz olduğuna imza atarız. Münafık gibi iki şeyi aynı anda düşünmez, bir yere yönelmişken diğer tarafa da göz kırpmaktan kaçarız. Bütün vücudumuzla birlikte yüzümüzü de oraya dönmüşken işi ciddîye almamak, başka şeylerle ilgilenmek çirkindir.

Şeytan, biz namazdayken özetle şunları fısıldayacaktır:

"Yaptığın işi daha iyi yap, kazanıyorsan daha çok kazan, yerinde durma en uzağa git, kaliteni arttır ve kazancını arttır. Yetinme, Tüm bunlar için de önce hayal kur. Hayâl gücünden faydalan, hedef bir amaçtır, hedef hayata geçirilen düşlerdir, bak ömür geçiyor, bir daha mı geleceksin dünyaya?"

şeytan, biz gözlerimizi ve vücudumuzu kıbleye dönüp dünyayı unutmaya çalışırken hedef belirlemediğimiz sürece hiçbir şey olamayacağımızı, ileriye doğru bir adım atamayacağımızı, başıboş dolaşıp duracağımızı da fısıldamakta gecikmez.

Hiçbir şekilde terk edilmeyen dünyevî hedeflerle bir ömür geçirebilmenin zararlarını, çocuklarımıza nasıl izah edeceğiz bilmiyorum? Uzaktaki dünyevî bir hedefe doğru yürüdükçe kaybettiğimiz enerji kaynaklarını kimlerden ve nasıl tedarik edeceğiz, önce bunu sormak gerekiyor?

Hayâl; ileriye dönük tedbirin, amaçların stratejisidir. Bize göre hayâl, kadere karşı değil, gazaya karşı, yani kendi akıl, irade ve nefsinin alacağı tedbirlerin nasıl olması gerektiğinin bir planlanma sürecidir. Bu planlama, kader üzerinde hiçbir yetkinliğe sahip değildir. Tevâfuk ve gaza boyutunda insanlara yol çizer.

Kişinin umudu, yaradılıştaki Allah inancı ve kabullenişidir. *"Beni Allah yarattı öyleyse umut Allah'tadır, Allah'tan umut kesilmez."* dediğimizde doğru bir iş yapmış oluruz. İnsan, bu umut ve yaşama azmini ve gücünü yaratılış gayesinden alır. Hayâlleri, düşünce planlamasını gerçekleştirmesi veya reel olması için kendini

ve yaratılış gayesini bilmesi ile mümkündür, çünkü onu yaratan irade bütün iradelerin, güçlerin üstündedir ve toplamıdır!

Birçok insan hedeflerine doğru yürürken karşılaştıkları engellerden dolayı yüzlerce ayeti çiğneyerek aşağının aşağısına düşüyor. Bakara Suresi, 216. ayette deniliyor ki:

"Belki hoşunuza gitmeyen bir şey sizin için daha hayırlıdır. Belki hoşunuza giden bir şey de sizin için daha kötüdür." Allah'ın taksimine boyun eğmeyip daha çoğu için uğraşanlar; insanlığın, kulluğun, imanın tadından uzaktırlar. Zira, olaylar çoğunlukla tedbirlerin dışında gelişir. Nasibin, rızkın, kaderin bir kurgusu varken yaptığın her bina başına yıkılacaktır.

İsteklerimiz çoğaldığında, onlara ulaşamadığımızda kalbimiz kararıyor, nefsimiz azgınlaşıyor da sonuç değişiyor mu? Hayır! Öyleyse plan yapmamızın ne gereği var? Rızık isterken edebimizi kaybettiğimizde bütün mesaimizi ve tüm gayretimizi ona yönlendiririz. Böylece Allah'tan sapıp dünyaya yöneliriz. Oysa Allah, Ahzap Suresi 4.ayette der ki:

"Allah, bir kalp içinde iki kalp yaratmamıştır." Yani bizim aynı anda birkaç ya da iki yöne bakabilme yeteneğimiz yoktur.

Rızık talebinin kurallarından biri de *"Allah'tan istemek"* isterken de rızkı belli bir miktara, sebep ve zamana bağlamaktır.

Verdiğinde şükretmek, vermediğinde sabır ve rıza göstermek, iman olgunluğumuzun göstergesidir. İslâmda yeterli olan rızıktan fazlası kınanmıştır. Zenginlik, makam, şöhret *"Bunlar benim için hayırlıysa..."* diye istenir. Bize vermiş olduğu nimetlerden dolayı Allah'ı sevmemiz gerekiyor. Tabii nimet algımızı değiştirmeden bunu beceremiyoruz.

Elimizle eve getirip, kasamıza kilitleyemediğimiz şeye nimet diyemiyoruz. Oysa temiz hava, yeşil ağaçlar, sayısız masum hayvan, sağlık hepimiz için nimet değil mi?

Dünyada misafiriz. Bizi giydiren, yediren ve içiren O'dur. Misafirin önüne koyulana rıza göstermesi edeptendir. Mülk O'nun, dilediğine verir, dilediğinden geri alır. Bize bu boynu dünyada dik gezelim diye değil, O'nun takdirine karşı eğelim diye verdi. Rızık peşinde koşarken hırslı olmak ve aşırı yorulmak çirkindir. Hırs kendimize ve Allah'a olan güven kaybımızdan ortaya çıkar. Kalbin rızıkla meşgûl olup hırslanması nefsimizi kamçılar, bizi paniğe sürükler, ateşe atar.

Çok şey istediğimizde Allah'ın kulu olduğumuzu unutarak fazla sayıda insana boyun eğeriz. Eğer müminin yüksekliği yalnız Allah'a sığınıp başkalarına avuç açmamasıyla da sınanıyorsa bu hatamızı hangi gerekçelerle affettireceğiz? Allah'ın taksimine boyun eğip kimseye avuç açmayan insan en büyük kazancı çarçabuk elde eder. Allah, hepimizi hırslarımızdan dolayı çok kazanmak için çalışırken kaybedenler olmaktan korusun!

İsteklerimiz ve nefsimizin kışkırtmalarıyla ileri doğru atılmak hoş bir davranış değil. "*Allah yolunda en önde gidenler*" den olmadıktan sonra her adımımızın cezasını öbür dünyada çekeceğiz. Hatırlayacağınız gibi daha önce *Fincan Yayınları*'ndan çıp boy olarak çıkan kitabım *İçinizdeki Öküze Oha Deyin*'de güzel bir cümle vardı: "*Nefsimizi kovalarken değil, nefsimizden kaçarken eskiyen bir çift ayakkabı öbür dünyada bizlere şahitlik yaptığında inanın ki huzur içinde cennette olacağız.*" Galiba anlatmaya çalıştıklarımı bu cümle çok güzel özetliyor.

Çoğalan dünya nimetleri medyatik reklamlarla hepimizi nefislerimizden yakalayıp sürüklerken, isteklerimizi kamçılayan, kamçılarken de vicdanımızı rahatlatıp her hareketi bizlere mubah kılan şeytanın vesveselerine, suflelerine karşı tetikte olmalıyız. Önceliğimiz nefisle mücadele, heveslerimizden kaçma, adam olmak üstüne kurulmadıkça kendi kişisel kıyametimize adım adım yaklaşmış olacağız.

İlle de çok rızık istiyorsak saçma sapan fikirler üstüne taklalar atacağımıza haramlardan uzak durmak suretiyle kendisini nefsinin isteklerinden koruyarak, Allah'ın emirlerini yerine getirip ibadetini ve zikirlerini arttırmalıyız. Talak Suresi'nin mübarek 2.ve 3. ayetleri de kefilimizdir:

"Kim Allah'tan sakınırsa, Allah onun için çıkış yolu kılar ve hiç ummadığı yerden rızıklandırır." Bizi, yoktan var edip yaratan Rabbimiz şüphesiz ki *"Açlık ve düşkünlük"* korkumuzu en iyi bilendir. Belki de bu yüzden rahatlayıp korkularımızı yenelim diye Bakara Suresi'nin şu ayetini indirdi:

"Şeytan; size fakirliği vaad eder ve yüz kızartıcı şeyler yapmanızı emreder."

Burada söz konusu olacak sorulara cevap vermek istiyorum. Birçok insan diyecek ki: *"Ne yani ağzımızı havaya açıp bekleyelim mi?"* Hayır! Rızık kazanmak için tabii ki çalışmak, gayret etmek gerekiyor ama tüm düşüncemizi orada yoğunlaştırıp, aşırı yorulursak, ailemize, ibadetimize vakit kalmazsa kaybedenlerden oluruz. O zaman ibadetimiz çalışmak olur ki tam bir putpereste dönüşürüz!

Yüzümüzün kiri, pası namaz anında temizlenir, ortaya çıkar. Kâbe'nin siyah örtüsü bir aynanın sırrı gibidir. Oraya dönerken yüzümüzü göstermekle kalmaz gerçek yüzümüzle de tanışmış oluruz. Kâbe, Müslümanın aynasıdır.

Kul, namazdayken Allah'ın rahmet, mağrifet ve ihsan nazarı kula çevrilmiş olur. Kul, ihtiyacı olmadığı hâlde namazdayken başını sağa sola çevirirse o andan itibaren Allah ona rahmet nazarıyla bakmaktan vazgeçer. Zaten namazdayken sağa sola ya da havaya bakmak demek bizim huşu içinde namaz kılmadığımız anlamına gelmez mi?

Bir bankta el ele tutuşup birbirlerinin gözlerini gözlerinden ayırmayan sıradan âşıkların bile huşuları bizim namazdayken bile beceremediğimiz huşuyu geride bırakıyorsa daha fazla konuşmamızın, yazmamızın ne anlamı kalır?

Zaman zaman haccın öneminden bahsedilir. Haccın önemi hayatın boyunca günde beş kez belki de daha fazla döndüğün o mıntıkaya bir kez olsun gitmek, dünya gözüyle görmektir.

Biliyoruz ki orucu sağlığı olan, zekâtı parası olan, hacca borçsuz olan gider ama namazı kılmamak mümkün değil. Yolcuysan seferi namazı kılarsın, hastaysan oturarak kılarsın, kaçırdıysan kaza edersin, felçliysen gözlerinle ima ederek kılarsın... Yani buradan şu anlaşılıyor: Senden geriye sadece gözlerin kalsa ve onları su bardağına koysak o gözler namazı kılmak zorunda! Dudakları olmayan iki gözle bile namaz kılınıyormuş demek ki?

Yıllarca Kâbe'ye yönelen bakışlar giderek haccı özlemeye başlar. Kâbe, Hz. İbrahim döneminden beri hac için ziyaret edilen önemli bir yer olmuştur.

Peygamber efendimiz döneminden önce müşriklerin putlarla doldurduğu bir yer hâline gelen Kâbe, peygamberimizin gelişiyle birlikte putlardan arındırılarak Allah'ın evi, emin belde sıfatını taşımaya başlamıştır. Kâbe-i muazzama, Müslümanların kıblesidir. Mekke şehrinde Harem-i Şerif Camii'nin ortasında bulunur. Hz. İbrahim tarafından yaptırıldığı bilinmektedir. İlk temellerini Hz. Adem atmıştır.

Kuran'ı Kerim'de çok kere tekrarlanan namazın önemi oldukça büyüktür. İslâm dininin ve kulluğun direği olan namazdan kaçmak mümkün değil. Kuran-ı Kerim; Kâbe'nin insanlara, Allah'a ve Allah'ın birliğine inanan dinin, ithaf ettiği dünyadaki en eski mâbedi olduğunu Al-i İmran Suresi'nde şöyle beyan etmektedir:

"Doğrusu insanlar için kurulan ilk ev, Mekke'de dünyalar için mübarek ve doğru yol gösteren Kâbe'dir."

Nemrut tarafından cezalandırılmak üzere ateşe atılan Hz. İbrahim'e ateş serin olmuş, orası gül bahçesine dönüşmüştü. Hz. İbrahim'in davetine kavmi icabet etmez o da karısı ve oğlu İsmail'le yurdundan çıkarak Hicaz'da kimsenin yaşamadığı ıssız ve çorak bir vadiye yerleşir.

Bir zaman sonra inen vahiyle Beyt-i Makdis'e doğru gidecektir. Karısı Hacer, kendisi ve çocuğunu kimselerin yaşamadığı, yiyecek ve içeceğin bulunmadığı bu yerde onları nasıl bırakıp gideceğini sorar ama tam teslimiyet içinde rızkın Allah'tan geleceğini bilen Hz. İbrahim kimseyi dinlemeden yola koyularak teslimiyetin nasıl olacağını gösterircesine yola düşer ve daha sonra Hz. İbrahim, Mekke'de sadece Allah'a ibadet eden bir ailenin temelini oluşturacaktır.

Urfalı bir İmam Amca, Hz. İbrahim ile Nemrut arasındaki husumeti bakın nasıl anlatıyor: Aha bu gözü kör olası Nemrut, bizim İbrahim'i şurada gördüğünüz mancınıklara bağlıyor, aşağıya da böyyük bir ataş yakıyor, ataş ki ne ataş... Nemrut gelip İbraham'a diyor ki: *"Bak hele, gel sözlerinden vazgeç canını bağışlayayım, yoksa aha şu ataşte yanacaksın."*

İbraham: *"Elinden geleni ardına koyma ben sözlerimden caymam."* deyip kafasını öbür yana çeviriyor. *"Hele ataşı eyice harlayın."* diyor Nemrut. Körükçüler başlıyorlar ataşı harlamaya: *Vuv vuv vuuvv...* İbraham'da tık yok, Nemrut kızarıyor bozarıyor: *"Bak"* diyor *"Gel vazgeç inat etme,inat eyi bir şey değil."*

Koskoca İbraham takar mı paçoz bi Nemrud'u. Garibim Nemrut ne bilsin, İbraham'ın arkasında eyle bi kadro var ki... İbraham'ı mancınıktan fırlatıyorlar: *Çiiuuuvvvvvv...* Gidiş ki ne gidiş! İbraham tam havadayken bir el onu tutup yanına çekiyor: *"Hele sen gel bi yanıma..."* İbraham bakıyor Cebrail...

"Vallah kardaş tam zamanında geldin aha bu zâlim neler etti bi bilsen?" İbraham ataşa düşüyor, ataş sönüp gül bahçası oluyor. Nemrut mort olmuş, surat iki karış, İbraham sesleniyor oradan: *"Ya nassı ya, şiştin mi?"*

Kâbe'nin temelini Hz. Adem'in attığı, Hz. İbrahim ve Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed'in de onu yükselttiğini göz önüne aldığımızda Kâbe-i Muazzama'nın baba evi, sıfır noktası, buluşma noktası olduğunu söylemek abes kaçmaz sanıyorum.

Göz sinirlerinin çapraz istikameti arasındaki açıklık Kâbe'ye rastlarsa namaz sahih olur. Bu açı yaklaşık olarak kırk beş derecedir.

Kıble, Kâbe'nin binası değil arsasıdır. Yani, yerden arşa kadar olan boşluk kıbledir. Bunun için uçakta da bu yöne doğru kılınır. Her yerin bir kıble yönü vardır. O yerden bu açı kadar o istikamete dönülürse kıbleye dönülmüş olur. Bilim kurgu filmlerindeki ışınlanma odalarına ne kadar çok benziyor değil mi? Yerden Allah'a kadar giden manyetik bir alan, kontrollü bir boşluk, Kâbe...

Hz. Ali, gözlerini Kâbe'ye kilitleyip Sırat'tan geçtiğini düşünerek kılarmış namazını. Namazda kıbleye dönme şartı Kuran-ı Kerim Bakara Suresi 144. ayette belirtilmiştir: *"Yüzünü Mescid-i Haram tarafına çevir."*

İsra Suresi: *"İnsan pek acelecidir."* diyor. Kibrin gereği isteklerine bir an evvel kavuşmak için acele eden insana sabretmek zor geliyor. Sabır anında akıl ile din, arzular ve nefs acımasızca savaşır...

Kapitalizm, din ile körelttiğimiz gözlerimizi ameliyat ederek bakmayı öğretir... Kapitalizmin en önemli silâhı bakıştır. Bakış anında yüreğimizin önündeki kalkandan, yani gözden kurtuluyoruz. Bir ucu nefsimize tutunmuş olan bakış diğer ucunu göz vasıtasıyla bir nesneye doğrultunca sabretmek zorlaşır.

Şeytan hızlandıkça insan, insan hızlandıkça da şeytan hızlanıyor ve gitgide hız çağının anaforunda şeytanın tuzaklarına düşüyoruz.

Mümin, gündelik hayatında yavaşlıyor ama buna karşılık dinle imanla arası olmayan insanlar hızlanıyor, istiyor, nefsinin peşinden koşuyor, aceleci davranıyor, saatlerin rüzgârında günahla savrulup duruyor.

Doğu'nun erkek âlimlerine göre "*istemek*" kadınsı duygulardır. İstemek, eksiklik duygusundan kaynaklanır.

İnsan bir şeyi hak ettiğine inanmadan isteyemez. Modern insanın mutsuzluğu buradan kaynaklanır. O, her şeyi hak ettiğini ama tanrının ve insanların ona karşı haksızlık ettiğini sanır. Düşünün! Para, güç, şehvet, diploma, aşk için harcanan emek ibadete, kulluğa verilseydi neler olurdu?

Taha Suresi, 131. ayet, nasıl da söyleyemediklerimizi özetliyor: "*Onlardan bazı zümrelere, sırf kendilerini denemek için verdiğimiz dünya hayatının süslerine gözünü dikme. Rabbinin sana verdiği nimet, hem daha hayırlı ve değerli, hem de daha devamlıdır.*"

Besmelesiz her adım, tabiatın ve kişisel kazalarımızın dengelerini sarsar. Tecrübe; insanın eşya, nesne ve varlıklara dokunarak, onları hayatına katıp çıkarımlar yapmasıdır.

Binlerce yıldır dokunarak uğruna ruhumuzu kirlettiğimiz varlıkların kalıcı olmadığını gördüğümüz hâlde, maddede direniyor olmamız, insanoğlunun akıl ve tecrübe açısından iki adım ilerleyemediğini göstermiyor mu? Dünyayı, her saniye büyük bir felâketten, kötü elektrikten, aksiliklerden kurtarıp evrenin ömrünü uzatanlar, ileriye koşan girişimciler değil takvayla başını eğerek oturmasını becerenlerdir.

Durmak, beklemek; kabullenmektir. Kabullenmek muhabbet ve rıza ister. Durmak ve akıbetini beklemek rıza makamına ulaşa-

bilmiş derviş ruhlu insanların işidir. Durmak, yaratanın işlerine burnunu sokmamaktır.

Hz. Âdem, yasak elmaya uzandığı andan itibaren sırtımız yerden kalkmadı, cenneti ve onun tüm nimetlerini kaybettik. Şimdi on binlerce yıl önceki konuma gelebilmek için sükûnetle oturmalıyız. İnsanların; kazanmak için hep çalışmak, ileri gitmek zorunda olduklarını salık veren Kişisel gelişim kitapları aynı zamanda *"eşitlik"* ilkelerine sıkı sıkıya bağlı olan demokrasiyle flört ediyor.

şeytan ve kapitalizm, hızdan kazanır. Hızlandıkça şuurunuzu kaybederek hatalar yaparsınız, yaptığınız hataları da tabii ki yine kapitalizmin modern rahipleri; avukatlar, psikiyatrlar, psikologlar, kişisel gelişim uzmanları, ilâç tüccarları düzeltecektir. Hız, şeytanîdir ve nefsimizin peşinde deli danalar gibi koşarken durup kendimize: *"Ne oluyor, nereye gidiyorum, acelem ne?"* sorularını sormamızı engeller.

İnsan, nefsini şımartmadan yüce gönüllü ve temiz ahlâklı olması için çaba harcamalı; bunu yaparken de kötü ve çirkin işlerden kaçınmalı, dünyevî isteklerinde sık sık fren yapmalıdır. Şehvetleri kontrol edip onların, vücudun ihtiyaçlarını görecek, sağlığını koruyacak olanları ile yetinmek, aşırılıktan kaçınmak, bütün zevkleri gerekli vakitlerde tatmin etmek, gereken miktarın dışına çıkmamak ve nefsi en azından mahrum etmemek gerekir. Bu da kazancına göre geçinip, kolay olanına razı olmak, para ve itibar, makam hırsını terk etmekle mümkündür.

Belki de öncelikli özelliğimiz *"tevazuu"* sahibi olmaktır. Tevazuu için kendi konumunu eleştirmeden kabullenmek gerekir. Bize sunulan her ikramda rahatsızlık duymalı, övüldüğümüz yerden uzaklaşmalıyız.

Tevazuu yitimi rekabet hırsının palazlanmasına sebep olacaktır. Rekabet duygusu arttığında insan, karakterini serbest bı-

rakır ve artık düşünmez, ayrım yapmaya çalışmaz, hayâ etmez, hayvanlaşır. Çünkü insan, bu saydığımız özelliklerle de hayvanlarla arasındaki farkı göstermiş olur. Tersi durumlarda istek ve şehvetiyle huzursuz, öfkeli, mutsuz, kindar ve kötü ahlâklı olur. Nefsi, onu kızgınlığa, hırsızlık ve haksız kazanca sürükler.

Hz. İsa diyor ki: *"Allah için amel işleyin, mideniz için değil... Fazlalık olan dünyalıklardan sakının. Fazla olan dünyalıklar Allah katından bir cezadır. Gökteki şu kuşlara bir bakın; sabahleyin çıkar akşamleyin geri dönerler. Yanlarında rızık namına bir şeyleri yoktur. Ne ziraat yapar ne de hasat ederler ama Allah onları rızıklandırır. Eğer; 'Bizim midelerimiz onların midelerinden daha büyüktür.' diyecek olursanız; o zaman şu vahşî sığır, merkep ve diğer hayvanlara bakın. Onlar da sabah çıkıp akşam döndüklerinde yanlarında rızık namına bir şeyleri yoktur. Ekin ekip hasat da yapmazlar, fakat Allah, onları da rızıklandırır..."*

Tevekkülün üç derecesi vardır: şikâyeti terk etmek, razı olmak ve muhabbettir. Şikâyeti terk, sabırdır. Rıza göstermek, Allah'ın takdirini hoş karşılamaktır. Muhabbet ise başına gelenlere sevgiyle bakmasıdır.

Sabır gösterip razı olmak *"katlanmak"* demek değildir. Kibar sessizlik kılıfında gösterilen katlanma, ahlâksızcadır. Bu yüzden muhabbet şartı önemlidir.

Sabrın da *"sessizlik stratejileriyle verilmiş bir yanıt özelliği"* varsa amacına ulaşamaz. Nezaket ya da dinî ödev gereği ihlâsla yerine getirilmemiş *"Sabır"* katlanmaya dönüşerek kalbimize isyan tohumları ekebilir ve hepimizi duygusal çilecilerin masalarına meze yapabilir.

Satırlarımızı sıklaştırarak şöyle diyelim: *"Rabbim, beni sen yarattın ve sen yazıyorsun, her metnine sâdık kalacağım, ne gözyaşı ne kahkaha, ikisine de uzağım..."*

Modern dünya ve şeytanın *"Bir şeyi çok iste ki olsun, evrene titreşim gönder ki dünya senin için organize olsun."* telkinlerine inat, ben; ileriye atılan bir insanın, ebediyen kazandığını görmedim. İleriye dönük adımlar attığınız andan itibaren, bütün tabiat örgütlenip sizi durduracaktır, çünkü hayrını istemeden nefsanî isteklerle ileriye atılmış her adım başka birinin hareket alanını kısıtlar, dengeler değişir, birilerini silâhlandırır. İnsan olmak; insan olduğumuzu hatırlamak ve varlık amaçlarımıza dair sorular sorabilmemizle başlar. Nefsimize *"Dur!"* diyemediğimiz için her gün biraz daha barbarlaşıyoruz.

Trafik kazaları, hastalık, hapis artık bu çağda belâ olmaktan çıkıp gündelik hayatın parçaları hâline gelmeye başladı. Nicedir, bacağı kırılıp hastanede kıpırdamadan tavana bakamayanlar insan olduklarını hatırlayamıyorlar.

Hastalık ve hapis, ruhumuzun üniversiteleri, manevîyatımızın mâbetleri oldular... Zaten eskiler, âdi suçlar işlememiş ama hapis yatan insanlara *"Yusuf'un zindanındasın"* derlerdi. Ne kadar mânidar değil mi?

"Günde yirmi kez ölümü hatırlayan cennete gidecek." diyor peygamberimiz. Hayatın ölümü unutturduğu bu korkunç çağda, dünyamızı da ahiretimizi de kaybediyoruz.

İnsanoğlunun, dünyaya gelirken tek garantisi vardır: Ölüm... Kimse sana; zengin, fakir, iyi, kötü, âlim, câhil, sağlıklı ya da sağlıksız, başarılı veya başarısız olacağınızı söylemez ama doğduğumuz andan itibaren her an ölebileceğimizi herkes bilir. Tek gerçeği *"Ölüm"* olan insanoğlunun bunu unutması dünya telâşından olsa gerek. Oysa; hepimiz, dünyanın yaşanılacak yer değil ölünecek bir mekân olduğunu biliriz!

"Nasihat istersen ölüm yeter." Nasihat almaktan korkuyoruz, çünkü ölümü hatırlayıp kendimize sorular sorduğumuz an ka-

pitalizm çökecek, dünya cennete dönüşecek... Kendini bilen adamlar, gün içinde yirmi kez ölümü hatırlatmayan insanlarla arkadaşlık yapmazlarmış, şimdi bizler; durup dururken ölümü hatırlatıp midemizi bulandıran adamlardan soğuyor, onlarla yan yana gelmemeye çalışıyoruz. Dilinde ölümle gezenler melankoli, depresif damgası yiyor. Polisin, askerin, aşçının, kafasına şapka ya da benzeri şeyleri takmalarının hikmeti, görevlerini hatırlasınlar, hiç unutmasınlar diyedir. Her üniforma bir hatırlatmadır. Bizler, kafamızdan sarığı çıkardığımız gün ölümü unuttuk...

Bildiğiniz gibi sarık, bize kefen olmaya yetecek büyüklükteki bezden yapılırdı. Müslümanın tek varlığı olan sarığı, öldüğü yerde ona kefen yapılırdı, yani; kabrimizi başımızda taşıyorduk!

Psikolojik olarak düşünün; başımızda kabrimizi taşırken şeytanlık düşünüp dünya malına mihnet edebilir miydik? "*Nike*" şapkanın altındaki İngilizce bilen insanlara ölümü nasıl izah edeceğiz? Ölümü unutmayan, hep aklında tutan insanlar bizim için tehlike olmaktan çıkar. Ölümün korkusu diğer yaşayan varlıkların hayatlarına saygıyı arttırır. "*Biz, bu dünyaya ölmeye geldik!*" dediğimiz gün "*acele*" etmeyiz. Her dakikamızı ibadetle değerlendirmeye gayret ederiz.

Modern dünyada "*ânı yaşamak*" denen zırva, bizde anlam bulmaya başlar. Her an, ibadetlerimiz için son şans demektir. İbadet ve kullukta acele etmeye can atmaya başlarız. "*Bu dünyaya bir kez geliyoruz, bir daha mı geleceğiz canım?*" diyenlere: "*Evet, bir kez geldik, bir daha gelmeyeceğiz, öyleyse kullukta hata yapmamak, ibadetlerimizi ertelememek, anı yaşamak ve iyi değerlendirmek gerek!*" *diyeceğiz...*

İnsanı korkutan ölüm değil, ölüm düşüncesidir. Yavaşlamadan, kendimize "*Çüş!*" demeden, sorular sormadan, insanın

görevlerini idrak edemeden yaşarsak *"ânı"* ıskalar ve ebediyen kaybederiz.

Evet, bizler bir adım önümüzü görürsek, hayatımıza hedefler koymaya başlarız. *"Hedef"* koyduğumuz an, ahireti unuturuz. Ölümü ve ahireti unutarak attığımız her adım Allah'ın arazisinde izinsiz, *"Besmelesiz"* dolaşmaktır ki ayaklarımız bizi hayra götürmez! Kendi ayaklarımızın bir adım ötesi cehennemdir, hukuk ihlalidir, haramîliktir...

İleriye doğru bir adım atmak enerji kaybıdır, daha sonra kaybettiğimiz enerjiyi yerine koymak için çalışmamız gerekir ama kapitalist düzende hiçbir zaman çalışmamızın karşılığı bize kaybettiğimiz enerjiyi telafi ettirecek kadar geri dönmez, yani; çalıştıkça yoksullaşırız, etimiz, kemiğimiz erir.

Dikkat edin, siz çalıştıkça sizin başınızda, sizin emeğinizle, sizi yöneten birileri oturdukları koltuklarında şişkolaşır ve kasalarını parayla doldururlar. Niçin bir adım atarak başkasının göbeğine yağ olalım? Onlar, bununla da yetinmezler, ayrıca hak ettiğimizden azını kazandığımız aylığımızı almaya giderken bu kez onları dilimizle yağlarız.

Çok garip, onlar koşu yaparak göbek yağlarından kurtulmaya çalışıyorlar ama biz onlar için çalıştıkça, koşturdukça tüm vücutları yağ bağlıyor! Kapitalizm, yoksulların yağlarıyla beslendikçe biz günden güne eriyoruz. Hiç aklımız yok mu?

İnsanoğlu cennette; yiyip, içip, şükredecekti ama Hz. Âdem; kendisi için küçük, insanlık için büyük olan o adımı atıp elmaya uzanınca, ilâhî sofradan kovulup, dünyada karnımızı doyurmak için çalışmak, çile çekmek zorunda kaldık.

Hz. Havva, körleşip elmayı görmeseydi, Hz. Âdem de o an topallayıp yürüyemeseydi hayatımızı yaşayacaktık ama bakın geldiğimiz dünyada koşuşturmaktan ölümü unutup, hayatı ıs-

kalıyoruz... Ölümü unuttukça da bizler için imtihan olan bu dünyada yine sınıfta kalıp, ikinci kez cenneti ıskalayacağız. Kapitalist, günahkâr dünyalık adamlar ve ideolojiler yüzünden cehennemi boylamak üzereyiz!

Benliklerimiz ilâhlaştı. Nesnelerle, yeteneklerle, maddîyat ve imajla kendimizi kutsuyoruz. Allah'ın yarattıklarıyla örtünüp kendimizi kutsamak zâlimlik, terbiyesizlik olsa gerek. Oysa var olan her şey Allah'ı hamd eder...

Biz, eylemlerimizi onu hamd etmek için gerçekleştirmeliyiz. Dünyaya baktığımızda aczimizi anlamak yerine önemimizi tartışmak şeytansı bir düşünce olsa gerek?

Hamd Allah'a mahsustur. Bize düşen nefsimizi kınamak, kötülemek ve gayretimizi arttırmaktır. Marifet, insanın kaygılarını teke indirmesidir. Ahireti unutmadıkça ölümü hatırlayan, tüm amacı cennet olan insan, sıradan kaygılardan kurtulur.

Sabır, İslâm dininin ahlâkıdır. Kulun çektiği acılara yüzünü ekşitmeden dayanmasıdır, çünkü kulluğun kriterlerinden biri de Allah'ın senaryosuna sâdık kalmaktır.

Hz Eyüp'ün: *"Başıma bu dert geldi."* demesinde bile tartışılan sabırsızlık, sıradan insanların sözleriyle karşılaştırıldığında nasıl bir azaba uğrayacağız acaba?

Ağlayıp, sızlanmak sabırsızlığın yandaşıdır. Sabırsızlık kılıçlarını gökyüzüne çekemeyen bazı insanlar sızlanarak kulluk ahlâklarını yaralarlar. İman sahibi, sabır ve şükürle doğru yolda sabit kalır. Günah, haram ve zevklere koşan nefs, istemediği ibadetlerden, kulluktan kaçar. Biz, bedenimizin isteklerinden kurtulup yüreğimizin isteği olan kulluğa yöneldikçe insan olabiliriz. Kötü işlere karşı terk duygumuzu geliştiremediğimizde kaybedenlerden oluruz.

Dünyanın süratle günden güne eriyerek yok olduğunu düşünebilmeyi becerebilirsek, onun nimetlerinin de geçici olduğunu anlayıp, sonsuz olan ahiret için çalışırız. Yüreğimizi bu duygularla boşaltmadan rahmet yağmurları içimize yağamaz!

Münafikun Suresi'nde Allah diyor ki:

"Ey iman edenler! Sizi, mallarınız evlâtlarınız, Allah'ın zikrinden alıkoymasın." Hz. İbrahim'in Allah ile arasında İsmail'in sevgisi yerleşince onu kurban etmek istedi. Allah ile aramızdaki her sevgi bizi ondan uzaklaştırır, istikametimizi bozar.

şeytan, bütün zenginlik ve güzellikleri *"hak ettiğimize"* inandırmakla başlar işe. Bizlere yeni hedefler göstermekten geri durmaz. *"Uzanıp almamızı, tutup koparmamızı"* ister hep. Kasabadan gelmişizdir, büyük şehirde karnımızı doyurmak bize yetecektir, fazlasını istemeyiz aslında ama şeytan devreye girip bu masum düşüncelerimizi yıkar:

"Bakın, o kazanıyor. İyi arabaya biniyor, şu semtte oturuyor. Sen aslan gibisin; yakışıklısın, yeteneklisin, zekisin ama güçlerinin farkında değilsin!" der. Ona çabucak inanır, nasihatlerini dinlemeye karar veririz. En tehlikeli yanımız budur. İyi ve güzel olan her şeyi hak ettiğimize yürekten inanan insanlar olarak poza girmişken aniden gelen yıkımlar *"Bana bunu yapamazlar, ben bunları hak edecek insan mıydım!"* sorularını tetikler. İçimizdeki dev silâhlanır, önüne gelene ateş etmeye başlar: *"Ben, bu hâllere düşecek adam mıydım?"* sorusu sinirlerimizi bozar, kibrimizi büyütür, şeytanın ortağı yapar. Artık, kasabana geri dönsen bile *"Ben, burada harcanıyorum."* nakaratı beynini kemirir.

şeytanın istekleriyle paralel bir hayat felsefesi güdüyoruz: *"Hep kazan, ye, iç, tüket, komutan sen ol, tevazuya gerek yok, sen en iyisisin niçin ikinci olasın, en güzeline layıksın, büyüksün, özelsin, farkında olmadığın daha nice güçlerin var, öne geç, saygın ol*

... vs..." Sanki Allah'a karşı görevlerimizi lâyıkıyla yapmışız gibi bir tavır içinde istek listelerimiz uzadıkça uzuyor...

Ebu Hureyre'den aktarılan şu hadis tüylerimizi ayağa kaldırtmaya yetmez mi: "*Kim, bir yerde oturur, Allah'ı zikretmezse Allah'a karşı aleyhinde bir eksikliktir...*" Çocuklarımıza şeytanın emirlerini; "*başarı öyküsü*" ya da "*çalışmak ibadettir*" diye ezberleterek onları nasıl bir kimliğe büründürdüğümüzü bir anlayabilsek, bu satırları onlarca insanla paylaşabilsek kazanan biz olacağız ama biliyorum ki ahir zamanda faydalı bir fikir etrafında örgütlenebilmek, yararlı kitapları çok satanlar listesine sokabilmek imkânsıza yakındır.

Korkularımız büyüdükçe savunma silâhlarımızı büyütüyoruz. Dünyadaki her insan, kapitalistler için birer müşteri olmasaydı, inanın süper güçler hepimizi kitle imha silâhlarıyla bir gecede yok ederlerdi.

Kurt, cılız koyunların bir müddet otlanmasına izin verirmiş... Çayırları kendileri pazarladıkları için semirip güzelleşene dek bize dokunmuyorlar! Kendimize yüksekten bakmak, kendimize yabancılaşmak fıtratımıza ters düşer. Kendimizi severken "*her şeyi hak etme duygusu*"yla hırçınlaşıp önce kendimize sonra da çevremize zulmeder ve zâlimleşiriz. Tanrısal gözlerle, tepeden kendimize bakınca yaşadığımız andan kopup kendimizi kendimize terk ederiz.

İntihar; kibrin, bulunduğu yeri beğenmemenin, "*Daha iyisine layıkım, harcanıyorum, yazık bana...*" duygularının neticesi olduğu için tüm dinlerce yasaklanmış ve çirkin görülmüştür. İntihara meyillenen insan "*Hak ettiğim yerde değilim!*" diyerek ayağa kalkıp tanrısal gözlerle nesneleri düzenliyor ama nesneler ve tüm varlık âlemi onu yalanlayınca çıkmaza düşüp karar veriyor.

"Ey iman edenler! Sabır ve namazla Allah'tan yardım isteyin..." Bakara 153. ayet... Varlıktan çok, yokluktaki sabrımız, fakirlikteki yönelişimiz önemlidir.

"Sabır" günahlardan uzaklaştırır. Sabırdan daha önemlisi ise; *"Rıza"* makamından sonraki *"Şükür"* makamıdır. Kul, burada belâyı bile nimet görüp kendini, ibadetlerini, kulluğunu gözden geçirir. Haksızlık anlarında bile affetme, vazgeçme büyüklüğünü gösterebildiğinde kalbine kin ve intikam duygularının yerleşmesine müsaade etmemesini sağlamış olur.

*"Belâ"*nın, musibet gibi görünen olumsuzlukların insanlardan değil, seni eğitmeye çalışan Allah'tan geldiğine inandığınız zaman dünyaya katlanmak daha kolay olacaktır.

En büyük makam ise; kötülüğe karşı iyilikle karşılık vermektir ki bu yaşadığımız dünyada müzeye kaldırılmak üzere olan bir makamdır... Rad Suresi 24. ayet:

"Sabrettiğiniz için selam size..." diyor. Bu ayet sınıfını geçmiş cennetlikler için söylenmişe benziyor değil mi?

Şimdi de iyice yüreğimize su dökülsün diye şu ayetleri hatırlayalım:

"Sabredenleri müjdele ki onlar başlarına bir bela geldiği zaman; biz Allah'ın dünyadaki takdirine teslim olmuş kullarıyız ve biz ahirette de yine ona döneceğiz, derler. İşte onlara Rablerinden marifet ve rahmet vardır ve işte onlar hidayete erenlerin ta kendileridir."

Kuran'ı Kerim: *"Güzel bir sabır"*dan bahseder. Peygamber efendimiz de: *"Belâ anındaki ilk sabır önemlidir."* diyor. Çünkü musibete ilk anda sabır gösterilirse şiddeti kırılır, kuvveti zayıflar, sabretmek daha kolaylaşır. Çaresizliğimizi anlayıp sabretmeyi öğrenene kadar geciktiğimizde kalbimiz bu hislerle çoktan kararmış olur ve

sabrın faydası kalmaz. Bir anlamda da gecikmiş sabra "*Katlanmak*" demek daha yerinde olur.

Gün içinde kullandığımız: "*Ne yapalım, oldu bir kere, katlanacağız artık!*" cümlesi, bizlerin nasıl bir riyakârlık içinde olduğumuzu göstermiyor mu? Çünkü sabır takvadandır, bir anlamda farzdır. Bu cümleyi "*Rakımı da içerim namazımı da kılarım, namaz kılmasam bile iyi niyetli bir adamım!*" diye düşünen insanlar rahatlasınlar diye yazmıyorum ama sabır; şükür, rıza göstermek, yerine göre şekli ibadetlerin üstündedir.

Yeri gelmişken; "*Şeklî ibadetler olmadan diğerleri olamaz, olsa da inandırıcı durmaz.*" diyerek kurmuş olduğum bir önceki cümlenin azabından kurtulmak istiyorum!

Sabır, şükür ve rızadan yola çıkarak anlattığım bu sayfalardan da anlaşılıyor ki "*Zafer sabredenlerindir!*" parolasına inat şeytan bizi aceleye getirerek dünyadan küçük bir parça tattırıp ahret güzelliklerini elimizden alıyorlar... Dünyadaki meşgûliyetimizin ne olması gerektiğini bilmediğimiz sürece de önümüze gelenin arkasına düşeceğe benziyoruz...

Kâbe, insanların Allah'a ibadet etmeleri için yapılan ilk yerdir. Bununla ilgili Cenab-ı Allah şöyle buyurmaktadır:

"*Doğrusu insanlar için ilk kurulan ev, Mekke'de, dünyalar için mübarek ve doğru yolu gösteren Kâbe'dir.*"

Elinizi vicdanınıza koyun bir herhangi zengin Müslümanın evine, şatafatına, lüksüne bakın bir de tüm insanlar için toplanma yeri olan Allah'ın Evi'ndeki sadeliğe bakın... Müslümanlar Muasır medeniyet seviyesine çoktan ulaşmışlar da Batı'nın haberi yok maalesef!

Kâbe; değerlerin, gerçeklerin ve yalanların saniye başı değiştiği ahir zamanda konfora karşı sadeliğini koruyarak bizlere tekrar nasıl insan olabileceğimizi anlatacaktır.

Müslümanlarca dünya üzerindeki en kutsal mekân kabul edilir. Müslümanlar Namaz kılarken yüzlerini Kâbe'ye dönerler. Ölüler yüzleri Kâbe'den geçen meridyene bakacak şekilde gömülür. Bu demek oluyor ki biz dünyada yaşarken de öldükten sonra da Kâbe'ye bakacağız, ondan başka yön yok, gözlerimizdeki tüm ışığı oradan alacak ve bakışlarımızla kirli olan her şeye nazar ederek temizleyip arındıracağız.

Marş okununca nefes almadan, kıpırdamadan kılıç gibi duran insanlar kadar, "Kâbe" denince dizleri titreyen adamlar olabildiğimiz gün ümit var demektir.

Aksi hâlde rahmetine sığınıp bekleyeceğiz, namaz niyaz hak getire...

Her çağın bir kutbu vardır. Maşallah bu çağın kutbu da Google oldu.☺

İnsanlar âlimi ulemayı bıraktı. Google'a sorup danışmadan, bakmadan kimse mutmain olmuyor. ☺

Menzil'e bağlı arkadaşlar "*Önemli kararlar alacakları zaman şeyhlerine danışıyorlar, dua istiyorlar.*" diye ağır ithamlar altında ezilirken kimseden "*çıt*" çıkmıyor ama bütün Müslümanlar her işlerine Google'la başlayınca problem çıkmıyor. ☺

Müslüman, Müslüman ile fikir anlaşmazlığına düşüyor, kavga ediyor fakat (*Google ve Yahoo mezhepleri*) ayrı arama motorları oldukları hâlde uyum içinde paslaşıyor. ☺

Modern dünyanın mezhepleri arasındaki bu kardeşlik benim gözlerimi yaşartıyor, ya sizin?

İçinizdeki Öküze "Oha" Deyin (Fincan Yayınları, cep boy) kitabımda Batı'nın, Amerika'nın dünyadaki tüm nesneler üstündeki pornografik göndermelerini bilimsel ve felsefi olarak inceledim. Çok sayıda insan tebrik etti fakat bazı arkadaşlarım "*Hocam, bir tasavvuf kitabında bunların olması bizi üzüyor.*" dediler, derdimi bir türlü anlatamadım.

Allah korusun, Batılı kişisel gelişimciler gibi: "*Hakkımda başkalarının ne düşündüğü hiç önemli değil, kendimi memnun eder ve öncelikle kendi bilgilerime, tecrübelerime önem veririm.*" demiyorum.

İnsanoğlunun kendini savunma esnasında nefsine yenik düştüğünü biliyorum çok şükür ama (*ki bu ama diye başlayan cümleler de çoğunlukla neftsen kaynaklanır!*) ama ben Türkiye'de anti modernizmin birkaç öncüsünden biriyim ve belki en sertiyim.

Kitaplarımda modernizme savaş açmışım, *Doğu-Batı* karşılaştırmaları yapıyorum.

Bizi anlatırken merhametten, kul hakkından, kardeşlikten, kitaptan, ahiretten bahsediyorum ama sıra Batı'ya gelince; savaş, para, ticaret, vibratör, pornografi, sinema, homoseksüellik gibi kavramlardan başka şey bulamıyorum. Ne yapayım? Bir yazar olarak hepsini eleştirirken bile ağzıma almak zorunda değil miyim? Bu yüzden kitabıma tasavvuf değil, *neo tasavvuf* demedim mi?

Bir eylem veya davranış içerideki dürtülerden yola çıkar. Biz buna "*niyet*" diyoruz. Tutup "*Batı'yla kendi nefsim için kavga edeyim, sonra da buradan çıkan gürültüyle hayatımı yaşarım demedim ki?*" Ben oturup cami avlularında satılan Yarım Namaz Hocası kitaplarının yazarı değilim ki? Böyle bir iddiam yok. Keşke olsam ama olamam!

Soldan geldim, otuz beş yıl ateist yaşadım, beş yıldır yarım yamalak Müslüman olmaya çalışıyorum, Allah'ın rahmeti olmazsa eğer, merak etmeyin sizi cennette rahatsız bile etmem belki! Dünyada ilk kez kişisel gelişim kitaplarına karşılık veren ve iki gömleği olmayan bir adama karşı bu ucuz bel altı vuruşlar müstahak mı?

Dünya başka şekilde dönüyor, referanslar, sunumlar, sanatın ve anlatımın biçimleri değişti. Sinemaya bakın her on yılda bir yeni gösterme biçimleri gelişiyor, ha keza reklam sektörü durup dinmeden yeni kuşağın algı biçimlerine göre metinler buluyor, yazdırtıyor.

Sokakta Nike şapka takıp, Shakira dinleyen, yabancı sigara içen bir çok gencin kendisi ve ailesi Müslüman. Şimdi bu çocuklara medrese ağzıyla yaklaşınca bizden bir şey anlamıyorlar. Onları yargılamak yerine seviyelerine inmemiz gerekiyor. Çağın dili ve işleyişini geri plana atarak o seviyeye inemezsiniz.

Ümmetin kaybedecek bir çocuğu bile kalmadı, böyle bir konforumuz yok.

Bir ateistin inanca yönelmesi tam bir mucizedir, eğer parayla ölçülseydi müthiş bir rakama mal olurdu... Kendimden biliyorum☺

Bunların farkındayken Müslüman bir ailenin ergen çocuğunun seviyesine inmeyerek onu kurda kaptırmamak, modern dünyaya yem etmemek bizim karizmamızdan daha önemli değil mi?

İçinizdeki Öküze "Oha" Deyin ve *Yılgın Türkler* (Fincan Yayınları, cep boy) kitaplarım Batı'nın yüzyıllarca biriktirdiği pis kavram, put ve iğrenç nesnelere atılmış en büyük tekmedir ve alanında tektir. *"Bizde insan-ı kâmil olmak vardır, biz cemaat olarak gelişiriz, biz bireyci değiliz, biz hayvan değiliz, kişisel olarak gelişip kibrimizle ve servetimizle cehenneme gitmek istemiyoruz,"* dedim, kitabımda. Batı'yı döverken referans olarak mübarek kitabımızı, Peygamber Efendimizi aldım. Dört yüz sayfa kan kustum, insanları bu yeni dinden alıkoymaya çalışıyorum ama bel altından tekme yiyorum, reva mı?

Şimdi soruyorum *"Bir tasavvuf kitabında hem o hem bu var"* diyenlere: Google'a, Yahoo'ya güzel amaçlar için bile girmiş olsanız orada pis şeyler bile size istemeden bulaşıyor değil mi? Nedir öyleyse sizdeki bu Google aşkı?

Edep Yahoo!!!

Hz. Adem'e bütün imkânlar verildi ama sadece şu yasak ağaca dokunma denildi. O da şeytana uyup dokununca cennetten kovuldu. Hz. Adem'in başına gelen her şey her insanın başından geçecektir. Onun bütün sınavlarından bizler de geçiyoruz.

Bazı kaynaklar yasak ağacın bilgi olduğunu söylese de bir kısmı ağacın elma olduğunu bildiriyor biz de bir an öyle kabullenelim ve diyelim ki insanın elması domuzdur. Domuz da bizim elmamız, yasak meyvemizdir.

Şimdi, kuş kafalı bazı insanlar diyorlar ki: "*Bilim gelişti, domuzun insana bir zararı olsaydı, Batılılar onu yemezdi, adamlar her şeyi inceliyorlar domuzu mu incelemeyecekler?*" Kuş kafalılar bunu da anlayamadılar.

Allah, bize bir yasak koyuyor. Mesele onun elma, armut, tavşan, kuzu, domuz olması değil.☺

Rabbimiz bir yasak koyuyor ve bizi sınıyor ama insanoğlu hep soru sorduğu için tuzağa düşüyor.

İman ederken beynin devreden çıkması gerekir. Domuz zararlıdır ya da değildir bunu araştırmanın ne anlamı var. Şimdiki aletlerle onun zararlarını görmüyor olabiliriz veya cidden fizikî olarak bir zararı yoktur bilemiyorum. Allah, Müslümana domuzu haram kılmış o kadar! Bu yasak çiğnendiği an cennet tehlikeye giriyor, Müslüman için bundan daha büyük bir zarar olabilir mi?

Müslümanda beyin olmaz, olmamalıdır... Beyin, iman yollarını tıkar. Ne çektiysek beynimizden çektik. ☺ Haramlar üstüne akıl yürütmek hepimizin biricik kusuru oldu. Haramı, yasağı mercek altında kurcalamanın kime faydası olabilir? Bir haramın niçin haram olduğunu incelemeye kalkışmak bile dinden çıkarır Allah korusun!

Bizlere domuz yemek yasak. "*Neden, niçin*" demeden onun adını duyduğumuz an tiksinmemiz gerekiyor. Cenab-ı Allah o mübarek hayvanı biz yemeyelim ve tiksinelim, kulluğumuzu ispat edelim diye yarattı yoksa kişisel olarak bir problemimiz yok.

İçkinin zararlarından dem vurup, domuzu temize çıkarmanın tek gayesi vardır o da kişisel menfaatlerdir, nefsine yenilmiş olmaktır. Bu ağızlar şeytanındır.

W. Disney'in yaptığı çizgi filmlere baktınız mı? Orada domuzlar oldukça şirin çizilir, babacandır, sevimlidir. Bu çizgi filmleri İslâm dünyasının satın alıp çocuklara izlettirmesine anlam vermek çok zor.

Gün içinde soruyorlar: "*Hocam, tamam domuz yemeyeceğiz ama ondan nefret etmek zorunda mıyız?*" Tabi ki nefret etmeyeceğiz. Nefret, Allah'ın yarattığı bir şeyi beğenmemektir. O'nun yaratışına ve yaratıştaki hikmetlerine muhalif olmaktır. Nefret etmeyeceğiz lakin tiksineceğiz. Tiksinmek o nesneyle bizim aramıza mesafe koyar.

İştah nedir? İştah, karşımızdaki şeyi yemek, içimize almak, onun damarlarımızda kan olması için arzu duymaktır...

İştahı kaçıran tiksintidir. Domuzdan nefret etmeden tiksinmek bize yeter. Domuzdan tiksindikçe Hz. Adem'in kursağımızdaki günah elmasını parça parça kusmuş olacağız.

Biz, izah istemiyoruz ve domuz yemiyoruz. Domuz, bizim günah elmamızdır, işte o kadar! Yahudi'nin bile yemediğini biz niye yiyelim ki?

- Hocam yemeyin ama tadına bakın birazcık bari!

- Biz, günah elmasının tadına baktık çok çok önceleri, siz işinize bakın hadi see...

And İçmek Ateist Yeminidir

İçinizdeki Öküze "Oha" Deyin (Fincan Yayınları, cep boy) kitabımda uzun uzun paralel dinlerden bahsetmiştim. Modern insan dine karşı çıkarken, dinlerin kurallarını, ritüellerini kopyalayıp benzerini yaparak kullanıyor.

Namaza itiraz ederler ama onun yerine jimnastiği, beden eğitimini, yogayı koyarlar. Oruç tutana gülerler, diyet kültürü yaratırlar. Allah'ın kitabını istemezler anayasa hazırlarlar. Zekâttan haberleri yoktur fakat onun yerine de vergilendirilmiş kazancın kutsallığından dem vururlar. Neyse uzatmayalım, kitabımda yirmi otuz sayfa anlatmıştım.

Kuran'a yemin etmeyi ilkellik sayan modern laik devletler çocuklarımıza ve insanlarımıza and içmeyi öğretiyorlar, bana da and içmenin ne demek olduğuna bir tanım yapmak düşüyor müsaade ederseniz?

And içmek, ateist yeminidir!

Çağdaş aileler tarafından kibarlık budalası gibi yetiştirilen, şükürsüz çocuklara acıyorum doğrusu.

Zavallı çocukların kendilerini yaratan, giydiren, rızkına kefil olmuş, koruyan, bağışlayan, ona cenneti sunan Allah'tan haberleri yok ama kendilerine verilen bir sakıza teşekkür etmek zorundalar.

- Bak, sana sakız almış, önce teşekkür et amcana.

- Teşkür iderim...

- Çocuk işte amcası, hep tembihliyoruz ama unutuyor işte.

"*Bizim çocuk Rabbini tanıyor mu, ona karşı kibar, takva sahibi bir kul olabilecek mi?*" diye düşünebilecek çok az insan kaldı.

-Bak yavrum, bu senin alnın, onu sana Allah verdi, onu secdede eğ, teşekkür et...

-Bak yavrum, bunlar ellerin ve ayakların onları hayırda yarıştır, Rabbine teşekkür et...

Çocuklar! Kimsenin kimseye bir şey verdiği yok. Rızkımızı Allah veriyor, vesileler ve sebepler oluşturuyor. Kimseye teşekkür etmek zorunda değilsiniz.

Haberlerinde "*Eyvah! Kar geliyor, beyaz felâket kapıda*" şeklinde bir cümle kurabilen televizyonları izliyoruz. Çocuklar da bunları izliyor, Allah'a karşı kaba büyüyorlar. Bir nimet olan kar

için *"Beyaz felâket geliyor..."* diyoruz, sonra da zavallı çocukları bir kibrit çöpü için teşekküre zorluyoruz. Bu ne ayılık?

"Küresel ısınmaya çare bulamazsak kıyamet gelecek, kıyameti biz getirdik, kıyamet bizim yüzümüzden oldu, elimizle yapıyoruz..." Kıyamet gelirse sen mi durduracaksın hayvan?

"Kıyametin sebebi de insanlık, yani biziz şekerim, hava kirliliği, fabrikalar, ormansızlık, savaşlar, emm..." Kıyametin vakti var, günü gelince işaretlerini vererek gelecek, sen de, senin efendilerin de, o adam yerine koyduğun insanların ve bilimin de, yerle bir olacak pis kokona...

Her şeyin neden ve sonucunu insana bağlıyorsunuz, bari kıyameti Allah'a bırakın rica ediyorum, lütfen.

- Tefekkür ederim!

Ailene Namaz Kılmayı Emret

Yukarıdaki başlık, mübarek kitabımızdan bir ayettir. Bugün anne-baba deyince çocuklarının geleceğini düşünen, hep onlar için çalışan rızkı getiren, haşa Allah'a iş bırakmayan, çocuklarının hayatta kalmalarını kendilerinden sanan insanlar akla geliyor.

Kadınlarımız makyajlarını yapıp şişmiş gözlerle sabah sokağa çıkıyor, akşama kadar çalışıyor, sosyal hayat içinde bin türlü günaha bulaşıyor ama çocuklarının geleceği için...

Erkeklerimiz, babalık görevlerini dersane, okul, kurs parası bulunca tamamlamış oluyor.

Beyaz eşya, dersane, okul, ev kredisi taksitlerimize ve su, elektrik, telefon faturalarına gösterdiğimiz ciddiyeti namazlarımızda göstermiş olsaydık cennetin kapılarını aralamış sayılırdık belki de...

Çocuklarımıza İslâmî terbiye vermek, ibadetleri öğretmek, yapmayınca onları uyarmak farzdır. Çocuklarının üç günlük dünyalıkları için kendilerini cehenneme atan anne-babalar, onların ahretlerini düşünmez oldular.

Allah'la ticaret yapmayı bilmiyoruz, esnaflık ölmüş, esnaflığı beceremiyoruz.

Çocuk okuldan kaçınca, ders çalışmayınca, piyano kursunda başarısız olunca, İngilizce öğrenemeyince ve müzikten fizikten sınıfta kalınca tokatı yiyor fakat namaz kılmayınca

büyük bir anlayış gösteriliyor. Kendisini de çocuğunu da yaratan Allah'tan daha büyük merhamet sergiliyorlar. Bilseler ki beş vakit namazla zamanlarını düzenlemeyi öğrenen çocuklar daha başarılı olacaklar o zaman işler değişecek ama onu da bilmiyorlar.

Askere gitmeyen erkek olgunlaşamaz. Askerlik, ana kuzusu erkeğe kul olmayı, emre itaati, iradesini başka birisine terk etmeyi öğretir, öyleyse Müslüman, çocukluktan çıkar çıkmaz namaza başlayınca olgunlaşacaktır. Bizim askerliğimiz çok erkenden başlıyor anlayacağınız...

Her insan *"İslâm fıtratı üzerine doğar."* sözü, çoğumuzun kafasını bulandırıyor, yanlış yorumluyoruz. İslâm fıtratı üzerine doğmak cennet garantisi demek değildir. İnsan, sosyal bir canlıdır, yaşadığı toplumun karakteristik özelliklerini gösterir, burada en büyük görev ailelere düşer.

Çocuğa kendisini leyleklerin değil Allah'ın getirdiğini ve doğal olarak kulluk görevleri olduğunu bildirmek, öğretmek, tekrarlamak, uygulama eksikliğinde ise uyarmak görevimiz vardır. Kaldı ki leyleğin yavrusu bile annesinin peşinde göç edip duruyor, leylek kendi yavrusunu eğitim için akbabalara teslim etmiyor!

Kadınlarımız, mallarımız ve çocuklarımız ayaklarımıza bağ oluyorlar haberimiz yok. Haberimiz olunca da iş işten geçecek. Biz yine de yazmış olalım diye bu satırları döktürüyoruz. İnsanoğlu kör ve sağır, farkındayım ama ne yaparsınız alışkanlık!

Kadınlar Namaz Kılmayan Erkekler Yüzünden Frijit Oldular!

Erkek çocuk, namaz kıldığı andan itibaren erkek olur. Çoğunlukla namaz kılan bir insanı korkutamazsınız, satın alamaz, yalan söyletemez, hırsızlık yaptıramaz, haksızlık ettiremezsiniz. Çünkü o, beş vakit namazında Fatiha okurken şöyle der: *"Yalnız sana kulluk eder ve yalnız senden yardım dileriz."*

Kelime-i şahadet ve Fatiha kulun Allah'la kontratıdır. Sadece Allah'tan korkan başka hiç kimse ve hiçbir şeyden korkmaz. Onu ne açlıkla, ne rızık korkusuyla ne de yarınları için ürkütebilirsiniz.

O, rızkın Allah'tan olduğunu bilir. Erkeklerimiz *"Kadınlarımız bizden korkmuyor."* diye kahvehanelerde birbirleriyle dertleşiyorlar. Hâlen şunun farkında değiller. Kadın milleti, ancak ve ancak Allah'tan korkan bir erkekten korkar. Gerisi hikâye...

Allah'tan korkup namaz kılan erkek kalmadı ki erkeğinden korkan kadın olsun!

Siz, namazdayken Allah'a ibadet eden bir erkeğin azametini, heybetini gördünüz mü? Bilirsiniz ki o adam çocuklarına haram ekmek getirmeyecek ve namusunu göz kırpmadan koruyacaktır, kimsenin kölesi olmayacak, ailesinin şerefini lekelemeyecektir.

Omuzlarında ağlayacak Müslüman erkek kalmadı. Modern kadına kadınlığını hatırlatacak tek şey mümin bir erkektir. Modern kadın, kendisini kullanıp atan, sahiplenmeyen, güvensiz ve korkak küpeli erkeklerin yüzünden frijit oldu.

Mümin erkek, erkekliğinin referanslarını tabi ki Kuran ahlâkından aldığı için modern kadının gönlünü, dünyasını ve ahretini teslim alır. Kadın, yaratılışı gereği; güven duymak, emniyette olmak ister. Allah korkusu olmayan bir erkeği sokağa çıktığı andan itibaren engelleyecek hiçbir şey yoktur. Kadının tek garantisi erkeğindeki Allah korkusudur.

Dişini fırçalamadığı için karısı tarafından yatağa alınmayan binlerce erkek varken, namaz kılmadığı için yataktan atılan erkek yok gibidir. Bu sorumluluk da kadınlara düşüyor galiba! Sakın, yapamazlar demeyin bana, çünkü hepiniz bir kadın isterse erkeğine neler yaptırabileceğini benden çok çok daha iyi bilir!

Kapitalizm, evlilik sürecini tahta parçası mobilyalar ve beyaz eşya satabilmek için yarışa çevirdiğinden bu yana kızlar, evlenecekleri erkekte yüzlerce vasıf aramaya başladılar.

Oysa İslâm kültüründe bir erkeğin kız istemeye gitmesi için namazlarını kılıyor olması yetiyordu. Kimse damat adayına kaç lira kazandığını, ne iş yaptığını, diplomasını sormaz sadece namaz kılıp kılmadığına bakardı.

Akıllı bir baba için bundan büyük garanti olabilir mi? Nur yüzlü güzel kızı, Allah'tan korkan birine eş olunca geriye düşünecek ne kalır ki?

Bütün çağdaş anayasalar da kadın hakları mevcut. Peki ne oluyor? Yasa korur mu onları? Hayır! Kadın, kocasını karakola şikâyet edince zaten evlilikleri bitecektir ama Allah'tan korkup namazlarını kılan bir insan huzura hangi yüzle çıkacağını düşünüp kul hakkı çiğnemekten çekinir, utanır, korkar.

Fatiha okuyan kişi her şeyi Allah'tan bekler ve Allah'tan bilir. Kişileri kafaya takmaz, kinlenmez, bela ve musibete ötekiler gibi bakmaz, kazancı kendinden bilmez, tek düşmanı şeytandır, şeytanını yendikten sonra ona da acır, merhamet eder.

Namaz kılmayan erkek kılıbıktır... Allah'tan korkmayan bu adam elbette herkesten ve her şeyden korkacaktır.

Lütfen kızlarımıza rica ediyorum, namaz kılmayan erkeklerle evlenmeyin. İnanın ki her ne istiyorsanız namaz kılan erkekte fazlasıyla mevcut!

Niçin kolunuzda Allah korkusundan titreyen bir erkek olmasın? Ancak o zaman emniyette olursunuz.

Namaz kılmayan bir adamla evleneceğinize, namaz kılan bir mümin erkeğe cariye olun, inanın ki bu sizin için ötekinden hayırlıdır!

İnsanlar bel altından vurmaya bayılırlar. Müslümanın binlerce güzel özelliğini görmezden gelip onun modernizm karşısındaki seviyesinden dolayı beceriksizliklerini yüzüne vurarak yıpratmaya çalışırlar.

İçlerindeki hırs, çekememezlik, inançsız olmanın kıskançlığı bu şekilde dönüştürülüyor. Bir Müslüman yedi yaşından beri orucunu tutmuş, namazlarını kaçırmamış, harama bulaşmamıştır, hafızdır, kafasında ezbere Kuran taşıyordur ama araba süremiyor veya bilgisayarı açamıyor diye alaya alınır.

Âlet kullanamayanlarla dalga geçtiğimiz kadar, Fatiha'yı okuyamayanlarla dalga geçebilseydik, rencide etseydik en azından eleştirilerimiz karşımızdaki insanı cennete götürürdü ama gel gör ki mümkün değil...

İslâmın şartı beştir diye ezberlettiler bize. Oysa biliyoruz ki İslâmın şartı beş değil, beş şart üzerine inşa edilmiştir.

Yine de bize ezberletilen beş şartın ne olduğuna bir göz atalım: Allah'a ve peygamberine şahadet etmek O'na ve vekiline bağlanmak, inanmak.

Namaz kılmak: Kendisini yaradana günlük hesap vermek, huzurunda olmak, istikametten sapmamak, kontrat tazelemek.

Zekât vermek: Allah'ın kula verdiği rızıklara şükür olarak kazancının kırkta birini dağıtmak, diğer insanlarla paylaşmak. Hemen burada bir açıklamada bulunmadan edemiyeceğim: *Zekât, cimriler için hesaplanmıştır.* Dünyanın en pinti adamı bile kazancının kırkta birini dağıtabilir. Aslolan infaktır... İnfak ise elindeki mal varlığından canını yakacak kadar olanını insanlarla paylaşmaktır.

Diğer bir şart, hacca gitmektir. Zira, namaz kılarken ömür boyu döndüğün kıbleye yani Allah'ın evine ziyarete gitmektir ve oraya gidebilmek için dikkatli bir hayat sürmek gerekiyor.

Son olarak ramazanda oruç tutmak geliyor ki onu zaten biliyoruz. Oruç, Allah için nefsinin bütün istekleriyle omuz omuza mücadele etmek, açlığı susuzluğu göze almaktır.

Mübarek kitabımızdaki her ayetten sorumluyuz. Müslüman'ı bağlamayan tek ayet yoktur, hepsinden sorguya çekilece-

ğiz. Allah'a, kitaba ve peygambere iman ettiğimiz andan itibaren kontratı imzalamış oluruz. Şakası yoktur. Nasıl ki modern insan anayasanın bir kısmına inanıyorum ama hepsi beni bağlamaz diyemiyorsa, bir Müslümanın da kitabı bölüp parçalara ayırması bir kısmına inanıp diğer kısmına inanmaması mümkün değildir.

Temizlik olmadan abdest alınamıyor, kul hakkından dolayı kişisel ve toplumsal sorumluluklarımız var, öldürmek yasak, hırsızlık yasak, faiz haram, içki, kumar, zina yasak, dedikodu yasak, gıybet yasak, hırs yasak, ahret inancı farz, lüzumsuz ilim, iftira yasak, Zeki Müren dinlemek, savaştan kaçmak yasak ...

Sonuç olarak, kitabımızdaki her ayet Müslümana farzdır. Küçük günahları tekrar etmek büyük günahlar işlemeyi kolaylaştırıyor. Dünyadan cennete olan mesafede küçük yoldan sapmalar oraya gidene kadar bizi farklı bölgelere götürmüş olabilir, çok dikkatli olmak gerekiyor.

Kuran'a baktığımızda namazdan sonra zekâtın anıldığı görülür. Dinin direği namazdan sonra gelen zekât mekanizmasının Müslümanlarca göz ardı edilmesi çok üzücüdür, kaldı ki zekâtı aşıp infak alışkanlığı edinmemiz gerekiyor değil mi?

İslâmın şartı beş değil 6666'dır. Her ayet boynumuzun borcu, kandırmayalım birbirimizi reca ederim!

Hacca Gideyim de Arapları Zengin mi Edeyim?

Peygamberi Arap olan bir millet niye Arapların zengin olmasını istemiyor anlamış değilim?

Marlboro içip Amerika'yı zengin etmekten zevk duyarlar, üç kuruş bulunca Avrupa turlarına çıkarlar, en fakirimiz bile her yıl Akdeniz sahillerinde anadan üryan tatil yapıp para harcar ama sıra hacca gelince Araplar'ı bahane ederler.

Bir insan dört yıl Antalya'ya gitmeyince hac parası biriktirir, hesap bu kadar basittir ama yine de postmodern bir çeyrek Müslüman olarak fetvamı vermekten çekinmeyeceğim: Evet, size uzun uzun haccın güzelliklerini anlatmayacağım.

Lan, anlayışı kıt herifler! Evet, Allah böyle istiyor. Hacca gidip Arapları zengin etmek Müslümana farz tamam mı? Utanmaz, rezil adamlar, artık bu numaraları yemiyoruz, gözünüz hacda değil, laf üretip duruyorsunuz boyu posu devrilesiceler.

NOT: Vatandaş aç, susuz, siz kalkmış nelerle uğraşıyorsunuz? Tumansız Hava Sahası'na çevirdiniz, yetmedi mi?

Günahlarımızın karşılığında tövbe ederken bir âşık kadar dil dökebilseydik ne olurdu acaba?

Eminim ki rahmet ensemize kadar gelirdi. Doğu'yu yoldan çıkaran, dinden imandan eden en büyük eser Leyla ile Mecnun'dur.

Tüm insanlar, bu metin sayesinde *"bir kadına âşık olmadan Allah'a ulaşılamayacağı"* fikrine kapıldılar.

Hele de şu bizim diskotek kaçkını tasavvufçularımız ve tasavvuftan beslenen münafık sanatçılarımız yok mu?

Ne çıktıysa onların başının altından çıktı. Biz, bir kadına çarpmadan Müslüman olamayacak mıyız?

Kadın, Allah'ın yolunu tıkayan en büyük kütük mü, sevdiğimiz kadın bize hemen karşılık verirse fenafillah olamayacak mıyız, Allah'ı bulamayacak mıyız?

Mecnun, Leyla'nın peşinde çöllerde sürünüyor ceylanlarla konuşuyor, bizimkiler ise cep telefonuyla sabahlıyor ☺ Aşk sarhoşluğunun yerini alkol aldı. Her şey komik biçimde ilerliyor...

Yeni bir gençlik türü çıktı.

Dışarıdan bakınca, namaz kılmayan bardan çıkmış sandığımız bir çocuk tasavvufla uğraştığını söylüyor.

Hele de şu cümleleri yok mu bıktım usandım:

"Ben de İngilizce kursuna gidiyorum, bir de profesyonel ney üflüyorum hocam..." sözüm ona bu gençler, Batı'nın gitarını çalmak yerine ney üflemeyi seçerek bir halt ettiklerini sanıyorlar.

Bizim ney, git gide üflemeli gitara dönecek ya, hadi hayırlısı bakalım...

Cool Hakkı ve Fukara Süpermen

Nefsimizi körükleyip gaz veren kişisel gelişim kitaplarının ruhumuzda açtığı yaraları ve büyük yıkımları geçen yıl yazdığım *İçinizdeki Öküze "Oha" Deyin* (Fincan Yayınları, cep boy ☺) kitabımdan biliyorsunuz çünkü o kitaptan neredeyse her eve bir tane girdi.

Batı'nın kişisel gelişimi, kendi bedenini yücelten, dinsiz, imansız, acımasız, mükemmel bireyler yetiştirmeye devam ederken bizim bazı Müslüman yazarlarımız da onlara yardım olsun diye yerli kitaplar yazmaktan çekinmiyorlar.

Sosyal geçmişimize baktığımız zaman; apartman ve radyo kuşağı, TV kuşağı, bilgisayar-internet kuşağı aşamalarından geçtik... Son olarak kişisel gelişim, yoga, reiki kuşağını yaşıyoruz.

Kişisel gelişim sektörü bizlere "*Olmak istediğiniz her şeyi olabilirsiniz.*" parolasıyla sırnaşıyor. Oluşturulan popüler kültür, gençlerimizi hatta kazık kadar bıyıklı adamlarımızı, ablalarımızı durmaksızın başarı ve bireyciliğe itekliyor. Liderliğin, lider gibi davranmaktan geçtiğini söyleyen ve buna bizleri inandırmaya çalışan şapşalların tuzağındayız.

Yüzyıla damgasını vuran şizofreni, olmayan bir şeyi olmuş gibi görmek diye kısaltılabilir. Doktorlar, gerçekten kopmuş kendi hayal dünyasında yaşayan şizofrenleri tedavi etmeye çalışırken, kişisel gelişim sektörü; kitaplar, konferanslar ve

CD'lerle fakirken zengin(miş) gibi yaşamaya çalışan insanlar üretiyorlar.

"Mış gibi, Müş, Muş Gibi" kişisel gelişimin en kısa özetidir ve sadece buradan baktığımız zaman bile deliliktir.

Teslimiyetin yerine iddiayı, şükrün yerine yetinmemeyi koydular. Allah'a karşı kul olmaya çalışan ve her zaman Allah tarafından izlendiğini bildiği için manevîyatını yitirmeyen insanımız onların kişisel gelişim sektörü dayatmasıyla toplumsal onay almayınca bunalıma düşer oldular.

"Her istediğini yap, yollar senin yürü koçum, ikinci olma, ezmezsen ezerler..." cümlelerini beynine kazımış avcı hayvanlarla bir arada yaşıyoruz.

Bir radyo ya da televizyonda görüntüye gelmeyi başaramayan kompleksli, yetinmeyen, kendi sınıfından sıçramak isteyen insanlar gürültü çıkarmaya bayılıyorlar. Sokakta, evde, balkonda, lokantada bağırarak konuşan, arabalarına garip gürültülü egsoz, motor takan, şamatacı bir toplum olduk. Bütün küçük insanlar en azından gürültü çıkararak dikkatleri üstlerine çekmeye çalışıyorlar. Sıradan ama namuslu bir hayatı kimse istemiyor.

Tonlarca, referansı olmayan ama her konuda muhalif adamın türemesi de bu yüzdendir. Yüzyılımız farklı olmaya, farklı düşünüp yaşamaya, farklı görüş ve açılıma çok prim veriyor. Farklılık iyi bir sıçrama tahtası oldu. Gün içinde mutlaka birkaç kez şu cümleyi de işitir olduk: *"Karşıyım abi, benim kişisel inancım böyle, karşıyım yani..."*

İnternet sayesinde yaygınlaşan blog sayfaları ve siteler sanal derebeylikler kurdu. Hayatım boyunca bilgisayarım olmamıştı. Bilgisayara el süreli bir yıl oldu ve internet bağlayalı birkaç ay...

Aylardır beni Facebook sayfasında gören insanların eleştirilerine maruz kalıyorum. Arkadaşlarım müsterih olsunlar sanal âlemde kalıcı değilim. Bu çağı daha iyi anlayabilmek için mecbur kaldım oranın yaşam tarzlarını inceliyorum. Neyse uzatmayalım...

Tonlarca kitabı olan yazarların sitelerini başka birileri onların adını kullanarak açarken herhangi bir insan kendi adına gece gündüz site, sayfa, blog kuruyor. Fındık bahçesi olan bir sürü insan kendisine site kurmuş, Facebook'ta hayran sayfası açmış. Profil resminde abimiz fındık topluyor, ağacın altında karısı çocuğu kucağına almış sırıtmakta☺ Beş hayranı var abimizin, iki çocuğu, karısı, annesi, babası... Ben sana hayran sen ağaca tırman...

Vaziyet kötü. Herkes sanal âlemden mucize bekliyor. Fındık toplayan abi büyük televizyonlardan keşfedilip şöhret olacak! İyi de on dakika şöhret olup ne olacak? Medyaya malzeme olmaktan öte ne işe yarar bu çaba? Ama yoook, televizyonda görünmek iyidir, felsefe bu. Zavallı küçük adamlar...

Konuşulan konu ne olursa olsun, blog sayfalarında *"Bence..."* diye sözü alıp geviş getirerek saçmalayan câhil her insanı dinlemek zorunda kaldık, çünkü birey ve hakları, ifade özgürlüğü, fikrini savunma gibi hakları modern dünya tüm insanlara kişisel gelişim kitaplarıyla sundu. Elli yılını kuantum fiziğe vermiş bir adamın sözünü kahveden biri kesip *"Karşıyım, bence öyle değil, herkesin fikrine saygımız var ama bence şöyle..."* diyebiliyor.

Sakalı dizkapağına gelmiş bir hoca dinden, imandan, namazdan konuşurken de vaziyet aynı. Herkes âlim, herkes filozof anasını satayım...

Ak sakallı amca *"Bu kitaba temiz olmayan el süremez"* ayetini referans alırken karşıdaki yalı çapkını herif *"Bence değil, Kuran'ı her pozisyonda okuyabiliriz, önemli olan niyet, içimiz temiz, Allah ile kulun arasına kimse giremez."* diye söze başlar.

İyi ama sen Allah'ın kitabına bu kadar lakayt davranabiliyorsan nasıl kul olabilirsin ki? Allah ile kul arasına kimse giremezmiş?

Allah ile kul arasına içki, kumar, zina, dedikodu, hırsızlık, beynamazlık, kadın, mal, para ve sayamadığımız bir milyon şey girmiyor mu? Allah ile kul arasına içkinin bir damlası bile giriyor. Size Allah ile kul arasına giren bir damla içkinin ne kadar büyük bir mesafe olduğunu anlatsaydım şaşırıp kalırdınız.

Kulluk, Allah'ın *"Yap"* dediklerini yapıp *"Yapma"* dediklerinden sakınmaktır.

Bir arkadaşımızdan bile üç kuruşu defalarca isteriz, kapısına gidip geliriz. Allah'ın yardımı çok dua, tövbe ve ısrarla istemekten, sabırdan sonra gelir. Kul olamadan, ibadetlerimizi yapmadan, istiyoruz ki Allah'tan bir kez isteyince bin misli gelsin o saniye...

Herkesin ağzında *"kul hakkı..."* kul olmak için ibadetleri aksatmamak, nafileleri de yapmak, titreyerek yürümek, Allah korkusuyla takvadan sararmak gerekiyor. Tam anlamıyla kul olmayı başarmaya kalkışsak milyonlarca yıllık bir ömür gerekirdi. Öyleyse soruyorum şimdi: Sen kul musun ki hakkın olsun?

Kişisel gelişim sektörü, münafıklar için *"Bence Dini"* yarattılar. Bir kereyle bir şey olmaz, Allah affeder. Bir anne bile çocuğunun parmağını çakmakla yakmaz kaldı ki merhamet sahibi Allah kullarını cehennemde yakacak... Ve daha bir sürü sinir bozucu cümle... Sanırım cehennem meselesine de bir açıklama getirmemiz gerekecek...

Cehennem rahmettir. "*İçinde kibrin zerresi olan ebedî cennetime giremez.*" diyor Mevla. Kibir, büyüklenme, tevazunun karşıtıdır. Zâlim, olduğu yeri beğenmez, tıpkı şeytan gibi "*Ben ateştenim, o topraktan.*" diyerek malzemeyi aşağılar, büyüklenir. Şeytanın ayağını kaydıran ve huzurdan kovduran bu tutumdur. Hz.Adem'e bir kere secde etmeyen şeytan sonsuza kadar lanetlendi. Oysa kaynaklara göre yedi yüz sene ibadet etmişti.

Kovulan şeytan, Allah'tan kullarını yoldan çıkarmak için bazı güçler istedi ve parayı, kadını, altını, müziği aldı. Bu ona yetmeyecekti. Daldı düşündü ve Allah'a şöyle dedi: "*Sen, kullarına şahdamarından daha yakınsın, ben güçsüz kalıyorum, bana da insanların damarlarının içinde gezebilme yeteneği ver.*" Cenab-ı Allah şeytana, insanların damarlarında yüzebilme yeteneğini de orada verdi, çünkü onun Salih kullarını kimse kendisinden koparamayacaktı. Şeytan, o günden sonra beğenmediği, aşağıladığı insanoğlunun damarlarında hapsoldu yani insanoğlunun damarları şeytanın zindanı oldu.

Kibir, kin duyduğumuz nesnelerin içinde tutsak olmamızı sağlar. Mal-mülk, kadın, şöhret sevgisi de aynıdır.

Peygamberler hariç tüm insanların içinde bir toplu iğne ucu kadar da olsa şeytan vardır. Şimdi, cennete gidecek insanların damarlarındaki küçük şeytan parçacıklarının cennete girmemesi için cehennemin rahmet olduğunu söyleyebiliriz. Cehennem, cennetlik kulların içindeki şeytan parçacıklarını yok etmek ve onu cehenneme sokmamak için vardır.

Cehennem şeytanın kemoterapisidir... Cennetin yolunda cehennem vardır. Ebedî olarak cennete gitmiş olsak bile oraya kendimiz için değil şeytanın yokluğu için gitmek zorundayız. İçimizdeki kaçak yolcuyu cehenneme bırakmadan cennete gitmek mümkün görünmüyor.

Küçük insan kalmadı. Küçük adam olmaktan herkes korkuyor. Küçük işlere kimse bulaşmıyor, küçük mutluluklar ıskalanıyor çünkü herkes böğründe bir dev taşıyor. Kahramanlara öykünmüyorlar, bizzat kahramanın kendisi olmak istiyorlar. Onlara göre *"kendin olmak"* zaten başlı başına bir kahramanlık modelidir. Kitaplar, filmler, şarkılar *"Kendin ol!"* vurgusuyla dolu. Herkes özel, herkes keşfedilmeyi bekleyen maden maşallah!

Kişisel tercih saplantısını cinsiyet seçimine kadar götürmüş olan insanlara mı namaz kılmayı öğütleyeceğiz? Onların havaya kalkmış burunlarını seccadeye değdirmek mümkün mü?

İnternette şöyle bir mesaj vardı: *"Kitabımı bitirdim, hangi yayınevinde bastırsam acaba, benimle görüşüp kitabımı basmak için acele edin, tekliflerinize açığım."* Edepten uzak, ahlâktan habersiz, öküz tipli, kendini beğenmiş, şapşal ve iki kitap okumamış, at suratlı, sayfasına bakınca kibrinin boyutlarını tahmin edemeyeceğiniz câhil bir oğlan yazıyor bu satırları. Rabbimiz her insana üç cinayet izni verseydi üçünü de o şapşalda kullanırdım emin olun!

Geçen gün şair Sıtkı Caney ile belediye otobüsüne bindik eve dönüyoruz. Her zaman ki gibi yoksulluktan, fukaralıktan, borçlardan konuşup koltuklarımızda pineklemeye başladık. İşte tam o sırada tepemizdeki gencin sesini işittik:

- Fazla otobüs kartınız var mı abi?

Yorgunluktan mayışmış gözkapaklarımı aralayıp *"Kimmiş?"* diye bir bakayım dedim. Aman Allah'ım! Başucumuzda fazla otobüs kartı isteyen "Superman" tişörtü giymiş bir genç vardı. *"Sen, Süpermen'sin abi, sana bilet mi sordular?"* dedim. Oğlan hafifçe sırıttı. Şoförün tam arkasındaydık, onun duyacağı bir sesle *"Ne cüret, sana bilet mi soruyorlar?"* diye haykırdım. Sıtkı Caney: *"Bak hele süper kahramanlar bile zor durumda, gene*

bizim halımıza şükür." diyordu muzipçe. Şoför, bir iki dakika sonra gülerek şöyle dedi:

-Yav bunların normali yok ki, hepsi Süpermen, hepsi Örümcek Adam, hangi birini idare edelim biz de şaşırdık!

Gerçekten, sıradan insan kalmadı. İnsanlar cemaatten kopup kendisine odaklanıyorlar. Birçoğunun yol haritasını kişisel gelişimciler, Google, Yahoo, piyasa şartları, kapitalizm çiziyor.

Keloğlan yok, Tipitip yok, hepsi Süpermen, Örümcek Adam ama ne biletleri var ne kontörleri. Bu şapşal çağı nasıl atlatacağız bilmiyorum ama benim sabrım kalmadı, şimdilik mizah ediyorum, inşallah bir gün psikopata bağlayıp odunla kovalamam onları...

Örümcek Adam'ın Arkasında Namaz Kılmak!

Biliyorsunuz namaz kılarken önümüzde heykel, resim ya da ateş olmamalı ama gel gör ki Cuma'ya gidip sevap alamadan geliyoruz.

Geçen gün Cuma'da tam tekbir alıyoruz, önümdeki safları sıkıştırmak için arkadan bir oğlan orayı doldurdu ve namaz başladı.

Kafamdan aşağı inen ter ayakkabılarımı dolduracaktı neredeyse, namaz mı kıldım, şeytanın gemisinde ayetlerle cehenneme mi yolculuk ettim anlatamam. Çünkü oğlanın tişörtünün arkasında Örümcek Adam'ın resmi vardı.

Huşusuz, odaklanmasız laf ola beri gele bir namaz kılmış oldum. Namazdan sonra oğlana yetişmiştim.

- Ciğerim, üstünde resim varken namaz kılınmaz.

- İyi ama abi, resim önümde değil ki arkam da!

- E, arkanda ben vardım, Örümcek Adam benim imamım oldu sayende.

- İyi ama resim arkamda ağabeyciğim!

- Neyse... Allah kabul etsin.

NOT: *Oğlanın şivesini ben yazmıyorum, siz anlamışsınızdır hangi bölgeden olduğunu* ☺

Kibir pompalayan kişisel gelişim sektörü "*dobracı bir nesil*" yaratmak uğruna bütün nezaket kurallarını çiğnedi. İnternette chat ve forum sayfalarında karşısındaki insanları görmediği için mangalda kül bırakmayan insanlar bu alışkanlıklarını normal hayata da taşımaktan utanmıyor.

Biliyorsunuz, yüzünü görmediğimiz birinin arkasından konuşmak, atıp tutmak kolaydır. İnternet dili kısaltmalarla dolu ve semboller kullanılıyor. Yanına bir gülücük işareti (☺) koymayı unuttuğumuz cümle karşı tarafı oracıkta kızdırabiliyor, siz toparlayana kadar da kavga çıkmış oluyor.

Kendimden biliyorum. Dışarıda, imza günleri ve söyleşilerde karşımda titreyerek soru soramayan bazı insanlar Facebook'tan konuşurken aradaki bütün yaş farkını silip atıyor, mesafe kalmıyor.

Diyelim bir mübarekle ya da profesörle Facebook'tan, MSN'den konuşuyorsunuz, evinizdesiniz, sigaranızı üflüyor, burnunuzu karıştırıyor ya da sırtınızı koltuğa yaslayıp ayaklarınızı uzatmışsınız. Bu rahatlık kişiliğinize sindiği içindir ki normal hayatta da karşınızdaki insanla konuşurken edep kurallarını ıskalıyorsunuz. Çok kötü, hatta iğrenç..

"*Ben fikrimi karşımdaki insan kim olursa olsun şak diye söylerim aga, babam da olsa affetmem.*" kültürü, ahlâk, terbiye, namus, edep bırakmadı. Eşeğe bak eşeğe... Sabrı, dinlemeyi, yenilme-

yi, alttan almayı nasıl öğreneceksin o zaman? Dikkat ediyorum, internet dili gündelik hayatta mimiklerimize yansıdı.

Küçük bir espri yapan insanlar cümle bitiminde kısa bir süre yüzünde bir gülücük çizgisi oluşturup sonra hızla eski hâline geliyor.

İnternetten önce karşılıklı konuşmalarda kurallar vardı. Meselâ; karşımızdaki o konuya uzaksa susulur, sertleşme yaşanacaksa bir fıkrayla geçiştirilir, câhilse kaçılır, yarı câhil ama iyi niyetliyse ona değer vermek için dinlemiş gibi yapılırdı.

Kibrinden dolayı saygı isteyen tipler vardır. İnsan sarrafları bu tipleri hemen tanır ve ona göre şerbet verip kaçarlardı. Şimdi bilgisayar ekranından konuşuyoruz.

İnternette konuşurken "*MSN kutusu*" filan aşağıda olduğu için gözlerimiz aşağıya bakmaya alıştı ve günlük karşılaşmalarımızda artık insanların gözünün içine bakmaz olduk. Bakışlarımız ayaktaki insanın sağ ceket cebine doğru meyilleniyor.

Modern dünyanın kişisel gelişim uzmanları ve yaşam koçları insanlara öyle bir özgüven pompaladı ki neredeyse herkes muzaffer bir kumandan gibi dimdik yürüyor.

1400 yıldır İslâmın, tasavvufun indirdiği başları bu Nemrutlar havaya kaldırdılar. "*Gibi görünmek*" sanat oldu. Cepte beş kuruş yok ama fabrikatör gibi görünmek.

Kartvizit ve tabelalara çok önem veriliyor. Bir zamanlar tabelacılar vardı. Sacların üstüne yağlı boyayla dükkân isimleri yazarak geçinirlerdi. Şimdi yine adam aynı işi yapıyor lâkin, adi şirket kurup "*Tanıtım, organizasyon, reklamcılık ve fuarcılık*" gibi payeler veriyor kendine.

Bilgisayarın klavyelerinde parmaklarımızı koşturmaktan davranış biçimlerimiz değişiyor.

Dikkat ettiniz mi hiç, sürekli internet kullanan *(MSN, Facebook)* insanlar ikili ilişkilerinde konuşurken parmaklarını dizlerinde oynatıyorlar, yalanım yok, dikkat edin göreceksiniz!

"*Parmağında oynatmak*" diye, meşhur bir deyim vardır. O deyim, bu çağda gerçekleşmeye başladı galiba. Bilgisayar ekranından karşıdakinin yüzüne bakarak tuşların üstünde parmaklarıyla konuşan insanlar onu bir nevi parmağında oynatmıyor değil doğrusu.

Bu günler iyi günler, daha beterinden saklasın Allah!

Bismillah, bismillah, bismillah... Böyle bir asansör markası gördüm biliyor musunuz? Müslümanlar kafayı ilme bilime öyle bir takmışlar ki her şeyi bilimsel olarak desteklemekten haz duyuyorlar.

Peygamberimizin Mirac'a çıkışını asansörle vurgulayıp bu arada dikkat çekmeyi başlamışlar doğrusu ama fıkhen durumları nedir bilmiyorum, yine de hayırlısı, bakalım daha neler göreceğiz?

Bizim din adamlarımıza artık "*hoca*" denmiyor, dikkat edin bunlar daha çok "*teolog*" olmaya başladılar.

İlmihâl bilgisi kalmadı. Herkes Kuran-ı Kerim'i bulmaca kitabı gibi okuyor, çünkü kafalarımız Yahudi oldu.

Kuran'ın sırrını çözmeye çalışıp yıllardır namaz kılmayan adamlar tanıyorum! Kelime oyunlarına sayfalarca metin döşeyen bu adamlar, biz öldüğümüzde ilk olarak namazdan sorgulanacağımızı bilmiyorlar mı?

Takvayı, ibadeti, namazı, abdesti konuşan yok. İslâm, entelektüel bir söyleşi, bilgilendirici konferans aracına dönüştü. Eski hocalar konuşurken halk korkudan titrer, gözlerini kıpırdatmazdı. Oysa teologları biralarını yudumlarken dinliyorlar. Onları dinlerken yüreklerimiz titremiyor.

"*Kul hakkı*" konuşulurken bir hukukçu konuşuyor zannediyorsunuz! Oysa kul hakkının hukukta olmayan çok ince ayrıntıları vardır. Meselâ kalabalık bir odada otururken gereğinden fazla nefes alıp yanımızdakilerin oksijen hakkını gasp etmiş olabilirsiniz.

Mümin sadece kul hakkına inanmaz, hayvan ve bitkilere de haksızlık etmemelidir.

Yan yana iki dükkân düşünün. Biri çay satıyor ve bahçesindeki ağacın altında akşama kadar din-kitap konuşuluyor. Öteki ise birahane, onun bahçesindeki ağacın altında ise dünyevî şey-

ler konuşuluyor, kadınlar erkekler birbirlerine karışmış, içkiler gırıla gidiyor...

Ben Fincan Yayınları'ndan çıkan *İçinizdeki Öküze "Oha" Deyin* kitabımda takdir edersiniz ki nesnelere zulmetmekten bahsetmiştim.

Allah'ın yarattığı nesnelere zulmetmeye hakkımız yok. Öbür dünyada o ağaçlar hesap soracaklar. Allah'ın yarattığı bir ağacın gölgesinde Allah övülmeyecekse cezası olacaktır elbet...

Din adamlarının din üzerinden para kazanmasına karşı değilim, aksine insanın dinden geçimini sağlaması kadar güzel bir şey yok.

Ahir zamanda milyonlarca saçma sapan meslekten, faydasız ve çirkin işlerden para kazananlar varken bir insanın çıkıp din yoluyla evine helâl ekmek götürmesi kadar mutluluk verici ne olabilir? Benim itirazım, din adamlarının türevlerinedir.

Yıllardır siz de dikkat ediyorsunuz. Din adamlarımız din anlatırken Allah, haram, helâl demeye korkuyor. Hele de şöhreti yakalayan bazı din adamları var ki onlar şöhretleri yüzünden siyasete atıldı ama her ne hikmetse CHP'den aday oldular. ☺

Din adamı olup da siyasete CHP'den girmeyen adamlara hasret kaldı milletimiz, hayret ki ne hayret?

Kuran-ı Kerim, inecek temiz gönüller arıyor... Namaz kılınan yerin temiz olması gerekiyor.

Kuran okurken de beynimizin, yüreğimizin temiz olması şart. Bilinçaltımız kirli, yüreğimiz, gönlümüz kirli, mübarek kitap artık inecek yer bulamıyor havada asılı kaldı. Bizi, kıyamete kadar koruyup gözetecek olan Kuran'a zulmediyoruz.

Yaşar Nuri'ler "*Kuran'ın okunmadan duvarda asılı kaldığı*"ndan şikâyet ediyorlardı.

Ah! Keşke yine öyle olsa. Bu kafayla, bulmaca çözüp hava atarcasına Kuran okumaktansa yine duvarda asılı kalsa! Baksanıza, okuyup okuyup CHP'den aday oluyorlar.

İnsanlar, kıyamet senaryoları üretip "*Kıyamet geliyor.*" diye korkuyorlar. Valla ben, gecikecek diye korkmaya başladım. Yine de hayırlısı, çünkü umut farz. Düzelir inşallah!

Ramazanda Sokakta Yemek Yasak mı?

Ramazan boyunca "*Sokakta yemek*" üzerine tartışmalar oldu, gıptayla dinledim hepsini. Müslümanlar yine bir İngiliz kadar centilmen davranıp hoşgörüden filan dem vurdular.

Millî duygular, toprak, bayrak denince en barbar faşizm taktikleri üreten insanımız din kitap denince bir hoşgörü, bir centilmenlik, bir yüksek tolerans sormayın gitsin!

Bir insan oruç tutmayabilir. Hastadır, ilâç kullanıyordur, inancı farklıdır, olabilir ama bütün bu saydıklarımız Müslüman bir ülkede ramazan ayına saygısızlık etmesini gerektirmez, zira İslâm kültüründe sadece ramazan ayında değil on iki ay boyunca sokakta dürüm yiyerek elinde ayranla dolaşmak yasaktır.

Biz, kırıntıya önem veririz. Sofra bezlerimiz bunun için vardır. Nimeti yere düşürmek, çiğnemek günahtır, saygısızlıktır. Ekmek çok kutsaldır, yere düşen ekmeği öpüp başımıza koyarız. Çünkü bir ekmekte evrenin hakkı vardır. Parasını vererek aldığın ekmeğin gerçek değeri rakamlarla ölçülemez.

Evrendeki sistemler Allah'ın belirlediği felekte yüzecekler, bulutlar birbirlerini bulup çarpışacaklar, yağmur yağacak, toprak varını yoğunu buğdaya verecek, akan sular değirmenleri döndürecek, odunlar ateş olacak, fırınlar ısınacak ki biz o ekmeği yiyelim.

Bir ekmek parçasında Allah'ın tüm rahmeti ve ilmi gizlidir. Şimdi bu durumda o ekmeği ayakta sigara içer gibi yiyerek ge-

zemeyiz, çarpılırız. Hayvanların bile yapmadığını biz niye yapalım?

Sokakta yemek yalnızca ramazan ayında değil on iki ay yasaktır İslâm dininde. Bayrağa yapılan bir saygısızlıkta dayak atan insanlar ramazanda sokak ortasında yemek yiyen adamlara niye eleştiri getiremiyorlar anlamış değilim?

Kul hakkı, göz hakkı olan bir dinin evlâdı kendi parası var diye sokak ortasında karnını dolaşarak doyuramaz. Binlerce insanın ortasında canı çeken ama parası olmayan bir adamın ahını alırsak belimiz doğrulmaz, ayıptır, günahtır.

Ayrıca, eskiden sokakta yemek yiyenin şahitliği kabul olunmazmış başka ne diyeyim?

Câhiller, Allah'ı insanlara şikâyet eder. Maddî sıkıntılar, hastalık inlemeleri, şanssızlık diyalogları, sızlanmalar, yerini beğenmemeler, başka kişi ve hayatları kendi hayatıyla kıyaslamalar tüm bunlar Allah'ı kula şikâyet etmektir.

"Başıma şunlar geldi, bunlar geldi, neleri atlattım..." gibi cümleler bize yakışmaz, edebe aykırıdır. Musibetler zaten kendi hatalarımızdan kaynaklanır ve onları atlattığımızda Allah tarafından bağışlandığımız anlamı taşır, öyleyse kimi kime şikâyet ediyoruz?

Şuara Suresi'nden şu ayetleri hatırlayalım: *"Size her ne musibet dokunmuşsa biliniz ki bu ellerinizle işlediklerinizden dolayıdır."* Ve yine Nisa Suresi'nin ayetlerini gözden geçirecek olursak: *"Sana her ne kötülük dokunmuşsa, bil ki nefsindendir."*

Hakikî mümin Allah'ı kullara değil, nefsini Allah'a şikâyet eder ve nefsinin hatalarından dolayı ona öfkelenir cezalandırmaya gayret eder. Meselâ Peygamber Efendimizin şu duası çok işimize yarayacaktır: *"Allah'ım, nefsime takvasını ver ve onu arındır. Zira onu en iyi arındıracak olan sensin, onun dostu ve Mevlâsı sensin."* Nefse karşı zafer, sabırla gelecektir, öyleyse onu yenmek için sabırla savaşacağız.

Allah, kullarını aşkla yarattı, ibadet etsinler ve onları hatalarına rağmen bağışlasın cennetine koysun diye yarattı. Allah, kulunun kötülüğünü istemez, yoluna taş koymaz tam aksine onların hayatta kalması için evrenin fiziğini kimyasını hazırlar.

Oruçlunun ağız kokusu ona hoş gelir, semaya açılmış ellere rahmetini yağdırır, korur, gözetir.

Yedi yaşından itibaren namaz kılan, Kuran öğrenen, Müslüman ailelerin çocuklarına ne mutlu! Allah'ın ipine o yaşta tutunuyorlar.

şeytan, salih kullara zarar veremez. Allah'ın yolundan ayrılanı kurt kapıyor.

İnsan, Allah'ın yolundan ayrılınca mecburen şeytanın şeridine geçiyor ve yolculuğunu onun kontrolünde yapıyor.

Allah'ın yolu diken ve çileyle de dolu olsa biliyoruz ki ebedî bir cennete çıkacaktır yolumuz... Oysa şeytanın yolu yağ ve balla donatılsa bile son durak cehennem olacak. Bu kadar basit!

Eğer bir dertle karşı karşıyaysak, Allah bizi ondan kurtarana kadar musibet ve nefsimizle iyi geçineceğiz başka yolu yok. Allah, yolundan ayırmasın inşallah. Kahrı da hoş lütfu da...

Sabrımıza karşılık bizim için nasıl bir cennet hazırlanıyor kim bilebilir?

Kul, Allah'ın yazmış olduğu kadere iman edendir. Rabbin senaryosunu beğenmeyip kendi menfaatleri sarsılınca inleyip sızlayan, *"şimdi"*nin paniğiyle yolun sonunu görmekten âciz ve ödülünün ne olacağını bilmeden isyan eden insanlar çiğdir, bizden değildir.

Denizyıldızının Hikâyesi

Malûm meseleyi biliyorsunuz! Bir kişisel gelişim metni olarak her yerde okunur:

Efendim, kıyıya vurmuş binlerce denizyıldızı varmış ve adamın biri onlardan tekini tutup denize fırlatınca, yanındaki arkadaşı "*Yav abi, asıl meseleyi çözmedikçe, hepsini kurtarmadıkça, bir tanesini denize atıp hayatını kurtarmanın ne anlamı var?*" demiş.

Abimiz de arkadaşına dönerek şöyle demiş:

"Olsun, bir tanesinin hayatını değiştirdik ya, o bize yeter!"

Öff, ne hikâye be! Babalar bir tanesinin hayatını değiştirmiş. Kurtarıcıya bakın hele...

Peygamberliğe soyunan kişisel gelişimciler ellerini attıkları her şeyi taçlandırıyorlar maşallah! Göz yaşartıcı değil mi?

Bunlar, kaderin ne demek olduğunu çözemiyorlar bir türlü, ben de bıktım anlatmaktan, en iyisi Allah'a havale etmek, Allah müstahaklarını verecektir elbet!

Ossss...

LC. Laikiki ...

Meclis Binası Halka Kapatılsın ki Allah'tan İsteyelim!

Sosyal devlet, modernleşmeye çalışan insanımıza kuldan değil Allah'tan istemesini unutturdu. Ankara'da yaşadığım için olayın ciddiyetini çok iyi biliyorum.

Meclis kapısı genellikle ana-baba günüdür, hep kalabalıktır. İstasyondan, terminalden, havalimanından inen soluğu Meclis'te alıyor.

Ellerinde kartvizit ve küçük kâğıtlarla sürekli görevlilere bir şeyler soran insanlar koridor köşelerinde cep telefonlarıyla belli ki durup dinmeden konuşuyorlar, memlekette ondan haber bekleyen yakınlarına bilgi veriyorlar:

- Sayın vekilimiz beni çok iyi karşıladı, oturttu, çay söyledi, sen git işin tamamdır, rahat uyu dedi...

Müthiş bir şaka gibi... Bu cümlelerin günde on bin kişiye söylendiğini bir bilseler!

Hac yoluna çevrilen Meclis kadar camiye gidilip gelinse, bütün namazlar cemaatle kılınsa, herkes rızkını ziyadesiyle bulacaktır ama gel de inandır bu söylediklerimi insanlara...

Meclis sayesinde insanlar Allah'tan istemesini unuttu. Başı ağrıyan oraya koşuyor. Bir defa milletvekili diyoruz, yani onlar bizim vekillerimiz. Asıl olan vekilin ayağına gider mi? Ahlâkı burada kaybetmişiz haberimiz yok!

Dünyanın hiçbir yerinde milletvekilleri halkla görüşmez, konuşmaz, ayıptır, suçtur, gereksizdir, çünkü milletvekilleri orada

maaş alan memurdur, yetkileri yoktur. Bizimkilerin saygınlığı yetkilerinden ve kollarının uzunluğundan kaynaklanıyor.

Allah, kendisini zikredene ödül olarak onu zikretmeyi vermiştir. Gece gündüz Meclis'le yatıp Meclis'le kalkan insanımızın içine düştüğü durum bütün hafifletici sebeplere rağmen içler acısıdır.

Bir yandan içimizdeki namuslu insanı milletvekili yapmaya uğraşıyoruz, öte yandan Ankara'ya gönderdiğimiz vekilimizin bundan böyle bizim bütün işlerimizin takipçisi olmasını istiyoruz. Fincan Yayınları'ndan çıkan (*Yılgın Türkler*, cep boy) kitabımda da vurguladığım gibi bu konuda bir çok ezber cümlemiz vardır.

Örneğin: *"Tamam... Yesinler ama iş de yapsınlar."* diyoruz. Böylesine çirkin bir cümle şahsen benim zoruma gidiyor.

Bu cümlenin iki anlamı vardır: Birincisi, fit olmak. İkincisi, bizim de işimiz düştüğünde ortaklığı sağlamak.

Rızkı Meclis'ten bekleyen bir millet doğal olarak Kuran'ın sayfalarını açmaktan korkacaktır.

Kuran'a inanmak, onu kavramak hareket alanımızı daraltır, konforumuza darbe vurur, kulluğumuzu biçimlendirir, yani Kuran'a inanmak ve onu anlamak büyük risk taşır.

Gündelik hayatımıza getirdiği güçlüklerle boğuşmak zordur. Kuran'a göre rızkın sahibi Allah'tır, Allah'tan başka hiç kimseden bir şey istenmez.

Kitaba inanan Allah'a yaslanıp tüm dünyayı karşısına alacaktır, müminin dünyayı karşısına alması sabırdır, öf demeden bir kuş yavrusu gibi ağzını göğe açıp beklemektir.

Tekrar ediyoruz: İnsanımızın Allah'tan isteyip, gücünün yettiği kadarıyla hayat kurması için *Türkiye Büyük Millet Meclisi*'nin halka kapatılması gerekiyor.

"Yine Bülent Akyürek çok ironik bir yazı yazmış, gülmekten öldüm." demeyin, bu konuda ciddîyim.

Adı üstünde *"Büyük Millet Meclisi"* büyük bir millet istismar için Meclis'e gider mi? Akıl var mantık var.

Milletvekilleri proje yapacak, sürekli düşünecek ve bu ülkenin önünü açacak fikirler geliştirecekler, biz sık sık onları rahatsız edersek nasıl vakit bulacaklar tüm bunlara. Halkla ilişkiler bir yere kadar değil mi ama?

Bayram Temizliği

Namaz, niyaz hak getire ama sıra göz boyamaya, gösterişe, üç kuruşa beş köfte almaya gelince bütün artistik puanları toplamakta üstümüze yoktur.

İslâm, insanın ruhunu, bedenini, bilincini, düşüncelerini, hayatını, çevresini, dünyayı temizleyip arındıran bir mübarek dindir.

Namaz, oruç, zekât, hac... Hepsiyle kirlenen bir yanımız temizlenir.

Namaz kılmanın ilk şartı kendimizin ve seccadeyi sereceğimiz yerin temiz olmasıdır. Müslüman, kapısının önünü temizler, dünya üzerindeki tüm din kardeşlerinin yardımına koşar.

Mübarek üç ayların başlangıcından itibaren tetikte olmalıyız. Dua, ibadet ve oruçla geçen bir zaman dilimidir çünkü. Üç aylardan sınıfta kalıyor, arınamıyoruz ama bitimine doğru bayram temizliği iki hafta sürüyor.

Garip doğrusu, bu ümmet dini neresinden anlıyor bilmiyorum fakat yanlış anladığı bir gerçek, Allah acısın hepimize...

Duası da Bedduası da Kabul Olmayan Bir Toplumda Yaşıyoruz

Son iki yıldır Allah'a şükürler olsun ki Türkiye'nin en çok konferans ve söyleşilerine çağrılan yazarlarından biriyim. İki bacağım protez olmasına rağmen otuz kişinin olduğu her yere gidiyorum, ömrüm yollarda geçiyor. Titreyerek beni arayıp kaç liraya mal olacağımı soran insanlar sadece masraflarım karşılığında bin kilometre gittiğimi duyunca şaşırıp kalıyorlar.

Hayatımı sadece yazarak kazanıyorum, başka hiçbir işim yok. Sektörden tiksindiğim, haksızlığa uğradığım zamanlarda yazmaya ara verir pet şişe ve kâğıt toplayarak geçimimi sağlarım, bunları birçok röportajımda söyledim. Bağımsız bir yazarın nasıl olması gerektiğini öğretebilmek uğruna ömrüm fukaralıkla geçti ve çok sattığım dönemlerde de korsancılar yüzünden yine fakirlik çekiyorum. Herhangi bir gazete, televizyon, radyo patronunun köpekliğini yapmadığım için kırk dört kiloyu hiç aşamadım.

Neyse, düşünüp yazıyor ve onunla kazandığım parayı yani beynimi yiyorum. Sizlere, insanın kitaptan kazandığı parayla ekmek almanın, kira ödemenin nasıl bir duygu olduğunu anlatamam. Allah'ıma şükürler olsun ki yazıyorum ve okuyucularımın parasıyla ekmek yiyor, gömlek alıyorum, dolmuş parası ödüyorum.

Bütün bunları niye yazdım? Evet, iki yıldır (*İçinizdeki Öküze "Oha" Deyin*, Fincan Yayınları, cep boy) kitabımın söyleşilerinde sık sık vurguluyorum: *"Duası da bedduası da kabul*

olmayan bir toplumda yaşıyoruz!" Müslümanlar Amerika'dan, Avrupa'dan, Batı'dan, teknolojiden korkuyorlar.

Her gün namazlarında *"Allah'tan başka yar ve yâren yok."* diyen Müslümanlar, Batı'yla savaşırlarsa yenileceklerine inanmışlar. Savaşı teknolojik güç ve kalabalıkla kazanacaklarına inanmış olan Müslümanlara durup dinmeden tersini izah ediyorum. Mübarek Kuran'dan hatırlatmalar yapıyorum: *"Onlar çokluklarına güvendiler..."*

Gerçekten bir Allah dostunun yalnızca Allah'a güvenerek attığı taşla uçak düşüreceğine inanıyorum. İşin bu tarafını kavrayamazsak teknolojinin de bir faydasını göremeyiz zaten ama bana getirilen eleştiri *"İnsanları tembelliğe sürüklemek"* gibi şeyler oluyor. Mutlaka ama mutlaka arkalardan bir el kalkıp bana şunları söylüyor: *"Ama hocam, bir günümüzün diğer güne eşit olması bizce hoş görülmüyor!"* Elbette öyle fakat bugünkü zikrimizin, ibadetimizin yarını aşmaması, söz konusu olmuş olamaz mı? Niçin her şeye maddî bakıyoruz? Herkeste aynı kafa: *"Bugün servetimizi arttıramadık, demek ki ziyandayız!"* Hay maşallah, ne güzel anlamışsınız öyle, muhteşemsiniz...

Ahir zamandayız, ne duası ne de bedduası kabul olan insanlarla kıyamete doğru ilerliyoruz. Korkuyorum. Yıllarca milyon insan Amerika'ya beddua etti ama Amerika büyüdükçe büyüdü, problem bizde galiba.

Birçok kaynak tarayarak öğrendim ki duanın kabul olması için dua eden insanda şu üç sıfatın bulunması gerekiyormuş:

1- Haram yemekten kaçınmak.

2- Allah'tan başka kimseye bel bağlamamak.

3- Duanın kabul olunduğuna inanmak.

Basra'da İbrahim Ethem'e soruyorlar: *"Allah'a dua ediyoruz fakat dualarımız kabul olunmuyor!"* İbrahim Ethem diyor ki:

"Ey Basralılar! Dualarınız kabul olunmuyor çünkü on kusurunuz var..." Şimdi bir bakalım on kusur neymiş, bizlere de ilâç olur inşallah...

1- Allah'ı biliriz dersiniz ama emirlerini yerine getirmez ve çekinmezsiniz.

2- Mübarek kitabı okur ama onunla amel etmezsiniz.

3- Peygamberi sever, sünneti terk edersiniz.

4- Şeytanı düşman olarak bilir, ayarttığı zaman arkasından gidersiniz.

5- Cenneti sever, oraya gitmek için amel etmezsiniz.

6- Cehennemden korktuğunuzu söyler fakat ona koşarsınız.

7- Ölüm haktır der, ölüme hazırlanmazsınız.

8- Kendi kusurlarınızı görmez, başkalarının kusurlarını konuşursunuz.

9- Nimetlerden yer, şükretmezsiniz.

10- Mezara ölü gömer, ondan ibret almazsınız.

Bugün de aynı hatalar içindeyiz, duası kabul olmayan, mübareklerini yitirmiş bir toplumda hayvandan aşağı yaşıyoruz.

Gâvurların bize galip gelmesi ürkütücü, inşallah onlardan daha hatalı yaşadığımız için değildir! Eğer öyleyse yandık ki ne yandık? Kırk tane Yaşar Nuri içimizi ferahlatsa da ortam kötü, affa ihtiyacımız var.

Cenab-ı Allah merhamet etmezse cehennem odunuyuz, Rabbim acısın bizlere...

Klip Kızlarındaki İdrar Yolları Enfeksiyonu ve Böbrek İltihapları

1985'li yıllarda Rusya'daki Çernobil Faciası'nda şöyle dediler:

"Tüm Karadeniz'e yayılan radyasyon sebebiyle önümüzdeki on beş yıl sonra bu bölge insanında kanser ve benzeri hastalıklar oluşacak, bugünkü facianın neticeleri o zaman belli olacak."

Bir kısım insanlar, o günden sonra fındık ve çay tüketmeyerek kendilerince tedbir aldılar.

Şimdi ben, sizleri on yıl sonraki bazı hastalıklar için uyarıyorum. Hastalığın adı: *"Klip kızlarındaki idrar yolları enfeksiyonu ve böbrek iltihapları..."*

Müzik kanallarındaki kliplere bakınız... Şarkıcının arkasında saçma sapan figürler yapan onlarca yarı çıplak kız var. Yaz, kış demeden arka fonda dans ediyorlar.

Serdar Ortaç, Kenan Doğulu, İsmail YK gibi sanatçılar bu işin piri ve sorumlusudur. Bir aydın olarak şimdiden uyarıyorum, sonra demedi demeyin. ☺

Bazı câhiller, çeşitli sohbetlerde "*Peki o zaman halifelerimiz niçin hacca gitmedi?*" diye zekice bir soru yöneltiyorlar!

Kendi helâl kazancınla gitmek haccın şartlarından biridir.

Sıradan bir insan cebine helâl parasını koyup pekâlâ gidebilir ama bir halifenin hacca giderken binlerce kişilik koruma ordusuyla yola çıkması gerekiyor.

Ordunun masrafını devletten alırsa haccı kabul olunmayacak! Hiçbir halifemiz de bir orduyu aylarca doyurabilecek zenginlikte değildi, öyleyse nasıl gitsin?

Akıl var mantık var, bazı şeyleri niçin kendi kafamızla bulamıyoruz anlamış değilim?

9,90 TL

öğlen namazına nasıl kalkılır?

bülent akyürek

Kulak, insanlar için ezanı duysun diye yaratılmıştır. Ezanın dışında her şeyi duyan kulakların kendisi de gönülleri de sağırdır.

www.bulentakyurek.org

Daha çok **Yılgın Türkler** ve **İçinizdeki Öküze «Oha» Deyin** kitaplarından tanıdığımız benzersiz üslûbu, yaşayışı, cesareti, sert tavırları ve bağımsız kalemiyle ses getiren, ezberleri bozan **Bülent Akyürek**'in bu kitabı da çok okunacak, çok tartışılacak...

Namaz, İslâm'ın, Allah'ın emridir. Namazda huzur bulmak ise temennidir, hedeftir. "*Huzur bulamıyorum, öyleyse kılmayayım*" gibi bahaneler biraz basit kaçmıyor mu? Nefsini ve dünyayı seccadenin bir adım yanına park edip namaz bittikten hemen sonra, onları terlik gibi ayağına takacak ya da baş tacı edeceksen namazında huzur bekleme! Hepimiz, huzura çıkmış huzursuz Müslümanlarız...

Kuran'da Kehf Suresi var ve "Yedi Uyurlar"dan bahsediliyor. Ben, orada onlarla birlikte uyuyan "Kıtmir" adlı köpeğe dikkat çekmek istiyorum. Köpek, Allah'ın emrine uyuyor. İşte biz Allah'ın emirlerine karşı köpek olabilirsek "kul" olmuş olacağız. Bir lokma veren adamın peşinden ölene dek giden köpekler; bize hayatı, nimetleri, cenneti sunan Allah'a karşı hepimizden daha sadık davranıyorlar.

İnsanlara bakarak öğrenemediğimiz kulluğu, köpeklere bakarak öğrenmekte gecikmiş sayılmayız!

FİNCAN yayınları

KİTAP

www.kitapyurdu.com

ISBN 978-605-5453-04-0